ALYSSA DOBSON

Ironia sortii

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de

MARIANA COSTESCU

Capitolul 1

- Vrei să te căsătoreşti cu mine? tocmai o întrebase Max şi, fară vreun motiv aparent, în mintea Alanei se ivi imaginea grecului. Trecuseră peste opt ani de când îl refuzase şi el ieşise din viaţa ei pentru totdeauna.

Cu toate acestea, îşi amintea, foarte limpede, figura lui. Avea o faţă bronzată, frumoasă, uimitor de expresivă, totuşi nemarcată încă de griji sau frustrări, buzele senzuale, ochii pătrunzători, de un cenuşiu atât de intens, încât puteau fi luaţi drept negri, bărbia fermă şi puternică. Si mai erau aerul de superioritate şi nobleţea care reuşeau întotdeauna să atragă atenţia, atenţie de care, Andreas părea să nu fie conştient.

Da, Andreas Mavilis fusese cel mai frumos bărbat pe care Alana îl cunoscuse vreodată, şi era dorit, nu se putea contesta asta. Ea îl refuzase, numai din cauza mariajelor dezastruoase ale surorilor ei. Fete frumoase, fiecare făcuse o partidă bună - sau aşa păruse la vremea aceea, Sally luând chiar un conte, care deţinea nu mai puţin

de trei proprietăţi magnifice. Si soţul lui Maggi, un regizor de renume, fusese bogat, luând-o pe aceasta cu el, într-un minunat conac în Cotswolds.

Tot ce dorim este ca tu să-ţi găseşti un băiat bun, îi spusese doamna Wentworth, Alanei. Si atunci, voi fi cea mai fericită mamă din lume!

Mariajul lui Maggi se destrămase primul. Soţul ei îşi găsise pe altcineva şi, convins că banii îi vor compensa infidelitatea, îi dăduse soţiei lui o casă şi o rentă viageră. Dar Maggi îl iubea foarte mult, şi gândul că el preferase o altă femeie, îi pricinuise o cădere nervoasă care durase peste doi ani.

La nici cinci luni după nuntă, Sally şi soţul ei se despărţiseră, de data aceasta de comun acord, căci descoperiseră multe cusururi în caracterele lor, ajungând la concluzia că nu vor avea vreodată un mariaj de succes.

- Nu mă voi mărita niciodată, declarase Alana, răspicat, auzind de despărţirea lui Sally. Ce sens are să intru într-o relaţie, când există toate şansele să fie doar ceva temporar? Nu este de mine! Eu ştiu că nu am noroc.

- Amândouă s-au aranjat foarte bine financiar, remarcase doamna Wentworth. Niciuna nu va mai trebui să muncească vreodată.

Alana nu făcuse niciun comentariu. Dar pe ea nu o interesa un mariaj din interes. Avea o poziţie bună, ca secretară a lui Max Newland, proprietarul firmei International Property Consultant din Forgate Square. Specificul muncii lui presupunea multe deplasări în străinătate, în special în Europa sau Orientul

Mjlociu, şi Alana îl însoţea aproape întotdeauna. Aşa cum îi spusese o dată, când el menţionase faptul că ea se va căsători, la un moment dat, şi va renunţa la serviciu, Alana era foarte mulţumită de viaţa ei.

In prezent, Max ducea o viaţă foarte activă, având aventură după aventură, cu femei fermecătoare, pe care le întâlnea, desigur, în călătoriile sale în străinătate sau în ţară. Alana, ca secretară, era adesea obligată să mintă, pentru a-l scăpa pe şeful ei de vreo întâlnire, pe care el regreta că o stabilise. Alana era obişnuită cu stilul lui. Se înţelegeau foarte bine şi, cu toate că, de multe ori, chiar ea îl însoţise la distracţii, Max nici măcar o dată nu-i propusese să meargă în apartamentul închiriat de el în Londra, după o cină sau o seară dansantă.

- Dacă nu păstrez cu Alana o relaţie strict de afaceri, îi spusese o dată unui prieten, Alana va pleca de la mine - şi nu mă descurc fără ea. Crede-mă, la nicio secretară nu găseşti atâta abilitate şi eficienţă.

Max se afla în Grecia, pentru a cumpăra nişte proprietăţi, când Alana, având pe atunci aproape optsprezece ani, îl întâlni pe tânărul şi chipeşul Andreas Mavilis, fiul moştenitor al unui milionar, exportator de tutun, fructe şi ulei de măsline. Andreas, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, se hotărîse imediat şi o ceruse în căsătorie pe Alana, fără ezitare. Ea era atrasă de el - nu era niciun dubiu în privinţa asta - şi dacă surorile ei n-ar fi fost în starea în care erau, nefericite şi deziluzionate, la vremea aceea, poate ar fi acceptat oferta de căsătorie a lui Andreas. Dar cum stăteau lucrurile, ea-l refuzase cu aceeaşi promptitudine cu care

el o ceruse în căsătorie. Scuza ei, primită cu neîncredere şi mânie, fusese că nu dorea să-şi asume riscul, văzând mariajele surorilor ei ducându-se de râpă, la atât de scurt timp, după nunţile lor romantice.

- Vrei să spui, izbucni el, fixând-o cu o privire aspră, că refuzi să te măriţi cu mine, doar pentru că surorile tale nu au reuşit în mariajele lor?

- Da, Andreas, exact asta vreau să spun.

- Ce absurditate! Andreas încercase atunci s-o convingă că mariajul lor urma să fie, fără îndoială, unul de succes. Te iubesc, Alana, şi simt că şi tu o să mă iubeşti, foarte curând. Spune că eşti de acord. O să te curtez, aşa cum le place britanicelor. Apoi ne căsătorim şi te duc pe insula mea. Este o insulă minunată, Alana, nu seamănă deloc cu insula principală, şi nu este aglomeraţie ca aici, în Atena. Insula mea este un paradis perfect, cu palmieri şi flori, munţi şi mare. Am casa mea, o vilă impresionantă, adăugă el, cu un zâmbet încurajator. Lasă-mă să te fac stăpâna vilei mele, Alana - te rog, te implor, căsătoreşte-te cu mine.

Alana rămăsese de neînduplecat, şi nu aflase niciodată numele insulei descrisă de el. Adesea se întreba, dacă Andreas spusese adevărul, sau insula lui era doar una dintre numeroasele insule ce se întindeau, ca nişte bijuterii plutind pe luciul albstru al mării Egee. Se mai întreba, deseori, cum arăta Andreas acum, cum trecuseră anii peste el; dacă se căsătorise şi avea copii. Presupunea că da, cunoscând că era foarte potrivit pentru însurătoare. Max, care ştia de relaţia lor, amintise o dată că tatăl

lui Andreas murise, şi el era acum unul dintre cei mai bogaţi oameni din Grecia.

- Alana... Vocea joasă şi clară a lui Max îi întrerupse gândurile şi ea-şi ridică privirea la el, zâmbind. Ţi-am pus o întrebare foarte importantă. Vrei să te măriţi cu mine?

Alanei îi dispăru zâmbetul de pe buze.

- Să mă mărit cu un crai ca tine? Tu n-ar trebui să te gândeşti la
căsătorie. N-o să fii niciodată fidel.

- M-am distrat şi eu, după cum bine ştii. Acum am treizeci şi şapte de ani şi sunt pregătit să mă aşez la casa mea şi să cresc câţiva copii. Tu ai douăzeci şi şase şi a venit vremea să te aşezi şi tu, să-ţi întemeiezi o familie.

- Cunoşti părerea mea despre căsătorie.

- Te referi la...? Dumnezeule, doar nu te mai gândeşti încă la mariajele nereuşite ale surorilor tale?

- Maggi nu şi-a mai găsit pe cineva, pe care să-l poată iubi. Viaţa ei este distrusă.

- Prostii! O duce al naibii de bine, cu banii fostului ei soţ.

- încearcă să uite, începu Alana, când Max o întrerupse din nou.

- Să nu discutăm despre surorile tale. Este vorba despre noi, şi greşelile altora nu trebuie să afecteze vieţile noastre, în niciun fel.

- Nu mă pot căsători cu tine, Max. Te rog, uită că mi-ai cerut asta. Noi avem o relaţie specială, care durează de aproape nouă ani. Să n-o stricăm.

El ezită.

- Nu-mi place că trebuie să-ţi amintesc, spuse cu prudenţă, dar relaţia noastră specială, aşa cum o numeşti tu, a fost întreruptă. Si acea întrerupere a durat pe perioada căsătoriei tale...

- Gata! strigă Alana, înroşindu-se. Este urât din partea ta, să-mi pomeneşti despre asta! Ea se înfioră vizibil, la amintirea vieţii alături de detestabilul Howard Beaumont. A fost doar un coşmar, unul de care soarta s-a îndurat să mă elibereze.

- O eliberare fericită şi rapidă. Max se opri, căzând pe gânduri, privind-o cu atenţie. Ochii ei bleu-vert, incredibil de mari, cereau îndurare, dar Max nu avea chef încă să încheie subiectul. Patru luni. Da, ai avut foarte mare noroc, Alana.

Ea se uită fix la el; se aflau în holul hotelului Savoy, aşteptând un client căruia Max spera să-i vândă o vilă pe care o avea de vânzare în Malta.

- Crezi? întrebă cu amărăciune. Se pare că ai uitat motivul căsătoriei mele, ai uitat că am fost forţată s-o fac, de un bărbat fără scrupule, care văzându-mă, şi-a dorit să devin soţia lui.

- Presupun, recunoscu Max încruntându-se brusc, că sunt un ticălos să aduc asta în discuţie, tocmai acum - sau oricând, de fapt. Am vrut doar să-ţi amintesc că ai fost căsătorită...

- Crezi că este nevoie să mi se amintească despre asta? interveni Alana, supărată. Crezi că doresc să-mi amintesc? Pentru un moment se întoarse în timp, gândindu-se că, deşi refuzase propunerea de căsătorie a lui Andreas Mavilis, soarta lucrase împotriva ei, împiedincând-o să-şi respecte hotărârea

luată, aceea de a rămâne singură. De multe ori se întrebase la început, dacă Andreas aflase sau nu că ea se căsătorise, până la urmă. Cât de furios trebuie să fi fost.

Căsătorie... O batjocură de la început, până la sfârşit. Fusese o căsătorie de nevoie, oribilă nevoie, pentru fratele ei geamănul căruia, firesc, îi era foarte devotată. Acesta se dusese în vacanţă să lucreze pentru Howard Beaumont, un bancher dubios, de la care furase o sumă mare de bani. Pedeapsa urma să fie punerea sub acuzare şi Darrell venise la sora lui, cu ochii în lacrimi. Imediat, Alana hotărî să se întâlnească cu acest Howard Beaumont, un munte de bărbat, a cărui reputaţie de afemeiat avea să devină foarte curând cunoscută Alanei, care din când în când îşi mai amintea, cu înfiorare, trăsăturile
lui flasce si nasul bulbos, buzele subţiri si ochii apropiaţi.

Cea mai respingătoare creatură care putea exista pe pământ, îi oferi imediat Alanei un ultimatum...

Ea se încruntă, întâlnind privirea întrebătoare a lui Max. Ingnorând-o, îşi aminti de prima discuţie cu Howard Beaumont. In spatele ochilor aceia înşelători, se ascundea dorinţa perversă de a-şi plimba mâinile pe formele atrăgătoare, încă necoapte, ale fetei de optsprezece ani.

După multe ezitări, frământări şi spaime, Alana acceptase oferta lui. De fapt, boala mamei ei îi grăbise decizia finală, căci aceasta suferea de o boală gravă de inimă, şi un şoc i-ar fi fost fatal. Intr-un fel sau altul, Howard Beaumont aflase de asta şi ameninţarea că se va duce să discute cu doamna Wentworth, înclinase balanţa în favoarea lui.

- Va fi condamnat la cel puţin cinci ani de închisoare, îi spusese Howard Beaumont Alanei. A falsificat nu mai puţin de nouă cecuri, şi în plus, a mai luat câteva mii de lire din seiful meu. S-a încurcat cu o gaşcă de cartofori, şi banii s-au dus. Socul o va ucide pe mama ta.

Alana avusese îndoieli asupra "miilor" luate din seif. Fratele ei recunoscuse că luase ceva bani, dar nu ştia exact câţi. Totuşi, asta nu mai avusese nicio importanţă; Alana acceptase să se căsătorească, şi mama ei fusese încântată că cea de a treia fiică a ei se măritase cu un bărbat bogat.

Noaptea nunţii sosise prea repede şi, cu un sentiment de dezgust, care pentru Alana fusese mai rău decât o sentinţă la moarte, ea urcase în dormitorul, spre care o îndrumase servitoarea. Acolo aşteptase complet îmbrăcată, o eternitate, după cum i se păruse. Howard băuse foarte mult la petrecere şi, după ce-i ordonase Alanei să se ducă în dormitor, rămăsese în camera de zi - cu o sticlă într-o mână şi un pahar într-alta.

Trecuse de miezul nopţii când îl auzise urcând scările. O cuprinsese groaza, de ce o aştepta. Atunci îl auzise poticnindu-se şi scoţând un urlet, înainte de a se prăvăli, cu un zgomot infernal, la capătul scărilor. Când, după două săptămâni, fusese externat, era după toate aparenţele, o versiune schimbtă a ceea ce fusese înainte. Dar rănile, care nu se mai vindecau, puseseră capăt vieţii lui amoroase, o dată pentru totdeauna.

Alana n-ar fi fost umană, dacă nu ar fi căzut în genunchi, mulţumind lui Dumnezeu pentru mântuirea ei. Că fusese egoistă, fără inimă, n-o deranjase deloc. Soţul ei o obligase să se angajeze

în acea căsătorie, şi asta o făcuse să nu simtă niciun dram de compasiune pentru el.

- Să nu-ţi imaginezi că mă poţi părăsi, o ameninţase el. Dacă o vei face, fratele tău va ajunge în închisoare!

Alana se uitase dispreţuitor la el, cu faţa palidă, dar resemnată.

- N-am să te părăsesc, îi replicase ea, cu răceală. Nu-ţi face griji, nu vei simţi ruşinea unui mariaj nereuşit.

Averea lui fusese atât de mare, încât asociaţii lui se gândeau cu veneraţie la ea, dar când doar patru luni mai târziu, Howard Beaumont încetase din viaţă, acesta lăsase totul societăţilor caritabile. Si deşi Alana putea, cu succes să conteste testamentul, ea nu avusese nici cea mai mică intenţie de a o face. Soarta o eliberase, şi atât de mare fuseseră uşurarea şi recunoştinţa ei, încât tot ceea ce-şi dorise, era să uite acel interludiu şi să-şi continue viaţa de unde o lăsase. Max fusese foarte fericit că se întorsese la el, şi natural, o întrebase de averea care ar fi trebuit să fie a ei.

- Nu mi-a lăsat nimic, Max. Nu doresc nimic. Doar să-mi dai postul înapoi, şi voi fi foarte fericită.

La vremea aceea, ea şi Max nu erau mai mult decât angajat şi angajator, Alana lucrând cu el, aproape un an înainte de a se mărita. Cu toate acestea relaţia dintre ei se dovedise a fi o bază solidă pentru prietenia care urmase, şi care durase până în prezent.

Că Max se săturase de viaţa de petrecăreţ, devenise limpede pentru Alana de ceva timp, dar cererea în căsătorie, o luase prin

surprindere. El ştia ce părere avea ea despre asta şi că refuzul acesteia n-avea nicio legătură cu propriul ei mariaj, căci nu avusese de ales. Nu, hotărârea de a rămâne singură era încă legată de ceea ce se întâmplase surorilor ei, şi niciun bărbat nu va reuşi vreodată s-o abată de la drumul pe care alesese să-l urmeze.

Max începu să vorbească, cerându-şi scuze pentru că adusese în discuţie subiectul mariajului ei.

- Trebuia să fi avut mai mult tact, adăugă. Mă ierţi, Alana?

Ea zâmbi, alungându-şi din minte nefericitul interludiu.

- Desigur, Max.

Max făcu o pauză, privind-o într-un mod ciudat.

- îţi aminteşti, după înmormântare... Se opri, încruntându-se. Iar am adus vorba de asta! Spune-mi să tac.

în loc s-o facă, Alana îl întrebă:

- Ce este cu înmormântarea?

El se opri din nou. Dar de data asta, tonul ei fu lipsit de emoţie şi Max îndrăzni să-i răspundă.

- După funeralii am spus că n-am de gând să te sufoc cu şoapte de compătimire, cum o făceau toţi ceilalţi - provocându-ţi greaţă. Ţi-am amintit că sunt un om cu experienţă, şi am bănuit că ceva nu era în regulă când ai venit şi m-ai anunţat că intenţionezi să te căsătoreşti cu un bărbat ca Howard Beaumont. Ţi-am sugerat, în acel moment special, că moartea lui era o uşurare.

Alana dădu din cap îngândurată, amintindu-şi că Max într-adevăr o întrebase atunci, de ce se căsătorise cu acel bărbat, şi-i

spusese că alegerea ei uimise multă lume.

- Imi amintesc, spuse ea, realizând că Max aştepta un răspuns. Ai mai sugerat şi altceva atunci.

- Am sugerat că nu a fost nimic între tine şi muntele ăla de grăsime.

Alana dădu iar afirmativ din cap, gândul zburându-i, în mod ciudat, spre Andreas Mavilis, grecul zvelt şi bronzat, care cu dragoste şi înflăcărare o ceruse în căsătorie. Alanei îi trecu prin minte că el fusese sigur că va primi un răspuns afirmativ, având în vedere cât de distins şi chipeş era, atrăgând privirile tuturor femeilor oriunde mergea. Era genul de bărbat la care visa majoritatea fetelor, tipul cu care orice fată ar fi fost mândră să se întâlnească - şi chiar mai mândră să-l aibă ca soţ. Cum arăta oare acum? se întrebă din nou, Alana, în acelaşi timp, neînţelegând de ce acesta îi revenea mereu în minte. Probabil, pentru că recent Max o informase că urma să plece împreună în Grecia, unde el spera să încheie o tranzacţie cu un bogat om de afaceri. Da, asta trebuia să fie explicaţia: exista o legătură între Grecia şi Andreas.

- Ai avut dreptate, Max, răspunse Alana, în cele din urmă. N-a fost
niciodată nimic între mine şi Howard.

- Din cauza căderii? Si înainte ca ea să răspundă, continuă. Asta trebuie să fi fost, pentru că, în mod evident, era foarte bine când s-a căsătorit cu tine. Max iăcu o pauză, apoi adăugă: numai pofta trupească l-a determinat să te ceară de soţie.

- Aşa este, aprobă Alana, cu amărăciune.

- Te-am întrebat, de ce te-ai măritat cu el?

Alana se încruntă, concentrându-se.

- Credeam că ai înţeles.

- Foarte vag, răspunse el, suav.

- Am înţeles că ai fost forţată să te măriţi cu el, dar din ce cauză nici acum nu ştiu.

- înţeleg... Alana sesiză o uşoară iritare în tonul lui. Ea era convinsă că-i dăduse un indiciu destul de solid pentru ca el să ajungă la o concluzie corectă. Se părea totuşi că aluzia ei nu fusese uşor de priceput, şi de aceea Max încerca să clarifice lucrurile. Cel puţin, nu insistase, şi mariajul ei nu fusese adus niciodată în discuţie, până acum. A fost vorba de fratele meu, continuă aceasta, hotărâtă să-i povestească totul, ştiind că fratele ei se afla acum în America, unde obţinuse un post de consultant la o firmă de investiţii. Oricum, Alana avea încredere în Max, în onoarea şi corectitudinea lui. Se dusese să lucreze pentru Howard, pe timpul vacanţei. A furat de la el şi, mai rău, a falsificat nişte cecuri.

- Dumnezeule! Nu mi-aş fi imaginat aşa ceva. Trebuia să-mi fi dat seama. Se încruntă, evident supărat pe sine. Dacă aş fi iăcut-o, aş fi putut să vă ajut. Alana, o mustră el, de ce n-ai venit la mine?

- Dacă s-ar întâmpla acum, aş veni, dar atunci Max, eram relativ o
nou-angajată a ta.

El fu nevoit să admită, dar supărarea nu-i trecu.

- De ce naiba n-am insistat atunci să aflu mai multe?

Alana ridică din umeri.

- N-are importanţă, Max

- Nu acum, dar avea la vremea aceea. Gândeşte-te numai, dacă n-ar fi avut accidentul ăla...

- Nu, te rog!

- Sau dacă n-ar fi murit, continuă Max, necruţător. Imaginează-ţi numai, cât ai fi avut de suferit, şi eu nu făcusem nimic să previn asta!

- Serios, Max, ce înseamnă asta? La ce-ţi serveşte să te autoînvinuieşti?

El râse.

- La nimic. Făcu o pauză, făcând chelnerului un gest cu mâna. Incă un rând, spuse, când bărbatul veni lângă masă. Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi reaminti apoi Alanei. Am deviat de la subiect, şi asta numai din cauza mea. Alana, spune-mi că te măriţi cu mine. Ne cunoaştem destul de bine, pentru a fi siguri că ne vom descurca.

- Crezi că este suficient? Tu nu ai nevoie de dragoste?

- Cred că te iubesc...

- Crezi? Ea izbucni în râs. Mă întreb câte astfel de cereri în căsătorie au succes.

- Sunt sincer, cel puţin. Faţa îi deveni zâmbitoare. Ea o scrută cu privirea şi ajunse la concluzia, ca întotdeauna, că era una atrăgătoare. Care sunt sentimentele tale pentru mine, insistă el. Mă placi, asta este sigur. Nu crezi că, dacă te străduieşti puţin, este posibil să ajungi să mă priveşti cu afecţiune? Zâmbetul nu-i dispăru. Alana era sigură că refuzul ei, mai curând, îl va necăji, decât să-l rănească.

- Nu mă mărit cu nimeni. Cu obişnuita-i voce joasă, adăugă că îşi pierdea timpul, şi dacă totuşi dorea neapărat să se însoare, atunci ea-i putea numi câteva zeci de femei, care ar fi încântate să accepte o astfel de propunere din partea lui.

- Chiar vorbeşti serios, când spui că nu doreşti să te măriţi cu mine?

- Dragă Max, cu siguranţă, realizezi că asta fac.

Sosiră băuturile, şi Max luă o înghiţitură bună.

- Dacă mă însor cu altcineva, remarcă acesta, fixându-şi privirea în pahar, pentru a-i evita privirea Alanei, pe acea persoană ar putea s-o deranjeze că am o secretară atât de atrăgătoare.

Ea se uită bănuitoare la el.

- Ai pe cineva în minte, susţinu aceasta. Si cred că ştiu cine este.

- Momentan, doar pe tine te am în minte.

- Dar mai e cineva care este - ei bine, a doua în cursă, nu?

Max scoase un uşor oftat, şi mai luă o gură de băutură.

- Unde este clienta aia a mea? spuse el iritat, uitându-se la ceasul de mână. De ce oare femeile întârzie întotdeauna, la întâlniri?

- Pentru că, îngrijindu-se mai mult de aspectul lor, le ia mai mult timp să se aranjeze decât bărbaţilor.

- în cazul ăsta, ar trebui să înceapă mai devreme. Oricum, să ne întoarcem la problema căsătoriei mele: cum spuneam, dacă mă însor cu altă femeie, voi avea necazuri dacă te păstrez.

- Atunci, va trebui să mă concediezi, nu? Ea vorbi cu

seninătate, dar ideea de a-l părăsi pe Max o deranja destul de mult. Nu avusese niciodată o altă slujbă şi nu ştia nimic despre alt domeniu de activitate, decât cel al tranzacţiilor imobiliare. Călătorise foarte mult cu şeful ei, având ocazia de a vizita şi alte ţări. Fusese interesant şi plăcut. Max fusese întotdeauna mulţumit de ea, negăsindu-i, nici măcar o dată, vreo greşeală; el îi cerea sfatul şi se bizuia pe ea, astfel încât Alana nu vedea vreo altă secretară care să o înlocuiască cu succes.

- Nu mi-ar plăcea să ai o soţie care să fie geloasă pe mine.

- Atunci mărită-te cu mine, Alana, şi să continuăm aşa toată viaţa.

- Toată viaţa? Ea ridică din sprâncene. Am crezut că-ţi doreşti o familie, nu?

- Vom avea o bonă - două bone, dacă va fi necesar.

- Imi pare rău, Max, nu mă tentează.

Max se încruntă şi scoase un oftat, apoi mai luă o gură de băutură, de data asta golind paharul.

- Cred că ar trebui să renunţ la ideea căsătoriei, spuse el. Da, cred că este cel mai înţelept lucru. Numai că, mi-ar fi plăcut să am un fiu - un moştenitor, înţelegi, căci fac atât de mulţi bani şi nu am cui să-i las.

- Un fiu ar fi o idee foarte bună, fu ea de acord, gândindu-se la ocaziile în care-l văzuse pe Max alături de copii altora. Aşa cum spui, nu ai cui să laşi banii.

- Si afacerea. Am pus-o singur pe picioare, până să ajungă una dintre cele mai cunoscute şi apreciate firme, în domeniu, din Londra. Ar fi păcat să se prăbuşească, după ce plec.

- Ai o mulţime de timp, îi aminti Alana, într-o doară. La urma urmei, poţi s-o laşi şi după încă zece ani, şi tot tânăr vei fi.

El strânse din buze.

- Nu chiar atât de tânăr. Patruzeci şi şapte, draga mea.

- Asta nu înseamnă bătrân pentru un bărbat. în zilele noastre, nu este considerat nici măcar de vârstă mijlocie.

- Cu siguranţă este, o contrazise Max. La patruzeci şi şapte de ani, mai ai doar trei până la cincizeci. S-ar putea să mă trezesc trecut la index.

- Nu există nicio şansă, spuse ea, râzând. Nu, după cum te cunosc.

- Mulţumesc. Asta sună mai mult a un compliment dubios. Alana nu replică, şi după un timp Max îi mărturisi că se gândeşte la cineva, cu care s-ar căsători, dacă ea continuă să-l refuze. Dar, ai putea să te răzgândeşti, adăugă plin de speranţă, strălucirea dispărându-i din ochi când ea scutură din cap.

- Căsătoria, categoric, nu este pentru mine. Sunt o celibatară şi vreau să rămân aşa - pentru totdeauna.

Acum fu rândul lui Max să scuture din cap.

- Vei întâlni pe cineva, într-o bună zi, fata mea, îi prezise el. Da, eşti prea atrăgătoare, pentru a nu fi prinsă în capcană, într-un fel sau altul. Si cum eu sunt foarte convins de asta, bănuiesc că trebuie să mă gândesc la ziua în care mă vei părăsi...

- Max, pentru numele lui Dumnezeu, fii realist! Stii foarte bine că nu am de gând să te părăsesc. Dacă voi pleca, va fi numai pentru că mă vei concedia. Asta va trebui să faci, dacă te căsătoreşti cu Marlene Chandler...

- De ce crezi că este vorba de ea...?

- Pentru că, dintre toate, ea s-a învârtit cel mai mult în jurul tău. Si pentru că este singura care a dat vreun semn de gelozie, vizavi de mine. Celelalte m-au acceptat de la bun început; s-au resemnat să mă ştie aici şi, prin urmare, sunt foarte prietenoase. Nu intenţionez să spun ceva peiorativ despre Marlene, dar pot spune că gelozia ei a fost întotdeauna foarte evidentă.

- Presupun că n-o consideri a doua în cursă, atunci, nu?

Alana zâmbi, gândindu-se la fermecătoarea Marlene, şi întrebându-se cum ar reacţiona aceasta, dacă ar avea posibilitatea să audă conversaţia asta.

- Max, este problema ta. Numai tu ştii dacă Marlene va fi, sau nu, o soţie bună pentru tine. Femeile se poartă cu alte femei, altfel decât cu bărbaţii. Marlene nu mă place, dar asta nu înseamnă că este răutăcioasă, sau ceva de genul ăsta. Si eu aş putea fi la fel, dacă aş fi în situaţia ei. Alana iăcu o pauză, dar cum el nu iăcu niciun comentariu, adăugă: da, noi doi trebuie să ne despărţim, dacă te căsătoreşti cu ea. E cazul să-mi caut un alt post?

Max se încruntă, scoţând un alt oftat.

- Va trebuie să mă căsătoresc, într-o zi, spuse el, uşor iritat.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi aminti Alana, cu blândeţe. Trebuie să încep să-mi caut un alt post?

Urmă o lungă pauză, apoi cu o ridicare din umeri, în semn de resemnare, Max spuse:

- Dacă se iveşte vreunul, nu-ţi voi sta în cale. Dar aş dori să rămâi cât mai mult posibil.

- Deci, ai de gând să te însori cu Marlene?

- Cred, da.

- în cazul ăsta, e mai bine să încep deja să caut, căci odată ce se va vedea cu verigheta pe deget, Marlene îţi va cere să scapi de mine.

Cum Max nu protestă imediat, fu foarte clar pentru Alana că nu se înşelase în privinţa resentimentelor Marlenei, faţă de funcţia şi relaţia
ei cu Max.

- Nu încă, Alana, spuse el după un timp. Nu mă căsătoresc cu ea imediat. Ne vom logodi mai întâi, desigur. Vreau să rezolv nişte afaceri, înainte să te las să pleci - şi în special vreau să obţin acest teren, despre care îţi vorbeam.

- In Grecia?

- Exact. Max se opri, ezitând, şi Alana îi aruncă o privire nedumerită. Omul de afaceri de la care vreau să cumpăr terenul trăieşte pe insula Kalymnos, deşi fabricile, podgoriile, pământurile şi tot restul sunt pe insula principală.

- Inţeleg. Trebuie să mergem în Kalymnos?

Max dădu afirmativ din cap, din nou ezitând, un lucru neobişnuit la el.

- Da, plecăm în Kalymnos. Ăa...

- Da, Max?

- Tu l-ai cunoscut cândva pe bărbatul cu care urmează să fac afacerea.

Alana păli.

-Andreas Mavilis, spuse ea, nefiindu-i greu să ghicească, atât

timp cât Andreas era singurul grec pe care-l cunoscuse vreodată.

- Exact - bărbatul care a vrut să se căsătorească cu tine, îţi aminteşti?

- Imi amintesc... Era imposibil să fi uitat vreodată. Personalitatea lui electrizantă părea să fie lângă ea acum, umplând holul hotelului, dominând atmosfera. Da, sigur că-mi amintesc. Se uită la Max. L-ai mai văzut în ultimul timp?

- Nu de când l-ai văzut tu, dar am corespondat regulat în ultimele
câteva săptămâni...

- Aţi corespondat? interveni ea. Dar n-am văzut nicio scrisoare de la el.

Max îşi întoarse capul, apoi se scuză.

- Mi-a spus că doreşte ca afacerea să fie secretă, aşa că i-am răspuns chiar eu la scrisori.

Alana se uită la el uimită. Ca secretară, era de datoria ei să rezolve toată corespondenţa. Totuşi, el era liber s-o facă de unul singur, dacă aşa dorea.

- Prespun că i-ai făcut o ofertă pentru terenul lui, nu?

- El mi-a făcut oferta. Stia că sunt oricând interesat să cumpăr terenuri în Grecia.

Alana se încruntă, simţind o inexplicabilă încordare a nervilor. Afacerea asta avea un iz de mister. Pentru simplul motiv că ea nu şi-l putea imagina pe Andreas, nici măcar pentru o clipă, oferind terenuri. Era, într-un fel, sub demnitatea lui. Dacă cineva îl aborda, era posibil să intre într-o afacere, dar chiar şi asta, era greu de crezut pentru Alana, atâta timp cât Andreas nu avea

nevoie să-şi vândă vreun teren.

- Mi se pare foarte ciudat, spuse ea, exprimându-şi gândurile cu voce tare. Ţi-a cerut el să te duci acolo, să-i vezi terenul?

- Stiu despre ce teren este vorba. L-am văzut, cu mulţi ani în urmă. Mă duc acolo să-l cumpăr - dacă ne înţelegem asupra preţului, asta este. Alana nu spuse nimic: misterul părea să se adâncească şi, spre surprinderea ei, inima începu să-i bată mult prea repede. A întrebat de tine, continuă Max. Părea foarte interesat...

- A întrebat de mine? De unde ştia că mai lucrez cu tine?

- în prima lui scrisoare m-a întrebat dacă mai lucrezi pentru mine, şi în caz afirmativ, dacă mă mai însoţeşti în călătoriile mele de afaceri din străinătate. I-am răspuns că încă eşti aici, şi că vei veni cu mine la întâlnirea cu el.

Ceva dinăuntrul ei, o făcu să spună, la repezeală.

- Te superi dacă nu te însoţesc, Max? Prefer să nu-l întâlnesc pe Andreas Mavilis, din nou... Alana se opri brusc, realizând absurditatea cererii ei. Va fi nevoie de ea acolo, pentru o afacere de genul ăsta. Si în orice caz, de ce trebuia să-i fie teamă să se întâlnească din nou cu Andreas? Iartă-mă, nu ştiu ce m-a făcut să spun asta. Normal că trebuie să te însoţesc. El o privi cu atenţie.

- Voi avea nevoie de tine, bineînţeles. Făcu o pauză, apoi adăugă. Este o captură excelentă, înţelegi. Nu multe femei l-ar refuza.

- Eram împotriva mariajului, la vremea aceea.

- La vremea aceea? repetă el, cu o nuanţă de speranţă în voce.

- Exact aşa cum sunt şi acum, adăugă aceasta, văzându-l ridicând, resemnat, din umeri şi întorcându-şi privirea spre arcada prin care trebuia să-şi facă apariţia clienta lui. El părea mult mai interesat de afacerea pe care urma s-o încheie cu doamna, care-l făcea să aştepte de atâta timp, decât de secretara lui, aşa că Alana se întoarse cu gândul la Andreas. Este căsătorit? îi scăpă acesteia, fără să vrea.

- Nu mi-a trecut prin minte să-l întreb, răspunse Max, sec. Oricum, vei afla când vei ajunge acolo, nu?

Alana roşi, nemaiscoţând vreo vorbă, şi spre uşurarea ei, chiar în acel moment, îşi făcu apariţia clienta lui Max.

- Imi pare foarte rău, începu aceasta, când Max se ridică în picioare. Mi-e teamă că am întârziat puţin - ăă - numai câteva minute. Işi aruncă privirea la ceas. Nu mai mult de atât, nu-i aşa?

- Aşa este, aprobă el, cu farmecul, pe care obişnuia să-l afişeze vizavi de potenţialii clienţi. Oricum, a fost plăcerea mea să aştept. întâlnindu-i privirea Alanei, îi iăcu un semn cu ochiul, apoi, ridicând mâna pentru a-l chema pe chelner, o întrebă pe noua venită ce dorea să bea.

Capitolul 2

Cerul era înnourat când avionul începu să decoleze pe aeroportul din Rhodes. Max şi Alana fuseseră obligaţi să accepte bilete la cursa de dimineaţă devreme, nemaiexistând locuri la cea pe care Max intenţionase iniţial s-o ia. Astfel, ei urmau să petreacă o după-amiază şi o noapte în Rhodes. Mica schimbare de plan nu-i deranjă deloc; un tur pe cea mai frumoasă insulă, nu era deloc o pierdere. Se plimbară pe ţărmul mării - în portul Mandraki - bucurându-se de adierea brizei şi de florile multicolore, sperând ca ploaia să se ţină deoparte. Luară masa la hotelul unde intenţionau să rămână peste noapte, urmând ca dimineaţa următoare la ora zece, să urce la bordul vasului Lindos, care naviga spre insulele Kos şi Kalymnos.

Soarele strălucea pe cer şi, în timp ce Max îşi petrecea timpul discutând cu un bărbat pe care-l cunoscute în bar, Alana se instală pe punte încercând să citească. Dar concentrarea deveni din ce în ce mai dificilă, căci figura lui Andreas Mavilis îi apărea mereu, în faţa ochilor.

Era oare o întâmplare, că ei se întâlneau din nou; instinctiv, ea realiză că amândoi se vor simţi stânjeniţi. Sau, poate numai ea; Andreas chiar şi la douăzeci şi cinci de ani, avea un aer de încredere în sine, care o făcuse pe Alana, la cei optsprezece ani ai ei, să se simtă inferioară - şi cu siguranţă foarte tânără. Alanei îi reveni în minte cât de timidă fusese când se întâlniseră prima dată la un prânz oficial, organizat de tatăl lui Andreas pentru câţiva asociaţi. Fiind şi Max invitat, acesta îşi luase cu el secretara. Privirea întunecată a lui Andreas se fixase pe faţa

Alanei. Se înroşise, îşi aminti aceasta, şi când el pornise spre ea cu paşi lungi şi hotărâţi, schiţase un gest de parcă ar fi vrut să scape. Dar, într-o clipă, el fusese lângă ea şi zâmbetul lui fermecător o ţinuse pe loc.

Tatăl lui şi Max veniseră imediat; prezentările fuseseră făcute şi, cumva, Andreas şi Alana, rămăseseră singuri într-un colţ al holului, unde se serveau băuturile înainte de masă. Andreas conversase cu ea, într-un mod prietenos, chiar familiar, şi după masă, le propusese să facă o plimbare prin parcul din jurul hotelului.

- Nu ai treabă aici? întrebase ea, făcând un gest cu mâna spre mulţimea de oameni de afaceri din jurul lor. Andreas scuturase din cap, spunând că venise acolo numai pentru a-i face pe plac tatălui său, şi că era liber să facă ce dorea. Simţindu-se, mai curând, neajutorată, în faţa atitudinii hotărâte a tovarăşului ei, Alana se trezise făcând exact ceea ce i se ceruse. Parcul era o paletă de culori exotice, îşi aminti ea, şi era o linişte aproape apăsătoare în ciuda faptului că zgomotele oraşului Atena nu erau prea departe. Era cel mai romantic decor şi Alana fusese profund emoţionată - niciodată nu va încerca să conteste asta. Si chiar de la prima lor întâlnire aflase că tânărul Andreas era omul deciziilor rapide; ea bănuise că îi va cere să se mărite cu el. Ideea o uluise, şi reuşise cu succes să scape de el a doua zi când, acceptând o altă invitaţie la o întâlnire de afaceri, Max urma s-o ia cu el. Nu se simţea prea bine, minţise aceasta, ştiind că el se va descurca şi singur. Max acceptase fară să ezite să o lase la hotel, dar la întoarcere îi adusese vestea că Andreas Mavilis

întrebase de ea, şi când auzise că nu se simţea bine devenise excesiv de îngrijorat.

- Cred că l-ai dat gata, spusese Max, râzând, apoi o informase că acel Andreas era fiul celui mai bogat industriaş din Grecia. Alana rămăsese impasibilă la vestea lui, sperând ca Max să părăsească Grecia înainte ca ea să se întâlnească din nou cu Andreas. Nu fusese să fie aşa; Andreas sunase la hotelul unde stăteau Alana şi Max şi, cum Max ieşise cu o superbă grecoaică, Andreas o invitase să ia cina şi să danseze cu el. Alana acceptase, deşi o forţă interioară încercase să-i pună un refuz pe buze. Personalitatea lui Andreas era mult prea puternică pentru ea, şi farmecul lui era irezistibil.

Ea se distrase totuşi, căci o dusese într-o tavernă pe malul mării unde mâncaseră la lumina lunii şi dansaseră pe o verandă cu mireasmă de flori.

Ziua următoare el îşi făcuse apariţia din nou, îi ceruse permisiunea lui Max să iasă cu Alana şi, primind un răspuns afirmativ, se întorsese spre ea cu un aer de adevărat stăpân, si-i spusese foarte sigur de sine:

- Du-te şi îmbracă-te. Te aştept aici.

Până şi Max ridicase din sprânceană, la asta; cât despre Alana, aceasta rămăsese pe loc, privindu-l pe Andreas plină de uimire. Oricine ar fi crezut, după atitudinea lui, că deţinea un control absolut asupra ei. Alana îşi lăsase capul spre spate cu semeţie, dar în loc să rostească un refuz plin de demnitate care-i stătea pe buze, se trezise, acceptând invitaţia.

îşi pusese o rochie din voal alb, un şirag de perle în jurul

gâtului, şi pe faţă, nimic altceva decât un pic de ruj pe buze. Părul ei, îmbrăcându-i cu delicaţete umerii, strălucea în lumina lunii, fineţea lui ca de mătase, copleşindu-l pe înflăcăratul Andreas care fară ezitare, îl luase în mâini, apropiindu-şi-l de faţă.

- Te iubesc, murmurase el, cu o voce tremurând', când după-masă, o luase în braţe, dansând pe ritm de bazouki. Alana... trandafiraşul meu englez... vrei să te căsătoreşti cu mine?

- Alana! Pentru Dumnezeu, unde eşti? Max se afla lângă ea pe punte, vocea lui trezind-o brusc la realitate. Clopoţelul pentru masă a sunat de mult. Te-am aşteptat în sufragerie. El se uită în jos la ea, oarecum amuzat. Visezi şi în clipa asta.

- Scuză -mă. Un râs peiorativ îi urmă scuza. Eram cu gândul departe, aşa cum ai insinuat tu. Se ridică şi-şi luă cartea subraţ, conştientă de expresia curioasă de pe faţa tovarăşului ei.

- Te gândeai la Andreas Mavilis, murmură el şi spre iritarea ei, se trezi înroşindu-se uşor.

- Eu... Eu...

- Deci te gândeai la el, nu? Nu e de mirare, presupun. Va fi interesant de văzut ce se va întâmpla când vă veţi întâlni din nou.

- Bănuiesc că s-a căsătorit. Cu Max alături, Alana porni spre cabina ei. îşi ceru scuze din nou pentru întârziere, promiţând să nu zăbovească mai mult decât câteva minute, pentru a-şi da cu apă pe faţă şi mâini şi să-şi perie părul. Tu poţi să începi să mănânci. Nu-ţi strica
masa, te rog.

- N-am comandat încă.

Observând că Max nu-şi schimbase privirea, ea schiţă un zâmbet şi spuse:

- Nu-ţi face griji pentru mine, Max. Nu o să mă simt deloc stânjenită, când mă voi întâlni cu Andreas. Asta nu era deloc adevărat, dar Alana dorea să-l liniştească pe Max, să-l facă să creadă că nu era deloc emoţionată la gândul întâlnirii cu bărbatul a cărui mânie, atunci când ea-i refuzase cererea în căsătorie, fusese mai mult decât înfricoşătoare.

Max reveni, după un moment care păru uşor tensionat.

- Nu pentru tine îmi fac griji, ci pentru mine.

- Pentru tine? Cum adică?

Max îşi îndepărtă un firicel imaginar de praf de pe mâneca imaculată.

- Incep să cred că nu trebuia să te iau cu mine, de data asta...

- Max. ce vrei să spui? interveni ea, încruntându-se.

- Aş putea să te pierd, replică Max. Oh, ştiu că este posibil ca el să fie căsătorit, dar. Mai făcu o pauză. Pariez că nu este.

Alana făcu ochii mari.

- Doar nu vrei să spui că nu s-a căsătorit din cauza mea? exclamă ea. Serios, Max, afirmaţia ta este absolut ridicolă!

- Cred că dacă ar mai fi insistat puţin te-ar fi convins să te măriţi cu el.

- Nu ar fi reuşit mai mult decât ai făcut-o tu ieri. Se pare că nu accepţi hotărârea mea fermă, de a nu mă căsători niciodată.

Max îşi fixă privirea în gol, îngândurat.

- Eşti foarte sigură de tine, Alana dar, aşa cum ţi-am spus şi ieri, dacă-ţi vei întâlni perechea... Se opri brusc, întorcându-se să

plece, murmurând că o aşteaptă în restaurant. Ea rămase pe loc, privind în urma lui. Ce voise să adauge?

Alana găsi răspunsul, chiar înainte de a ajunge la uşa cabinei sale. Voise să spună că Andreas Mavilis putea fi "perechea" ei.

Insula Kalymnos, aşezată între Kos şi Leros, se ivi prin ceaţa ce persistase tot drumul de la Kos. Alana stătea singură lângă balustradă, uitându-se uimită la ceea ce părea cea mai deprimantă privelişte pe care o văzuse vreodată. O insulă mică, în mijlocul unei mări cufundată în ceaţă, cu înălţimi neclare, pe care cineva şi le putea imagina existând doar pe lună. Coasta neregulată era, pentru ochiul critic al Alanei, lipsită de plaje nisipoase iar vegetaţia: o serie de umbre întunecate presărate cu goluri misterioase.

De ce, se întrebă ea, îşi alesese Andreas să trăiască pe o insulă atât de neatrăgătoare, când avusese posibilitatea să aleagă din peste o sută de insule greceşti nelocuite?

- Arată cam sinistru, nu? se auzi de lângă ea, vocea lui Max, făcând-o să se întoarcă şi să dea afirmativ din cap.

- Mă întreb de ce locuieşte aici?

- Fiecare are dreptul să facă ce alegere doreşte. Probabil îl atrage ceva aici. în ce mă priveşte, aş prefera să trăiesc în deşert!

Sirenele vasului începură să sune şi, prin ceaţă, Alana zări mai multe siluete pe chei - erau oare pasageri care aşteptau să urce la bord? Nu, erau rudele şi prietenii celor de pe vas, fu ea de părere. Andreas nu este aici, îi spuse Max, căci aranjaseră ca afacerile să se discute acasă la Andreas. Alana ar fi preferat ca

întâlnirea dintre ea şi Andreas să aibă loc în atmosfera unui hotel, dar se resemnă.

După ce debarcară, Max luă un taxi şi curând maşina începu să urce dealurile, gonind mai de grabă nebuneşte, pe străzile înguste, străjuite de case cubice, împodobite cu ghirlande de flori exotice.

- Bine măcar că soarele încearcă să-şi facă apariţia, remarcă Max, privind apreciativ spre o casă albă, strălucitoare, de pe coasta dealului spre care ducea drumul lor. Dacă afurisitul ăsta de taximetrist ar fi puţin mai prudent, mi-ar plăcea călătoria asta.

Ea dădu afirmativ din cap.

- Si mie. Pare a fi totuşi, o insulă drăguţă. Nici nu termină de vorbit, că o explozie de raze de soare lumină brusc înălţimile munţilor, deasupra lor, norii dispărând rapid de pe cer şi lăsând în urma lor o dâră de un albastru-strălucitor.

- Drăguţă? Priveşte aici!

Alana îşi întoarse capul, minunându-se de priveliştea din faţa ei. Vasta întindere a mării fu repede scăldată în razele soarelui, căpătând culoarea azurie a cerului, munţii fură învăluiţi cu blândeţe de razele aurii, grădinile deveniră o superbă paletă de culoare.

- Ce transformare, şi asta doar în câteva minute. Mă întreb dacă vremea este aşa de schimbătoare aici, tot timpul. Dacă este aşa, atunci e comparabilă cu a noastră. Mai puţin căldura, adăugă ea.

- Aceea este casa, spuse taximetristul, arătând spre o orbitoare vilă albă, de proporţii uriaşe, aşezată pe un platou

presărat cu arbori şi traversat de un pârâiaş ce se vărsa într-o spumoasă cascadă în râul de jos. Casa deveni tot mai pitorească, pe măsură ce se apropiară de ea. Era categoric unică, grandioasă ca un castel, totuşi inspirând atmosfera unui cămin. Acolo locuieşte un grec bogat, împreună cu soţia sa englezoaică, adăugă şoferul.

Alana îşi îndreptă din nou atenţia către vilă, şi era firesc, căci prin minte îi trecu gândul că ea ar fi putut să locuiască acolo, ar fi putut fi soţia proprietarului - iubita soţie a proprietarului, pentru că, fără îndoială Andreas fusese profund şi sincer îndrăgostit de ea.

Max îi aruncă o privire cu coada ochiului. Inroşindu-se, Alana întoarse capul, dorindu-şi ca afacerea să fi fost încheiată deja şi împreună cu Max să fie în drum spre casă.

- Am ajuns! Şoferul sări din maşină şi deschise portiera Alanei. Este o casă frumoasă, nu?

- Da, răspunse Alana, zâmbind. Este foarte frumoasă, într-adevăr.

- L-a costat pe domnul Andreas o mulţime de bani. Este un bărbat bogat - toată familia lui a fost foarte bogată.

Max îi dădu bacşişul, şi Alana zâmbi din nou, sesizând sclipirea din ochii bărbatului.

- Mulţumesc, domnule! Mă sunaţi, şi vin să vă iau când doriţi.

- Bine, fu de acord Max, luând cartea de vizită pe care i-o înmână şoferul. înţeleg că tot tu o să ne duci înapoi în oraş.

- Bună ziua, domnule - doamnă!

- Bună ziua şi mulţumim foarte mult. Alana îi aruncă o ultimă privire, apoi se întoarse din nou spre vilă. Albă şi strălucitoare, era aşezată în mijlocul unor grădini de o splendoare care-ţi tăiau respiraţia. Piscina, înconjurată de tufişuri şi flori, era flancată de chiparoşi înalţi, care se legănau uşor în briza mării.

Maşina demară cu zgomot şi uşa vilei se deschise, înainte ca Max şi Alana să urce treptele de marmură ce duceau spre intrare.

Bărbatul din cadrul uşii era, fără îndoială, un servitor. Zâmbind, acesta deschise uşa larg şi spuse într-o engleză impecabilă:

- Intraţi, vă rog. Stăpânul meu vă aşteaptă. Făcu un gest, invitându-l pe Max să intre, înaintea secretarei lui. Atingând-o cu mâna pe umăr, Max o impinse înaintea lui, determinându-l pe servitor să se scuze imediat.

- îmi pare rău, doamnă. Trebuia să vă invit pe dumneavoastră prima. Scuzaţi-mă! Vă conduc imediat la stăpânul meu.

Salonul era mobilat cu cel mai bun gust, cu antichităţi peste tot şi vase de marmură albă cu flori multicolore. O vază imensă de argint trona pe un piedestal din acelaşi metal, plină cu trandafiri roşii şi galbeni.

La apariţia lor, un bărbat se ridică în picioare, îndreptându-se spre ei. Alana se uită uimită la el, nevenindu-i să creadă când îl auzi prezentându-se lui Max, Andreas! Nu putea fi Andreasl! - nu acest bărbat costeliv şi lipsit de graţie, cu ochi neîndurători şi trăsături aspre. Gura îi era încă senzuală, dar buzele mai puţin pline ca înainte. De pe faţa lui dispăruse orice urmă de

compasiune, dispăruseră ridurile de la coada ochiului, care, atât de atrăgător, se pliau ca un evantai, atunci când râdea. Alana icni şi scutură automat din cap, ca şi când în subconştientul ei se dădea o luptă, o parte din mintea ei refuzând să accepte că acesta era bărbatul pe care îl cunoscuse odată, cealaltă parte acceptând informaţiile primite. Alana înghiţi în sec când îi întâlni privirea pătrunzătoare. Andreas îi întinse mâna şi ea îi răspunse. Strânsoarea îi provocă o reală durere, făcând-o să tresară. Un surâs, pe jumătate ironic, se ivi pe buzele lui şi ea fu convinsă că, intenţionat, o făcuse să simtă cruzimea strânsorii lui. Alana se înfioră, şi s-ar fi depărtat de el, dar mâna lui o reţinu cu forţă şi hotărâre.

- Deci, ne întâlnim din nou, Alana. Si vocea îi era schimbată, dispărându-i cu desăvârşire blândeţea, tonul uşor amuzant, nota de tandreţe cu care îi mărturisise dragostea lui. A trecut foarte mult timp. Ochii lui întunecaţi îşi mutară privirea, rătăcind pe trupul ei, cât mai ofensator posibil. Ea se făcu roşie ca focul, simţind privirea patronului ei fixată pe ea, observându-l strângând brusc din buze la atitudinea jignitoare a lui Andreas. Trebuie să stăm de vorbă - ăă - să ne facem nişte confidenţe, ce zici? Felul în care se exprimase, fu o insultă şi Alana realiză imediat că el ştia de mariajul ei, şi ştia şi cu cine se căsătorise, că preferase - sau aşa credea el - un bărbat obez şi detestabil în locul lui Andreas. Da, ştia, şi ăsta era motivul atitudinii lui faţă de ea. Dar ăsta nu era motivul schimbării lui, gândi ea, încurcată. Se petrecuse ceva îngrozitor în viaţa lui, ceva ce-l înrăise, scoţând la iveală cruzimea pe care, ca grec, o moştenise probabil de la

strămoşii lui păgâni.

Atitudinea lui se schimbă imediat, când se întoarse din nou spre Max. Deveni reticent, aristocrat, superior. Fără doar şi poate superior, realiză Alana, uitându-se la cei doi, unul părând să-l domine pe celălalt, chiar dacă Max nu era deloc un bărbat scund.

- Imi pare rău că n-am putut ajunge la Atena pentru a rezolva aceasta afacere, dar mama a fost internată aici în spital şi n-am putut s-o las. Făcu o pauză, apoi adăugă, după cum i se păru Alanei, fără nicio urmă de emoţie sau regret: A murit acum trei zile şi am fost ocupat cu înmormântarea.

Alana simţi brusc un imbold să spună:

- îmi pare foarte rău, Andreas. O mână ridicată o opri.

- Nu este nevoie. Suferea foarte mult. Scurta lui explicaţie o făcu pe Alana să-şi aducă aminte că, odată, el îi spusese că orice persoană în suferinţă, avea dreptul să aleagă dacă să trăiască sau nu. Fusese un subiect controversat, unul pe care Alana, la optsprezece ani, nici nu-l luase în considerare. Dar nu avusese niciun dubiu că Andreas era foarte convins de afirmaţia lui, şi acum, uitându-se la faţa lui în timp ce vorbea cu Max, Alana realiză că, mama lui fiind în suferinţă, acceptase moartea ei din raţiune, indiferent cât de mult suferea, căci pentru aceasta fusese o uşurare, o binecuvântare, de fapt. Suferea... fu singurul cuvânt care-i ieşi din gură, continuând să-l privească. Scutură automat din cap, remarcând din nou severitatea trăsăturilor, ochii neprietenoşi, felul în care strâmbă din gură când Max îi spuse ceva care evident, îi displăcu. Era un surâs ironic, un gest

de desconsiderare, era sfidare.

Lăsându-se pe spate în fotoliu, Alana îşi ridică privirea pe faţa lui, gândindu-se la statuile reci, cioplite în piatră, ale vechilor greci, figurile lor păgâne, lipsite de sentimente, trăsăturile şi contururile lor, toate exprimând cruzime şi lipsă de omenie. Max şi Andreas se aşezară, iar servitorul îşi făcu apariţia în uşă, răspunzând arogantei bătăi din palme a lui Andreas, care se părea că înlocuise sunetul clopoţelului. Bărbatul pe faţa căruia se putea citi "slugărnicie", rămase şovăitor în cadrul uşii, neîndrăznind să întrerupă conversaţia. Andreas îl ignoră, continuând discuţia cu Max. Alana simţi că-şi pierde calmul. Nu era treaba ei, ştia asta, dar felul în care îl trata pe acel om, o înfurie. Cine se credea el, Dumnezeu?

în cele din urmă, Andreas îşi ridică privirea spre bărbat.

- Spunei Katinei să vină aici, îi ordonă acesta, scurt.

- Da, domnule Andreas, o să...

- Şi cina va fi servită într-o oră.

- Da, domnule Andreas. Bărbatul dădu să plece, când Andreas spuse din nou. Ai verificat camerele să vezi dacă sunt pregătite pentru oaspeţii mei?

- Da, domnule Andreas.

Alana îşi simţea sângele clocotind în vene. Invariabilul "Da, domnule Andreas" o înfuria la culme. îşi mută, totuşi, privirea întrebătoare, la Max. Acesta ridică din umeri, resemnat.

- Rămânem aici? se simţi obligată Alana să întrebe. Parcă aranjasem să ne întoarcem în oraş, să ne cazăm la un hotel.

Privirea întunecată a grecului se întoarse spre ea.

- Se poate, dar prefer să fiţi oaspeţii mei. Cu un gest larg din mâini, făcu o scurtă evaluare a încăperii. Katina va veni imediat să vă conducă în camerele voastre. îşi întoarse din nou ochii la ea. Alana realiză că se înroşise, văzând satisfacţia ce se citea pe faţa lui şi zâmbetul ce i se ivise brusc în coţul gurii. înţelese că urma ca el să devină familiar cu ea, în timpul şederii lor aici. Spera însă ca afacerea să se finalizeze la timp, pentru ca ea şi Max să prindă vasul Lindos, care urma să plece la ora două, ziua următoare. O noapte sub acelaşi acoperiş cu Andreas era mai mult decât suficient pentru ea, era convinsă.

Făcând un duş şi periindu-şi părul, Alana îşi puse o rochie verde-pal şi coborî din nou în salon, tocmai când Max pleca, fiind chemat de servitorul care urma să-l conducă în cameră.

- Ia loc, Alana, o invită grecul, făcând un gest cu mâna. Aşadar, suntem singuri pentru câteva momente şi putem sta de vorbă. Când începu să vorbească, Max închise uşa în urma lui. Te-ai mai maturizat, spuse el, fixându-şi privirea pătrunzătoare în ochii ei. Da... dar nu foarte mult. Alana se întoarse, intenţionând să se aşeze, dar Andreas o prinse cu o mână de braţ şi cu cealaltă de bărbie. Ea tresări, neînţelegând de ce. Apoi se înfioră, căci ambele strânsori deveniră necruţătoare. Căsătoria, spuse el încet, dar cu o terifiantă asprime în voce, categoric, nu te-a marcat aşa cum m-a marcat pe mine! Cu brutalitate, o impinse de lângă el, făcându-i din nou un semn cu mâna spre fotoliu. Stai jos, am spus! Tremurând, ea-şi îndreptă privirea spre uşă, rugându-se ca Max să se întoarcă. Povesteşte-mi despre căsătoria ta, îi porunci Andreas, stând în faţa ei ca un judecător.

Despre... bestia aia cu chip de om, pe care ai preferat-o în locul meu! Povesteşte-mi despre el!

Figura lui Andreas era complet desfigurată de supărare. Fără îndoială, căsătoria îl adusese în halul acesta, schimbându-i total, atât caracterul, cât şi înfăţişarea.

Alana spuse, tremurând.

- Soţia ta? Un... unde este a.. acum...?

- Este moartă! Ucisă împreună cu iubitul ei! Privirea acuzatoare a lui Andreas o scrută din nou pe Alana, fără milă. S-a făcut dreptate! Dar lasă-mă pe mine. Te-am întrebat ceva. Răspunde-mi!

Puterea lui era hipnotică, determinând-o să spună:

- Era un bărbat bogat pe care fra...

- Ştiu foarte bine că era bogat. Andreas o scrută din nou cu privirea. Şi-a etalat bogăţia şi ai presupus că era mai bogat ca mine. Ăsta este motivul pentru care te-ai măritat cu el - doar la câteva săptămâni, după ce m-ai refuzat pe mine? Doar la câteva săptămâni, după ce ai jurat că nu te vei căsători niciodată?

- A fost un cu totul alt motiv, începu ea, apoi fu întreruptă din nou.

- Te-am speriat, nu? Şi acum intenţionezi să mă minţi...

- Nu este nevoie să mint, interveni Alana, înroşindu-se de mânie. Cu ce drept o chestiona el? îşi aminti cum o tratase cu ani în urmă, ca şi când i-ar fi aparţinut, cu trup şi suflet... şi acum se purta la fel. Mariajul meu este numai treaba mea, şi mă revoltă întrebările tale legate de el.

El se încruntă.

- Cred că nu revoltată ar trebui să te simţi, ci ruşinată!

Roşul din obrajii Alanei se intensifică.

- Domnule Mavilis, spuse ea, luând o atitudine demnă, nu vreţi să lăsaţi subiectul ăsta? Eu şi cu patronul meu suntem aici pentru afaceri, şi ar fi foarte bine să nu uitaţi asta. Acum, vă rog să mă scuzaţi, adăugă ea, ridicându-se şi îndepărtându-se de el. Aş dori să mă retrag în camera mea, până la cină.

Se lăsă tăcerea. Alana porni din nou spre uşă, dar puterea părea să-i fi părăsit picioarele. Bărbatul ăsta era un diavol, gândi ea, privindu-l ca hipnotizată, precum o pradă care-şi urmăreşte atacatorul, cântărindu-şi şansele de scăpare.

- Vino aici, Alana, îi porunci el, când ea ajunse la uşă şi puse mâna pe clanţă.

- Vino la mine.

- V. vreau să mă duc în cam. camera mea. Alana îşi înghiţi cuvintele bâlbâite, căci, dintr-o singură mişcare, ca un tigru, Andreas o prinse de încheietura mâinii şi o trase spre el strângând-o într-o îmbrăţişare, pe cât de păgână, pe atât de pătimaşă.

- Ţi-am ordonat să vii la mine! Faţa lui era atât de aproape de a ei, încât îi simţea răsuflarea pe obraz. Eşti, de departe, mult mai atrăgătoare acum, decât atunci, îi mărturisi el cu o voce tremurând', plină de pasiune. Alana deschise gura să strige, dar Andreas îşi lipi buzele de ale ei, buze ferme, nemiloase, care o lăsară fără suflare. Da, Alana mea, şopti el, îndepărtându-şi pentru un moment, faţa de a ei, te doresc acum mai mult ca niciodată. Vei fi a mea! Mă auzi? Vei fi soţia mea.

Capitolul 3

Cum reuşise să pară calmă, nu va ştii niciodată. Dar reuşise, căci atunci când Max intră în cameră, douăzeci de minute mai târziu, părând mult mai atrăgător în costumul închis la culoare şi cămaşa albă, şi-şi plimbă privirea de la Andreas la Alana, pe faţa lui nu se sesiză nicio schimbare de expresie. Urmărindu-l adresându-i-se lui Andreas, Alana se minună de succesul ei, realizând că inima-i era gata să explodeze, că buzele îi erau roşii şi umflate, şi ochii mult prea strălucitori, căci la strânsoarea brutală a lui Andreas nu-şi putu reţine lacrimile.

Andreas îşi întoarse privirea spre ea, pe faţa lui citindu-se triumful şi satisfacţia.

- Cina este servită, domnule Andreas. Servitorul se ivi în uşă, după ce bătuse şi o deschisese uşor.

- Venim imediat.

- Da, domnule Andreas. Acesta se retrase, cu sfială. întâlnindu-i ochii lui Andreas, Alana sesiză dispreţul din privirea lor, amintindu-şi prietenia şi respectul cu care el îi tratase odată pe servitori. Avusese întotdeauna un "mulţumesc" şi un zâmbet pentru ei. Nu şi acum. Amărăciunea şi dezamăgirea îi schimbaseră complet caracterul. Nu mai era deloc uman.

La cină, în timp ce Max şi Andreas discutau afaceri, Alana se întoarse cu gândul la acea perioadă, când Andreas se aflase în centrul universului ei. Da, dacă era cinstită cu ea, trebuia să admită că el fusese steaua spre care îşi întorsese privirea. O învăţase ce este dorinţa, lucru pentru care trebuia să-i mulţumească; îi aşteptase cu nerăbdare apariţia şi fusese

mândră să-l aibă alături, căci multe priviri invidioase fuseseră aţintite asupra ei. Totuşi, nici măcar o clipă nu se gândise să se mărite cu el. Fusese neclintită în hotărârea ei.

Max insinuase că dacă Andreas ar fi avut mai mult timp la dispoziţie pentru a o convinge, ar fi câştigat-o. Dar, dacă Andreas ar fi gândit aşa, cu siguranţă, ar fi urmat-o în Anglia. Existase oare vreun motiv pentru care n-o făcuse? Era adevărat, ea se căsătorise repede, însă Andreas avusese timp să acţioneze. Aici Alana se opri. Oare, în subconştientul ei, îşi dorise ca el s-o facă? Ideea îi tăie respiraţia, făcând-o să se încrunte. Fiind întâmplător cu ochii pe ea, în acel moment, Andreas ridică din sprâncene întrebător. Alana se înroşi, mai mult la amintirea scenei dramatice de mai devreme şi înghiţind în sec, îşi coborî privirea în farfurie. Cu un zâmbet, Andreas se întoarse, continuând discuţia cu Max. Alana încercă s-o asculte, dar prinse doar frânturi din ea - pământul era bun, producând strunguri de cea mai bună calitate, atunci, de ce Andreas l-ar vinde ieftin? Max, pe tonul lui stăruitor, sublinie că preţul reprezenta ani mulţi de cultivare a viţei de vie, adăugând pentru a fi mai convingător, că acest capital urma să fie
reinvestit. La asta Andreas strâmbă din nas.

- Aţi uitat că eu nu am nevoie, neapărat, de bani pentru o investiţie.

- In scrisorile dumneavoastră aţi spus că sunteţi interesat să vindeţi. Altfel, n-aş fi aici, nu? Andreas o săgetă cu privirea pe Alana. Aceasta făcu ochii mari, şi el zâmbind, îşi întoarse capul.

Era posibil ca Andreas să-l fi atras pe Max la o vânătoare de

himere? Oare oferta lui fusese doar un vicleşug - un vicleşug pentru a o aduce pe Alana acolo? Dacă era aşa, cu ce scop?

Bărbatul acesta era mai perfid decât îşi putea imagina cineva. Pentru Alana era un tip de neînţeles... şi, în aceeaşi măsură, înşelător. Aversiunea pentru el spori; nu-şi dorea decât să plece de lângă el, căci realiză instinctiv că puterea lui era de temut. Că se temea de el era de înţeles, că se considera într-un pericol de moarte era un lucru care o nedumerea foarte mult - şi totuşi avea acest sentiment.

- Cred, spuse Andreas cu blândeţe, că în cariera dumneavoastră de om de afaceri aţi făcut dese călătorii care s-au dovedit în final a fi nerentabile.

Max strânse din buze, dar continuă să-şi ascundă iritarea.

- Sper ca această călătorie să nu se dovedească a fi nerentabilă.

Grecul schiţă un zâmbet.

- Pentru dumneavoastră, sau pentru mine?

Alana îţi ridică brusc privirea la el.

- Ar putea fi profitabilă pentru amândoi, reveni Max, nesesizând substratul din întrebarea gazdei lui. Sunt dispus să cumpăr orice parcelă de pământ pe care mi-o oferiţi.

Andreas zâmbi din nou, de data asta ironic.

- Nu cred, domnule Newland. înclin să cred că o să ezitaţi să cumpăraţi jumătate de teren

muntos - şi neroditor, pe deasupra.

Max se înroşi brusc.

- Trebuie să recunosc, domnule Mavilis, nu sunt interesat în

terenuri muntoase.

- Deci numai în terenuri pe care dumneavoastră - sau probabil clienţii dumneavoastră - puteţi să construiţi hoteluri, nu?

- Hoteluri sau case de vacanţă - sau vile, cum le denumiţi voi în Grecia.

- Aveţi de gând să ne invadaţi ţara cu turişti?

Alana se duse din nou cu gândul în trecut, reflectând la blândeţea lui, la grija pentru bunăstarea ei, la generozitatea lui... la dragostea lui...

Dar acum era un bărbat pe care destinul îl condusese pe un drum greşit, devenind o victimă a propriei greşeli. Făcuse un mariaj dezastruos, un mariaj care lăsase cicatrice atât de urâte, încât cauzele care le provocase nu puteau fi uitate vreodată.

Şi el o acuza pe Alana, pentru greşeala lui...

Vocea lui Max o readuse la realitate încă o dată, şi ea-l auzi spunând, cu o notă de iritare în glas:

- Sper că vom reuşi să încheiem o afacere, domnule Mavilis.

- Orice este posibil, domnule Newland. Andreas fu o gazdă perfectă, atitudinea lui fu curtenitoare, civilizată. Vorbim mai târziu, diseară... când doamna se va retrage, bănuiesc.

Alana se îmbujoră, dar nu spuse nimic.

- Secretara mea asistă de obicei, la discuţiile legate de afaceri, îi replică Max, tăios. Prefer să fie prezentă, dacă nu vă deranjează.

In ochii lui Andreas se ivi o sclipire ciudată.

- Si eu prefer ca discuţia noastră - ăă - să se poarte doar

între bărbaţi, atât timp cât este o discuţie de afaceri. Ceea ce vom discuta vreau să fie auzit numai de dumneavoastră. Făcu o pauză, uitându-se la Alana, la capul ei plecat şi la părul căzut peste faţă. Ea îşi ridică privirea, ca şi când ar fi fost constrânsă de influenţa lui. Avea faţa palidă şi gura uscată. Brusc realiză că-i pierise apetitul dar, nedorind ca el să simtă asta, se forţă să-şi ridice furculiţa la gură. Te vei retrage după cină. Fu un ordin abia auzit, dar căruia nimeni n-ar fi îndrăznit să nu i se supună. Care ar fi fost consecinţele nesupunerii, ea nu ştia
- şi nici nu dorea să ştie. Oricum, ar fi fost o uşurare să scape de prezenţa lui.

Max părea furios dar docil; venise să facă afaceri şi, categoric, nu era în avantajul lui să i se opună bărbatului cu care urma să încheie afacerea. De aceea nu avu nicio obiecţie când, mai târziu, Alana spuse noapte bună şi-l lăsă singur cu Andreas.

Ieşiseră în curtea interioară pentru cafea şi lichior; Alana băuse mai repede, la fel de nerăbdătoare să plece, cum era Andreas să scape de ea.

După ce-şi petrecu aproape o oră în camera ei, gândindu-se, decise că o plimbare în aer curat, îi va face bine, ajutând-o să doarmă.

Imediat porni spre aleea ce ducea în grădina de trandafiri. Se aşeză pe un zid scund de piatră, simţindu-se brusc liniştită, pentru prima dată de când sosise acolo, la vila aceea magnifică, a cărui proprietar era bărbatul care ar fi putut să fie soţul ei, un bărbat schimbat complet, pe care la prima vedere, nici nu-l recunoscuse.

Vigilentă, şi cu inima bătându-i cu putere, se întoarse, când zări silueta neclară a unui bărbat venind spre ea din direcţia vilei. Andreas! Unde era Max, se întrebă ea panicată?

Ridicându-se, şovăitoare, ar fi fugit de umbra aceia, dar spre dezamăgirea ei, picioarele refuzară s-o asculte, şi aşeză la loc pe zid. Andreas se apropie: o persoană necruţătoare, îmbrăcată în negru.

- Deci, mai avem câteva minute doar pentru noi. Vocea îi era joasă, guturală, mâna, când o prinse pe a ei, rece ca a unui cadavru. Cutremurându-se, Alana, se zbătu să se elibereze, dar fu trasă cu forţă şi lipită de trupul puternic şi musculos al bărbatului pe care acum începea să-l urască.

- Lasă-mă! Unde este Max? Ţip dacă nu-mi dai drumul imediat!

Râsul scurt, triumfător, al lui Andreas, fu tot ce mai auzi, înainte
ca gura să-i fie capturată din nou de acele buze nemiloase.

- Să-ţi dau drumul! Ţi-am dat drumul o dată, Alana, dar nu se va mai întâmpla! Eşti prizoniera mea, şi vei rămâne aşa până în ziua când moartea ne va despărţi! Gura lui se apropie din nou, ameninţător.

- Eşti nebun! gemu ea, întorcându-şi capul, într-o încercare disperată de a evita buzele lui lacome, senzuale. Nebun, auzi!

- Nebun... Cuvântul păru să-i alunge toată furia şi dorinţa. Ea îmi spunea aşa...

- Ea? Soţia... ta?

El ridică mâna, ca şi când ar fi vrut s-o lovească peste gură,

pentru a o împiedica să mai spună ceva, dar o lăsă brusc jos, pe faţa lui citindu-se uluiala. Alana realiză că fusese îngrozit de ideea de a fi violent cu ea. Dar mânia lui reveni, vocea sunând mârâit, când spuse:

- N-am avut niciodată o soţie! Tu trebuia să fii soţia mea - şi vei fi!

Ea a fost mireasa diavolului, nu a mea!

- Imi... îmi pare rău, Andreas...

- Pentru mine? Mila ta nu mai are niciun rost. M-am eliberat de ea! Să-ţi fie milă de tine, pentru că o să ai nevoie!

- Andreas, lasă-mă să plec. Alana îi vorbi cu blândeţe, ca unui copil. Nu mă consider vinovată pentru ce s-a întâmplat între tine şi soţia ta. Ţi-am spus că nu doream să mă căsătoresc vreodată...

- Dar te-ai măritat, îi aruncă el. Te-ai măritat aproape imediat...

- Nu imediat. Si oricum, a existat un motiv pentru care m-am căsătorit.

- Desigur. Te-ai vândut la licitaţie celui care a oferit cel mai mult. Cum se face că lucrezi pentru tipul ăsta, Newland, nu pot înţelege. Să fie oare faptul că planurile tale s-au năruit, că soţul tău nu ţi-a lăsat nimic prin testament?

- Asta, reuşi Alana să spună, fără pic de convingere, este numai problema mea. Părul îi era umed la tâmple şi inima-i bătea dureros, dar reuşi să pară calmă, acum când el o eliberă. In mod ciudat îi găsea scuze pentru comportamentul lui, deşi logica îi spunea că nu exista niciuna.

- Te-a lăsat fără nimic, spuse Andreas, altfel n-ai fi acum aici.

Alana şovăi, pe jumătate tentată să fugă spre casă, dar gândindu-se mai bine, se hotărî să n-o facă căci, cu siguranţă, o astfel de mişcare l-ar fi stârnit din nou.

- Andreas, sunt foarte obosită, începu ea, sfios. Lasă-mă să trec.

El rămase nemişcat, uitându-se fix, în jos la ea.

- Eşti a mea, spuse, vocea vibrându-i de încredere în sine. Noi doi ne vom căsători, până într-o săptămână.

Alana rămase cu gura căscată, dar precauţia învinse din nou.

- Vorbeşti prostii, Andreas, şi ştii asta. Nu mă poţi obliga să mă mărit cu tine, şi sunt sigură că nu mă voi mărita cu tine niciodată, de bunăvoie.

El strânse din buze, apoi schiţă un zâmbet triumfător. Se comporta ca un bărbat care avea o armă secretă, o armă de care duşmanul lui nu se putea apăra.

- Vom vedea, frumoasa mea Alana, fu replica lui. Da, vom vedea.

Tonul hotărât, combinat cu expresia triumfătoare de pe faţa lui, o

puseră pe Alana pe gânduri, în ciuda faptului că ea-i considera atitudinea drept ridicolă, declaraţia, precum că ea-i va fi soţie, cuvinte rostite de un bărbat care nu ştia ce vorbeşte - sau, care făcea afirmaţii, numai pentru a impresiona. Că ar fi fost nebun, desigur nu era adevărat; ea spusese asta, numai din cauza spaimei ce o cuprinsese în acel moment. Un lucru era sigur, totuşi: Andreas Mavilis încă dorea ca ea să-i fie soţie. Alana văzuse foarte clar acest lucru şi, în consecinţă, îi părea rău

pentru el.

- Unde este Max? întrebă aceasta în cele din urmă. S-a dus la culcare?

Andreas dădu, absent, afirmativ din cap, lăsându-i impresia că de-abia o auzise.

- Da. A plecat imediat ce am terminat afacerile. Privirea îi era fixată în gol, briza mării ciufulindu-i părul negru. Una din umbrele create de ramurile copacilor îi prinse profilul lui Andreas. Alana se înfioră. Era ceva satanic în înfăţişarea lui, ceva ce o îndemna să fugă de lângă el, chiar în acel moment, înainte să o prindă în vreo plasă nefastă în care el era deja inevital prins.

- S-a culcat devreme.

- Mi-a zis că era obosit.

- A spus vreun motiv pentru care era obosit? Cunoscându-l pe Max, fu surprinsă să audă că el mărturisise că era obosit. Max era bărbatul cu cea mai mare putere de muncă pe care-l cunoscuse vreodată, un bărbat plin de energie care nu obosea niciodată, mai ales atunci când lucra în străinătate. Nu e stilul lui, adăugă Alana, încruntându-se.

Andreas se uită la ea, apoi brusc, ridică mâna, parcă pentru a-i alunga încruntarea.

- Nu face asta! spuse acesta poruncitor. Nu-ţi stă bine încruntată.

Alana se răsuci pe călcâie şi el nu făcu niciun gest pentru a o opri,
totuşi se afla încă între ea şi aleea pe care trebuia s-o ia în drumul spre casă.

- Te rog, nu mă atinge!

- Iţi displac mâinile mele? Ochii îi străluceau de mânie, dar zâmbetul care i se ivi pe buze fu unul de dezgust şi sfidare. Dar nu-ţi displăceau mâinile muntelui ăluia de grăsime, care ţi-era soţ, nu-i aşa? Nu-i dădu nicio şansă să răspundă, căci prinzând-o din nou de braţ, o făcu să simtă ferocitatea gurii lui, şi apropierea pătimaşă a trupului său de al ei. Dezgustată, începu să se zbată cu violenţă, dar braţele lui erau ca de fier, Alana reuşind doar să se istovească. Râzând de ea, Andreas îi luă faţa în mâini, o forţă să-şi lase capul spre spate şi-şi lipi buzele de ale ei. Incercă din nou să se elibereze dar, de data asta, acţiunea ei nu făcu decât să-l aţâţe mai mult ca niciodată. Indură o eternitate de pasiune dezlănţuită, înainte ca el să-i dea drumul, mormăind. Ar fi mai bine să te obişnuieşti cu atingerea mâinilor mele, căci o vei simţi tot
restul vieţii tale.

Lividă la faţă, Alana se clătină, şi ar fi căzut dacă el n-ar fi ţinut-o de mâini.

- Eşti odios! strigă aceasta. Mă bucur foarte mult că am fost suficient de raţională, ca să nu mă căsătoresc cu tine. Cât despre ameninţările astea repetate ale tale - ei bine, le tratez exact cu indiferenţa pe care o merită. Cum ţi-am mai spus, nu mă poţi obliga să mă mărit cu tine.

- Eu nu vorbesc în vânt niciodată.

- Ai făcut-o în seara asta...

- Nu, draga mea Alana, o întrerupse el. Vei afla foarte curând că vorbele mele n-au fost în vânt. îşi întoarse capul, în lumina

strălucitoare a lunii, faţa lui exprimând o hotărâre ce o făcu să tremure vizibil.

- Vreau să intru în casă. Ochii ei frumoşi implorau, chiar dacă ea realiza că trebuia să se arate indignată de felul în care fusese tratată. Sunt obosită.

Spre surprinderea ei, Andreas se dădu imediat la o parte, invitând-o printr-un gest cu mâna, să treacă pe lângă el.

- Patronul tău va veni să vorbească cu tine, mâine dimineaţă. Tonul lui misterios, nu numai că o făcu să se oprească, dar îi acceleră din nou bătăile inimii. Ce se întâmpla cu ea de îi era atât de frică de acest bărbat?

- Despre ce? Din greşeală, Alana călcă pe o piatră şi ar fi căzut, dacă Andreas n-ar fi prins-o. Simţindu-i răsuflarea pe obraz, Alana simţi o ciudată emoţie săgetând-o, şi se depărtă rapid.

La întrebarea ei, Andreas făcu o pauză, privind în gol, preocupat.

- Vei afla când vei vorbi cu el, începu acesta, dar cu o insistenţă disperată, Alana îi ceru o explicaţie. Ai spus că eşti obosită, adăugă Andreas, şi ea-l întrerupse din nou.

- Nu atât de obosită, încât să nu aud ce are Max de discutat cu mine.

- Nu m-ai înţeles. Dacă ţi-aş spune acum, n-ai mai dormi.

- N-aş mai do... dormi? îngăimă ea. Ce vrei să spui?

Andreas scutură din cap.

- Ar fi trebuit să ştii de mult că sunt imun la şiretlicurile femeilor. Ţi-am spus că vei afla totul dimineaţă, când vei vorbi cu

patronul tău. Ajunseră la vilă, şi Andreas o invită înăuntru. Eu mă mai plimb puţin, spuse el şi, fără vreun alt cuvânt, plecă de lângă ea, dispărând în întunericul grădinii de orhidee.

Incapabilă să se mişte, Alana se uită lung în urma lui. Era complet confuză, o mulţime de întrebă ri trecându-i prin minte. Nefiind în stare să se ducă la culcare, până nu va afla de la Max ce ar fi putut s-o ţină trează toată noaptea, se apropie de uşa acestuia şi ascultă câteva secunde, înainte de a bate, rostindu-i încet numele. Faptul că el deschise uşa imediat, fu o dovadă că era treaz, dar era şi complet îmbrăcat, şi Alanei i se opri respiraţia când ridicându-şi privirea, observă paloarea de pe faţa lui. Arăta uşor îmbătrânit şi în culmea disperării.

- Ce s-a întâmplat? bolborosi ea, realizând brusc că şi ea era oarecum tulburată. Max, ce s-a întâmplat?

Max ezită, dar, Alana era convinsă că el dorea cu adevărat să o lămurească.

- Diavolul ăla, spuse el încet. Păgânul ăla care ne-a adus aici sub un fals pretext...! Se opri, cu răsuflarea sacadată, mişcându-şi capul dintr-o parte într-alta.

- Vrei să spui că ne-a păcălit să venim aici? Cum tonul ei era plin de uimire, Max o privi întrebător. A avut vreun motiv ascuns? adăugă aceasta, înainte ca el să scoată vreo vorbă.

- Pe mine mă întrebi?

Alana dădu afirmativ din cap.

- Este un tip atât de ciudat... Se opri, roşind la amintirea felului în care o tratase. Spune că voi fi curând soţia lui. Uitându-se la faţa lui Max pentru a observa cum reacţionează la cuvintele

ei, nu văzu decât
o mască inpenetrabilă, totuşi simţi la el o uşoară nelinişte care, fără să-şi poată explica de ce, îi spori îngrijorarea. Ce-ai vorbit cu el, Max? Desigur, ştia ceva, când a spus că vei vorbi cu mine, dimineaţă. N-am putut aştepta până atunci, şi de asta mă aflu acum aici. Simt că siguranţa lui se bazează pe ceva foarte solid, chiar dacă bunul meu simţ îmi spune că nu este posibil să se căsătorească cu mine fără acordul meu - pe care nu-l va avea niciodată.

Ochii lui Max, aveau o licărire ciudată.

- Eşti chiar aşa de sigură, Alana? Că, indiferent de circumstanţe, nu vei accepta să te măriţi cu el?

Ea făcu un pas înapoi, şocată de întrebare lui.

- Ce tot spui? Nu există nicio circumstanţă în care să fiu obligată să mă căsătoresc...

- A existat odată, o întrerupse el, calm. Să nu uiţi, draga mea. O să-ţi spun totul, cât mai pe scurt posibil. Sunt ruinat. Andreas Mavilis ştie despre mine ceva ce, credeam că este doar un secret al meu. Se duse la fereastră şi dădu draperiile deoparte, privind afară pe fereastră. Cu mult timp în urmă, am escrocat un bărbat care întâmplător, era o rudă a lui Andreas Mavilis...

- Ai escrocat pe cineva? Ea scutură din cap, automat. Nu este posibil. Chiar din prima zi în care am venit să lucrez pentru tine, am realizat că afacerea ta prosperă numai prin mijloace cinstite.

- Asta este valabil azi. Cu un an înainte ca tu să vii la mine, eram în pragul falimentului, implicându-mă, în ignoranţa mea, în nişte investiţii dezastruoase. Aş fi pierdut totul, dacă nu mi s-ar fi

invit cea mai incredibilă ocazie. Un grec bătrân, a intrat în biroul meu şi mi-a oferit o mie de acri de pământ, pe aproape nimic. Se părea că se certase cu fiul său şi, conştient că nu mai avea mult de trăit, se hotărâse să-l dezmoştenească, vânzându-şi tot pământul. Nu-mi venea să cred, ce noroc dăduse peste mine, căci era unul dintre cele mai bune terenuri din ţară. L-am cumpărat pentru câteva lire şi l-am vândut cu un sfert de milion...

- Max! Alana se uită fix la el, uluită de mărturisirea lui. Nu! Oh, nu, tu nu puteai să faci aşa ceva!

- Eram în pragul falimentului, nu uita. Intorcându-şi capul, îşi lăsă privirea în jos, incapabil să-i întâlnească privirea uimită. Ba da, Alana, am făcut-o. Cu toţii avem secrete. Credeam că al meu nu se afla niciodată. Dumnezeule, ce naiv am fost! Tot timpul ăsta, Andreas Mavilis a ştiut...

- Si te şantajează? Acesta fu singurul gând care-i trecu prin minte, în starea de uluială în care se afla. Ea avusese foarte mare încredere în Max, ar fi pariat pe orice, pentru onestitatea lui în afaceri. Si acum află de această faptă îngrozitoare, chiar de la Max. Asta este, Max?

- Poţi să spui şi aşa. Dar, înainte să te lămuresc în ce constă acest şantaj, trebuie să-ţi explic că acel grec bătrân este din Mani, o regiune din Grecia, unde, ca şi în insula Creta, există o datină, aproape incredibilă, numită vendeta. Ridică mâna, sesizând intenţia ei de a-l întrerupe. Sunt convins că n-ai auzit de ea, Alana, aşa că lasă-mă să-ţi povestesc. Alana îl ascultă, fascinată şi neîncrezătoare, povestindu-i că vendeta era o tradiţie adânc înrădăcinată în zonă, potrivit căreia dacă cineva îi produce

un prejudiciu altcuiva, membri familiei celui prejudiciat se răzbună, producându-i celuilalt, acelaşi prejudiciu. Dacă respectiva persoană nu mai există, atunci un alt membru al aceleiaşi familii duce la îndeplinire răzbunarea care, spuse Max, poate merge până la moarte.

- Si Andreas este exact acel membru, care trebuie să te pedepsească, nu? Alana se uită atent la Max, citind pe faţa lui aceeaşi disperare, ca în momentul când ea intrase în cameră. Dar, ce-ţi poate face? Adică, tu ai plătit pământul, aşa că nu prea poate să te şantajeze, nu-i aşa? Nu-l putea scuza pe Max pentru perfidia cu care-l păgubise pe bătrân dar, pe de altă parte, nu vedea ce măsuri de constrângere putea lua cineva împotriva lui, atâta timp cât pământul fusese plătit.

- Bătrânul a venit la mine după doar câteva ore de la semnarea contractului şi mi-a cerut să-l anulez. L-am refuzat categoric, fără să-mi pese de el. Max făcu o pauză, trăgând adânc aer în piept. Alana, nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine; a fost lăcomie, pură lăcomie. Fruntea
i se umplu de transpiraţie. Era mai mult decât evident că suferea enorm pentru conştiinţa încărcată de vină.

-A fost cel mai reprobabil lucru...

- Stiu asta! Oh, ştiu asta, Alana! îşi puse mâinile la ochi. Alana îşi simţi şi ea ochii înţepând-o: să vadă un bărbat aproape plângând, o
impresionă atât de puternic, încât îi venea şi ei să plângă.

- Voiam să-ţi spun, înainte de a mă întrerupe, Max, că deşi a fost un act incalificabil din partea ta, nu trebuie să-ţi fie teamă de

Andreas. Ai zis că te-a amenințat, şi că o să-mi spui ce formă a luat şantajul lui. Dar, Max - dragă Max - el nu are ce să-ţi facă...

- Contractul nu era valabil în momentul acela. Eu ştiam asta, dar bătrânul nu.

Ingrozită de acest amănunt, Alanei i se uscă gura, abia reuşind să spună:

- L-ai... înşelat... l-ai înşelat...?

- Da, Alana.

- Deci, poţi fi deferit justiţiei, nu?

- Exact. Si în cazul ăsta, nu numai că voi primi o pedeapsă foarte mare, pe care o voi executa aici în Grecia, dar va trebui să restitui şi banii - nu cei pe care i-am primit pe pământ, ci cei pe care i-am încasat pentru el. Afacerea mea va fi ruinată!

- Ruinată... Nu era posibil! Recent, Max îşi extinsese afacerile, deschizând filiale în Canada şi Australia. Era unul dintre cei mai respectaţi oameni de afaceri, în domeniul imobiliar, din Londra, integritatea lui nefiind pusă la îndoială. Toţi cei care veneau la el, cu intenţia de a cumpăra proprietăţi în străinătate, veneau cu deplină încredere, deci cinstea lui era nepătată. Si totuşi exista o pată. Alana fu şocată să constate cât de puţin îl cunoştea. Dar lui îi părea rău şi, după părerea ei, asta demonstra că nu era deloc viclean. Era la început, în momentul acelei tranzacţii, şi afacerea lui era într-o stare dezastruoasă. Tentaţia fusese foarte mare şi nu putuse să-i reziste, dar ea era sigură că acum ar fi în stare să reziste unei tentaţii. Nu poate fi ruinată, Max, nu afacerea asta prosperă a ta...

- Trebuie să privim adevărul în faţă, Alana, sunt terminat!

- Nu! Se apropie de el, prinzându-l de mânecă. Nu mi-ai spus în ce constă şantajul ăla. Ai promis că o să-mi spui mai târziu. Explică-mi, Max. Sunt sigură că există o cale să ieşim din încurcătura asta.

- Există o cale, spuse el, cu o voce plină de emoţie. Dar nu sunt pregătit să-ţi spun care...

- Ai promis, îl întrerupse Alana, pe un ton aproape acuzator. Mi-ai spus atât de multe, încât trebuie să-mi spui şi restul - trebuie!

- Nu pot. Vocea lui fu fermă, şi Alana, gândindu-se la altceva care să-l ajute, renunţă, pentru moment.

- Max, începu aceasta, ai o mulţime de bani acum, şi ai putea să împrumuţi restul, sunt sigură. Ai putea să-i restitui banii - fiului, vreau să spun.

Când începu să vorbească, vocea lui era plină de autocondamnare şi regret.

- S-a... s-a sinucis, Alana... Scoţând un suspin, se întoarse şi, pentru câteva momente, umerii i se zdruncinară incontrolabil. N-am ştiut până în seara asta, când mi-a spus Andreas. Nu-ţi dai seama, Alana, cum voi fi privit? Am ucis un om! Ea nu fu în stare să scoată vreo vorbă. Am suferit şi voi suferi tot restul vieţii!

- Te cred! strigă ea repede, căutând să-i ofere un minimum de alinare. Nu te frământa atât, Max. Nu suport să te văd aşa. Ochii i se umplură de lacrimi, apoi brusc, fără niciun motiv îşi aminti cuvintele pe care mama ei i le spusese deseori. "Defectul tău este că eşti prea miloasă. Nu numai că vei avea de suferit în viaţă, dar vei fi păcălită de cei care sunt mai abili ca tine. Ai grijă,

copilă, şi încearcă să citeşti

oamenii." Cum putea ea să-şi schimbe caracterul? o întrebase într-o zi pe mama ei, când aceasta o sfătuise să fie mai fermă, mai realistă. Alana nu-şi dorise vreodată să se schimbe; de fiecare dată când i se ivise ocazia să aducă alinare cuiva, o făcuse cu plăcere. In momentul acesta singura ei dorinţă era să-l ajute pe Max, Max care fusese foarte bun cu ea, care-i oferise slujba înapoi, fără ezitare, când aceasta i-o ceruse. Dar, mai presus de toate, ea-şi amintea, riscul la care el se supusese, salvând-o dintr-o clădire incendiată. Alana îi datora viaţa, şi nu va uita niciodată că îi promisese că-l va răsplăti dacă va avea ocazia vreodată.

- Du-te la culcare, o sfătui el, lipsit de vlagă. Probabil eşti foarte obosită.

- Nu mă duc încă, fu decizia ei fermă. Vreau să aflu care a fost ultimul cuvânt al lui Andreas.

- Alana, draga mea... te rog... începu el cu o voce tărăgănată, şi ea avu ciudata senzaţie că el o făcuse intenţionat - numai pentru ca ea să-l întrerupă, spunându-i din nou că nu avea de gând să plece până nu afla care fusese ultimul cuvânt al lui Andreas. Această impresie fu întărită şi de faptul că, privind-o în faţă, părea să aştepte un răspuns. Alana...

- Da? răspunse aceasta, încruntându-se.

Max îşi linse buzele, atitudinea ei punându-l în încurcătură. E rândul tău, părea el să spună.

- Nu - ăă - pot să-ţi spun care a fost ameninţarea lui Andreas.

- Ameninţarea? repetă ea, iritată, căci, în mod absurd, avu impresia că Max, pur şi simplu ocolea adevărul, doar pentru a

impresiona. El dorea să-i spună care fusese ultimul cuvânt al lui Andreas, dar în
acelaşi timp voia să pară că nu dorea asta. Nu înţeleg.

- Te rog, du-te la culcare, dragă. Max scoase un oftat adânc, de deznădăjduire. Nu mai insista.

Alana se încruntă din nou şi spuse, cu răceală.

- Cred că ar fi mai bine să mă duc să vorbesc chiar cu Andreas. Poate voi afla mai multe. Făcu o pauză, dar Max rămase tăcut. Sunt şi eu implicată puţin, nu-i aşa? Si atunci, este normal să cer o explicaţie. Andreas mi-a spus că dacă-mi va povesti totul, nu voi mai dormi. Se opri din nou, urmărindu-l pe Max, câteva momente, înainte de a porni spre uşă. Când ajunse aproape de ea, îi auzi vocea joasă şi resemnată.

- Te scutesc eu de o situaţie neplăcută. Ultimul lui cuvânt este... Se opri, şi încă o dată avu senzaţia că o făcuse doar pentru a impresiona. Oricum asta nu schimbă nimic, Alana. Nu voi îngădui să te sacrifici pentru mine.

Ea se răsuci pe călcâie, cu ochii licărindu-i.

Max făcu o pauză.

- Să mă sacrific? Un fior îi străbătu tot trupul. Ce vrei să spui, Max?

- Nu mă acţionează în judecată, numai dacă reuşesc să te conving să te măriţi cu el. Stie că odată ţi-am salvat viaţa, şi mizează pe faptul că mă vei răsplăti...

- Stie că mi-ai salvat viaţa? De unde?

- Lasă impresia că ştie absolut totul despre noi. Pare incredibil, dar un lucru este sigur, ne-a ţinut tot timpul sub

observaţie. Probabil are pe cineva în Londra, care ne-a urmărit toate mişcările. Făcu o pauză, fixând-o cu privirea. Este evident că el nu şi-a pierdut interesul pentru tine, în toţi aceşti ani, şi dacă ceea ce simte pentru tine este dorinţă, sau dragoste, nu mi-am dat seama. A fost enervant de vag când am încercat să-l fac să spună de ce doreşte să se însoare cu tine.

Alana îşi spuse în gând: dacă se însurase cu altcineva, era evident că-şi pierduse interesul pentru mine. Dar ea se abţinu să spună asta, căci nu era important în momentul acela.

- Crede că mă căsătoresc cu el pentru a te salva pe tine...? Vocea îi deveni tremurătoare şi ea se luptă să-şi stăpânească neliniştea ce o cuprinse, cu fiecare secundă, necruţătoarea mână a destinului, lăsându-se tot mai jos, exercitându-şi presiunea asupra ei. Brusc îşi aminti, ca şi când s-ar fi petrecut doar cu o săptămână în urmă, o scenă pe care şi-o imaginase adesea, dar la care nu fusese martoră, scenă în care, Max, eroul zilei, îşi riscase viaţa pentru a o salva dintr-un birou în flăcări. Era în stare de inconştienţă când Max o scosese pe braţe din încăpere, doar cu câteva secunde înainte ca tavanul să se prăbuşească peste ei. Alana scăpase fără niciun semn; Max va purta toată viaţa cicatricele pe umeri şi spate.

- Acum înţeleg de unde venea convingerea lui, că îi voi deveni soţie.

- Convingerea lui este greşită. Max scutură vehement din cap, parcă pentru a-şi întări cuvintele. Când ţi-am spus că nu te vei sacrifica pentru mine, am vorbit foarte serios. Tonul lui fu suficient de ferm, totuşi Alana sesiză o notă discordantă în el, pe

care o ignoră, gândul revenindu-i la faptul că Andreas recursese la măsuri atât de uşor de înţeles, pentru a fi la curent cu tot ce se întâmpla cu ea. Max vorbise despre dorinţă şi iubire, afirmând că nu reuşise să-şi dea seama care din ele îl determina pe Andreas să se însoare cu ea. Alana înclină spre dorinţa, căci chiar dacă Andreas o iubise cândva, acea iubire trebuia să se fi stins de mult. Dorinţă...? Părea să fie cea mai acceptabilă concluzie, şi totuşi, ceva îi spunea că nu era aşa. Dar dacă nu era nici dragoste, nici dorinţă, atunci ce era?

Alana oftă, îndreptându-şi privirea spre Max.

- Căsătoria mea cu Andreas te va salva de la închisoare şi de la ruină...

- Alana, o întrerupse el, n-o să te las să te sacrifici. De câte ori trebuie să-ţi mai spun? Hai să uităm de afacerea mea, de recunoştinţa pe care ai spus că mi-o datorezi, sau de promisiunea pe care mi-ai făcut-o. M-am împăcat cu ideea ruinării, a procesului şi a întemniţării. Înăbuşindu-şi o emoţie, înghiţi în sec. Alana îşi coborî încet privirea pe pumnii lui încleştaţi. Că suferea, era oarecum evident, totuşi ea avea o îndoială. Nu era neapărat nevoie ca el să-i amintească despre obligaţia morală pe care o avea faţă de el şi, cu atât mai puţin, despre promisiunea pe care i-o făcuse, care-i reveni în minte cu o uimitoare claritate.

"Max, tu mi-ai salvat viaţa, cu riscul vieţii tale. Dacă se va ivi ocazia, te voi răsplăti, cu orice preţ. Iţi promit, Max."

Vorbise foarte serios, rostind cu sinceritate fiecare cuvânt al promisiunii ei. Deci, a o aduce în discuţie era, nu numai inutil, dar şi deplasat. Alana refuză să accepte ideea că de fapt,

pomenise de acea promisiune cu singurul scop de a-i aminti - pentru cazul în care ar fi uitat.

Max făcu o mişcare, şi ea-l observă urmărind-o, aşteptând o schimbare în expresia ochilor ei. Acea urmă de suspiciune se ivi din nou, dar ea şi-o alungă din minte, lăsând să iasă la iveală doar un singur fapt, foarte clar: stătea în puterea ei să-l salveze pe Max. Ea avea obligaţia morală să-l salveze, asta în virtutea promisiunii pe care ştia că urma să o ducă la îndeplinire, atunci când va fi nevoie. Si, în momentul acesta critic, era necesar.

Pentru un moment îngrozitor, Alana ezită, la gândul vieţii pe care urma s-o ducă alături de Andreas, şi cât de crudă era soarta cu ea, s-o condamne la nefericire pentru a doua oară. Dar, aproape imediat, se trezi la realitate, onoarea şi simţul responsabilităţii ei, invingând din nou, făcând-o să înţeleagă că nu avea nicio scăpare. Cuprinsă de o cumplită nefericire, rămase privind în gol, reflectând la viitorul ei sumbru, la ghinionul de a deveni soţia satanicului Andreas Mavilis, bărbatul care recursese la cele mai josnice metode pentru a o atrage în plasa lui.

- Max... Singurul cuvânt o şocă, şi fu nevoită să aştepte câteva momente pentru a fi capabilă să articuleze din nou, să-i spună că nu avea de ce să-şi mai facă griji. Ea va accepta să devină soţia lui Andreas Mavilis.

- Dar, Alana.

Ea îi întrerupse protestul, ridicând mâna într-un gest de hotărâre.

- M-am hotărât, aşa că te rog, să nu mai discutăm despre asta. Lividă la faţă şi plină de amărăciune, îşi întoarse capul spre

fereastră. Prima dată când se sacrificase, soarta fusese destul de blândă cu ea, eliberând-o rapid; de data asta nu mai spera la vreo eliberare. Insemna să ceară prea mult, să ceară imposibilul. Nu, trebuia să accepte o viaţă de chin cu bărbatul care odată o iubise, iar acum o ura, învinuind-o pentru căsătoria nefericită pe care o avusese. Mă întreb, îşi exprimă ea gândul care tocmai îi venise în minte, de ce n-a făcut mişcarea asta până acum?

- Nu putea să se însoare cu tine, când era deja însurat. A aşteptat şi te-a urmărit, cu ajutorul spionilor săi, sunt convins. Stia absolut tot ce se întâmplă, dar nu putea acţiona înainte de moartea soţiei lui. Max făcu o pauză, şi Alana realiză că el nu mai protesta, că era nerăbdător ca ea să acţioneze, să-l scape de ameninţare. Mai curând, soţia lui a murit la momentul oportun. Nu m-aş mira ca el s-o fi ajutat...

- S-o ajute.? Alana făcu ochii mari, îngrozită de aluzie. Exact, ce vrei să spui?

El ridică din umeri.

- Nu l-aş acuza de crimă. Se opri din nou, realizând imediat ce spusese. Nu te grăbi să tragi vreo concluzie, Alana. Nu şi-ar fi asumat un risc de felul ăsta. Cu siguranţă, n-ai de ce să-ţi faci griji pentru siguranţa ta. Alana, nu te uita la mine aşa! Alana îşi întoarse capul, dorind ca el să nu observe dispreţul şi amărăciunea din ochii ei. Nu îi păsa ce se va întâmpla cu ea. Realiză acum că, încă de la început, el intenţionase să creeze o situaţie al cărei rezultat să fie sacrificarea ei. Işi aminti de urma de suspiciune de mai devreme; acum era sigură că tot ceea ce simţea Max în prezent, era o imensă uşurare că fusese salvat. El

nu va mai face nicio încercare de a o abate de la decizia pe care o luase.

Si avea dreptate. Dimineaţa următoare, plecase foarte devreme, şi cum niciun vas nu ridica ancora la ora aceea, Alana bănui că se dusese la un hotel din Kalymnos, pentru a-şi petrece orele care-i mai rămăseseră până la plecarea de pe insulă.

Lăsase un bilet care-i fusese înmânat Alanei imediat ce intrase în
hol.

"La revedere şi mulţumesc" citi ea. "Sper că nu va fi prea rău. Cel puţin, vei fi asigurată material, pe viaţă." Era semnat: "Al tău, Max".

Palidă, totuşi de un calm ce o uimi, îşi ridică privirea la grecul care apăruse din sufragerie, şi acum stătea lângă ea.

- "Cel puţin vei fi asigurată material, pe viaţă", citi acesta, peste umărul ei. Da, frumoasa mea, Alana, vei avea tot ce-ţi doreşti. Si asta este foarte important pentru tine, nu? Te-ai bucurat de aşa ceva, mult prea puţin, nu-i aşa? Muntele ăla de grăsime - creatura pe care tu ai preferat-o în locul meu, nu ţi-a lăsat nimic. Asta trebuie că te-a distrus

- dar ai primit ceea ce meritai. Si acum eşti a mea, după atâta timp. Aşa trebuia să fie! Ai luat decizia la care mă aşteptam; patronul tău a dat dovadă de acelaşi egoism, ca şi atunci când l-a jefuit pe bătrânul ăla. Nu mă înşel niciodată în privinţa caracterelor oamenilor. Tu, pe de altă parte, nu eşti aşa abilă. Te-ai înşelat în privinţa lui, nu-i aşa?

Alana dădu afirmativ din cap.

- Incep să cred că asta a urmărit, să-mi onorez promisiunea pe care i-am făcut-o, admise ea, cu o voce lipsită de viaţă. Dar, amintindu-şi cât de dărâmat arăta Max când intrase în camera lui, Alana se întrebă dacă nu cumva ideea sacrificiului ei, nu se ivise pe parcurs. Pentru că, altfel, de ce ar fi arătat aşa de distrus!? Ah, da, acum înţelese. Max nu-şi pierduse complet speranţa că ea, în final, se va căsători cu el, dar noua situaţie creată, spulbera pentru totdeauna dorinţa lui şi părea logic ca el să fie supărat.

- Este un ticălos, spuse Andreas, chiar dacă ţi-a salvat viaţa.

- Prefer să nu discut despre Max. Ii datorez viaţa... Se uită fix în ochii lui. Si acum, pentru a-l salva de ticăloşia ta, distrug acea viaţă.

Andreas se schimbă la faţă, respiraţia devenindu-i parcă un şuierat de şarpe veninos.

- Ia-o şi aşa, dacă doreşti, mormăi el . Foarte bine - viaţa ta este
distrusă! Sunt un ticălos, dacă asta este părerea ta...

- Nu eşti ticălos - şantajându-ne, aşa cum ai făcut-o?

- Fii atentă, o avertiză Max, apropiindu-se şi prinzând-o de bărbie. Nu mai sunt tânărul ăla îndrăgostit pe care l-ai cunoscut cândva. M-am schimbat, şi nu în bine! Stiu cum să-i pedepsesc pe cei care mă supără. Tu, spuse strângând-o şi mai tare de bărbie, vei învăţa să te supui voinţei mele! Vei fi o soţie de grec - supusă în totalitate soţului tău. Se opri, dar ea nu vorbi. Era palidă şi inima îi bătea cu putere. Ei bine, n-ai nimic de spus? Nimic de întrebat?

Alana îşi înghiţi saliva care-i umpluse gura. El o eliberă, făcând un pas înapoi.

- O singură întrebare aş dori să-ţi pun.

- Da? Ochii lui negri sclipiră întrebător.

- Max a spus că nu şi-a putut da seama dacă dragostea, sau dorinţa, a fost cea care te-a făcut să mă vrei ca soţie...

- Dragoste! exclamă, părând să nu fi auzit restul cuvintelor ei. Dragoste! Izbucni în râs, un râs demonic, ce păru să umple întreaga cameră. Nu, draga mea, nu există niciun fel de dragoste în inima mea, pentru tine.

- Dorinţă...? murmură ea, dar scutură imediat din cap. Atunci, ce? adăugă, plină de curiozitate. Trebuie să ai un motiv să doreşti să te căsătoreşti cu mine.

- Este evident că am un motiv, fu el de acord. Si acest motiv este răzbunarea! Din cauza ta am suferit ani în şir chinurile iadului... şi pentru asta, Alana, trebuie să plăteşti. Te voi pedepsi pentru toţi anii pe care i-am pierdut, ani care ar fi putut să fie altfel, dacă te-ai fi măritat cu mine când ţi-am cerut...când eram îndrăgostit de tine.
Mi-am promis că, dacă va fi vreodată posibil, te voi face să suferi - şi, pe Dumnezeu, vei suferi! Inainte să termin cu tine, îţi vei dori să fi murit tu, nu porcul ăla, pe care, cu mândrie, îl numeai soţ!

Alana vorbi cu foarte mult calm.

- Se pare că ştii atât de multe...

- Mi-am făcut temele. Am fost informat cu regularitate de fiecare mişcare a ta.

- Am aflat. Nu înţeleg însă, dacă ştii atât de multe, cum nu ştii nimic despre circumstanţele care au condus la mariajul meu?

- La vremea aceea, am acceptat ideea, că nu te vei mărita niciodată. Dar, am sperat că, mai târziu, voi putea să te fac să te răzgândeşti. Tu te-ai căsătorit, înainte ca eu să aflu! - înainte să am timp să vin la tine, să încerc să te conving... Se opri, cu faţa, o mască a dispreţului. Ai dreptate, nu cunosc circumstanţele care te-au determinat să te măriţi - şi nici nu doresc să aflu! Tot ceea ce mă interesează este că ai preferat o creatură aşa respingătoare, în locul meu - că-ţi plăceau dezmierdările lui şi nopţile de amor cu el, în timp ce gândul la mine, evident, te dezgusta! Faţa lui devenise stacojie. Era uşor de văzut că îl înfuriase ideea că ea preferase un bărbat atât de dizgraţios, unuia îngrijit şi cât se putea de atrăgător. Cu toată sinceritatea, trebuia să admită că acţiunea fusese foarte supărătoare pentru el, şi excesiv de dureroasă, căci nu mai exista niciun dubiu că Max fusese îndrăgostit nebuneşte de ea.

Alana se uită la el, pe jumătate tentată să dezvăluie nefericitele evenimente care conduseseră la mariajul ei cu Howard Beaumont. Dar ura din sufletul ei, combinată cu afirmaţia lui fermă, că nu-l interesau circumstanţele care au determinat căsătoria ei, o reţinură.

Alana nu mai făcu altceva decât să ridice din umeri şi ar fi plecat dacă el n-ar fi împiedicat-o, prinzând-o de braţ şi trăgând-o spre trupul lui. Luată prin surprindere, se răsuci în braţele lui, pe faţa ei citindu-se repulsia şi dispreţul pe care le simţea faţă de el. Ochii lui mocneau în orbite când hotărât să-şi demonstreze

autoritatea, o făcu să simtă apăsarea buzelor lui nemiloase.

- Să nu mai îndrăzneşti vreodată să te uiţi la mine aşa, o sfătui el sau îţi jur că vei plăti pentru asta!

Capitolul 4

După nunta lor, pe măsură ce zilele treceau, repulsia Alanei faţă de soţul ei creştea tot mai mult, rezultatul fiind că, din când în când, Andreas se înfuria atât de tare, încât ei îi era teamă că el va recurge la violenţă. Totuşi, ea îşi ascundea teama faţă de el, afişând întotdeauna o oarecare răceală şi tratându-l cu dispreţ, lucru pe care în opinia ei, îl merita.

- Vei regreta aroganţa asta, o avertiză el într-o seară când, după cină ieşiseră să-şi bea cafeaua, în curtea interioară. M-ai jignit în faţa lui Costagis şi a Katrinei!

Alana se uită la el peste masa de trestie indiană.

- Iţi imaginezi că îi poţi prosti pe servitori să creadă că suntem un cuplu de îndrăgostiţi? întrebă aceasta, măsurându-l din priviri, cu insolenţă.

- Ai grijă, o sfătui Andreas, ameninţător. Nu numai o dată, te-am avertizat că te voi face să plăteşti!

Alana păli, spre supărarea ei, şi Andreas schiţă un zâmbet de satisfacţie.

- O să te potolesc eu, cât de curând! Soţiile grecilor învaţă repede să fie supuse...

- Eu nu sunt grecoaică, îi replică ea tăios. Sunt englezoaică şi supunerea nu mă caracterizează.

Ochii lui păreau negri ca ebonita, când îşi fixară privirea într-ai ei. In străfundul lor se putea citi mânie, dar şi admiraţie.

- Trebuie să recunosc, admir personalitatea ta, spuse el.

- Mulţumesc.

- Dar, o să-mi facă plăcere să ţi-o schimb.

Pierzându-şi calmul, Alana vorbi din impuls, fără precauţie.

- Ai reuşit să-i schimbi personalitatea primei tale soţii? întrebă aceasta, controlându-şi vocea, în ciuda mâniei ce o cuprinsese. Am impresia că ea ţi-a schimbat-o ţie. Se opri, scoţând un ţipăt, când el o prinse de încheietura mâini, strângând-o cu putere.

- Să nu îndrăzneşti vreodată, să mai vorbeşti de ea! Vocea îi vibră de furie. In casa asta nu s-a amintit niciodată despre ea! Tu eşti prima care o faci. şi îmi vine să te omor pentru asta! Andreas se albise de mânie, şi Alana se făcu mică în scaunul ei, frecându-şi instinctiv încheietura care deja se inflamase. Incapabilă să-şi ia ochii de la el, Alana se încruntă, uluită de accesul lui de furie. Era oare puţin nebun? se întrebă. Andreas îşi fixă privirea în gol, gura strâmbându-i-se spasmodic, ca şi când ar fi fost acţionată de un mecanism necontrolabil, din interior. De teamă, Alanei i se opri respiraţia şi, involuntar, îşi ridică mâna tremurândă la gât.

Andreas îşi mută privirea pe degetele ei, o expresie de fascinaţie, ivindu-i-se pe faţă. Atmosfera era încărcată de tensiune, şi Alanei îi veniră în minte cuvintele lui Max, referitoare la posibilitatea ca Andreas să fie capabil de crimă. Să-şi fi omorât el soţia. prin strangulare? Scutură din cap, înfiorându-se la gândurile melodramatice ce-i treceau prin minte, care oricum nu aveau nicio bază. Numai că, el părea excesiv de fascinat de faptul că ea-şi ţinea mâna pe gât, şi Alana nemaifiind în stare să-l privească, nici măcar o clipă, se ridică, intenţionând să plece.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă soţul ei. Nu te simţi bine? O privi cercetător, sesizând că era albă la faţă şi-şi umezea buzele.

- Da, Andreas. da, nu mă simt bine! Răspunsul ei veni prea repede, şi el se încruntă. Alana se întoarse să iasă din curte, dar vocea lui o opri.

- Stai! Nu sunt convins că nu te simţi bine.

- Imi pare rău. Chiar dacă avea un sentiment de teamă, reuşi să strecoare o notă de acreală în voce. Dar, cum nu am cum să-ţi dovedesc, trebuie să mă crezi pe cuvânt. Doresc să intru în casă.

- La ora asta? Abia s-a lăsat întunericul. Abia s-a lăsat întunericul, repetă el, şi este minunat. Este o noapte a îndrăgostiţilor, şi noi, Alana mea, suntem îndrăgostiţi, nu-i aşa?

- Nu fi ridicol! replică aceasta, teama transformându-i-se în mânie. Nu există nicio fărâmă de dragoste din nicio parte! Tu ai recunoscut că nu mă iubeşti - şi eu sunt sigură că nu te iubesc, şi nu te voi iubi niciodată!

Spre surprinderea ei, Andreas nu făcu niciun comentariu, dar spuse, foarte calm.

- Stai jos, Alana. Nu vreau să rămân singur.

- Nu vrei să rămâi singur? Ce voia oare să spună? Că-l vor năpădi gândurile negre. Gânduri de învinovăţire? Deodată, Alana simţi o dorinţă teribilă de a afla mai multe despre ultima lui soţie - despre condiţiile în care a murit. Andreas se uită la ea cu o expresie arogantă, ca şi când i-ar fi poruncit să ia loc, în ochii ei ivindu-se o sclipire de mânie.

- Sunt obosită. Noapte bună.

- Trebuie să rămâi să-mi ţii companie.

- Eu nu primesc ordine, replică aceasta, stăpânindu-şi, cu greu, nervii. Dacă tu vrei să te duci la culcare, te duci - fără să

mă întrebi, dacă îmi convine sau nu.

- Aşa este, Alana, dar stăpânul sunt eu. Fac ceea ce doresc să fac; tu, în schimb, faci ceea ce ţi se spune. Tonul îi rămăsese calm, dar autoritatea din el era absolută, şi Alana, spre amărăciunea ei, realiză că trebuia să fie precaută. Stai jos, îi ordonă din nou soţul ei, şi numai după câteva secunde de ezitare, ea se conformă. Incepi să înveţi, iubita mea, spuse el. Eşti plină de furie, observ, dar te abţii. Te felicit pentru înţelepciunea ta.

Alana tremura de ură, ochii devenindu-i două puncte de venin.

- S-ar putea să nu fiu întotdeauna la fel de înţeleaptă! Dacă ai avea şi tu măcar un pic de înţelepciune, ai realiza că mergi prea departe!

Andreas zâmbi.

- Prea departe cu ce?

- Cu răbdarea mea. Ai recunoscut singur că-ţi place personalitatea mea.

- Si, dacă-ţi aminteşti, am mai spus că o să-mi facă plăcere să ţi-o schimb.

Alana îl privi cu dispreţ.

- Inţeleg că mă aflu aici pentru a-ţi ţine companie, spuse ea. In acest caz, pot să-ţi sugerez să încercăm să facem un fel de conversaţie? Nesfârşitele tale ameninţări nu sunt tocmai entuziasmante - de fapt, am început să le găsesc chiar plictisitoare. Cuvintele provocatoare îi ieşiră din gură aproape fără ca ea să realizeze, şi în momentele de tăcere care urmară, Alana se aşteptă la un răspuns maliţios din partea soţului ei. Dar spre surprinderea ei, un licăr de bucurie se ivi în ochii lui, atenuându-i duritatea trăsăturilor.

- Probabil nu va trece mult timp, până-mi voi duce la îndeplinire una dintre ameninţări. Atunci n-o să mai fii plictisită, te asigur. Vei fi foarte ocupată să-ţi vindeci rănile.

Andreas vorbise serios, şi Alana simţi cum păleşte.

- Odată, începu ea după o pauză, nici nu visai să ridici mâna la o femeie.

- Nu mai sunt bărbatul pe care l-ai cunoscut. Te-am avertizat deja.

- Nu era nevoie să mă avertizezi. Mi-am dat seama imediat că nu mai eşti acelaşi om.

- N-ai niciun regret că nu mai sunt bărbatul acela? fu întrebarea lui, neaşteptată.

Ea ridică din umeri.

- Nu sunt interesată de persoana ta...

- Nu? Pentru o clipă, ridică din sprâncene. Nu eşti interesată de soţul tău?

- De ce aş fi interesată de tine? Să fii soţul meu, nu a fost alegerea mea, nu uita.

Andreas luă paharul în mână, strângându-l atât de tare, încât Alana se uita la el fascinată, aşteptând să se spargă.

- Nu, mormăi el. Eu nu sunt alegerea ta - dar creatura aia respingătoare, a fost, nu-i aşa? L-ai ales pe el! Dar cu ce te-ai ales din mariajul acela? Cu nimic! Nu ţi-a lăsat nimic! Cât de mâhnită trebuie să fi fost...

- Nu vrei să schimbăm subiectul, interveni Alana, palidă de furie. Dacă nu putem purta o discuţie, cât de cât, amiabilă, atunci, pentru Dumnezeu, lasă-mă să mă duc în camera mea.

- Foarte bine, veni răspunsul lui surprinzător, du-te în camera ta dacă asta preferi.

- Vorbeşti serios? exclamă ea, uitându-se uimită la el.

- Vorbesc serios. Du-te la culcare. Noapte bună.

Ridicându-se imediat, Alana părăsi curtea, cât de repede putu,
totuşi, când ajunse în faţa uşii, simţii un impuls de a-şi întoarce capul. Andreas se lăsase pe spate, cu paharul în mână. Alana mai făcu un pas, apoi se trezi întorcându-se din nou. Era atâta tristeţe în bărbatul care şedea acolo. Brusc, Andreas îşi ridică privirea, simţind că nu plecase, şi furia puse din nou stăpânire pe el.

- Du-te! De ce te uiţi pe furiş? Ai spus că vrei să pleci - pleacă atunci, imediat!

Ajunsă în camera ei, se duse la fereastră şi dădu draperiile la o parte. Era iritată de haosul din mintea ei, unde teama alterna cu mânia şi apoi - da, părea incredibil - cu mila. Milă! Dar, de ce să-i fie milă de soţul ei? Nu era singurul bărbat care, având parte de un mariaj dezastruos, fusese obligat să sufere.

Alana începu să se plimbe prin încăpere, având o senzaţie ciudată, că era vorba de ceva mult mai serios, ceva ce ea nu

cunoştea. Dacă ar fi putut măcar să afle ceva despre fosta lui soţie... Brusc se lumină la faţă. Katrina... Femeia îi dăduse, de multe ori să înţeleagă că ar fi dispusă să stea la o şuetă cu noua stăpână. Cu blândeţe, dar şi cu fermitate, Alana o pusese la punct, dar acum, se gândi că o întrebare subtilă, sau două, nu aveau ce să strice.

Ocazia se ivi două zile mai târziu când, intrând în dormitorul ei, Alana o găsi pe Katrina, care tocmai terminase de făcut patul. Femeia zâmbi şi făcu o remarcă asupra unei broşe de pe măsuţa de toaletă, pe care n-o mişcase.

- V-a cumpărat-o stăpânul meu? întrebă aceasta şi Alana scutură din cap.

- Nu, Katrina, mi-a cumpărat-o mama, chiar înainte de a muri.

Faţa femeii se umbri.

- Mama a murit tânără, atunci?

Alana dădu afirmativ din cap.

- Da, Katrina, replică, scoţând un oftat uşor. Da, a murit tânără. Se lăsă un moment de tăcere. Katrina, încurajată de comportarea stăpânei sale, rămase lângă pat. De când lucrezi pentru domnul Andreas, întrebă Alana, aparent nepăsătoare.

- Soţul meu şi cu mine lucrăm pentru domnule Andreas de mult timp.

- De cât timp?

- Mulţi ani - opt - opt şi o jumătate.

Alana se uită la ea; femeia zâmbea, bucuroasă că Alana îşi schimbase atitudinea faţă de ea.

- Casa asta nu pare aşa veche, remarcă Alana, şi femeia tresări uşor.

- Nu ştiţi, doamnă? Domnul Andreas nu spus că este aici doar de
trei - patru luni?

Muşcându-şi buza, la greşeala făcută, Alana ridică din umeri, fără să vrea.

- Desigur. Ce proastă sunt! Mă - ăă - gândeam la altceva. Trei sau patru luni. Soţul meu a locuit pe o altă insulă.

- Da, pe Patmos.

- Patmos? Cred că este o insulă foarte frumoasă. Alana îşi aminti ce-i spusese Andreas despre insula lui.

- Foarte frumoasă, doamnă. Urmă încă un moment de tăcere. Femeia îşi ridică privirea şovăitoare spre faţa Alanei, şi când aceasta schiţă un zâmbet încurajator, Katrina, liniştită, adăugă că domnul Andreas a părăsit insula Patmos, imediat după moartea primei lui soţii. Dar, bănuiesc că ştiţi lucrul ăsta, doamna Andreas. Soţul dumneavoastră v-a povestit. Soţul meu a mai fost căsătorit, înainte să se însoare cu mine şi vorbeşte foarte mult despre cealaltă femeie a lui. Spune că ea munceşte mai mult ca mine, dar nu spune că este o femeie mai bună ca mine. Domnul Andreas nu spune că prima lui femeie mai bună decât dumneavoastră, pentru că ea rea. Katrina se opri, căci Alana se încruntă. Motivul încruntării era că nu-i plăcea deloc acea conversaţie cu servitoarea, şi totuşi trebuia să afle mai multe despre prima soţie a lui Andreas. Supărată pe mine, doamnă, pentru că vorbesc despre doamna Andreas?

- Nu, Katrina, îi răspunse Alana, scuturând din cap şi adresându-i un zâmbet de încurajare, fără a părea însă prea curioasă. Nu, nu sunt supărată pe tine.

- Eu bucuroasă, doamnă. înţelegeţi, dumneavoastră atât de diferită. Ea - ăă - ea. Femeia se opri, lăsându-şi capul spre spate, în

semn de semeţie. Ea îngâmfată.?

- Ăsta este cuvântul pe care vrei să-l foloseşti, cred.

- Da. Vorbeşte cu mine, ca şi când ea regină şi eu o furnicuţă, care se târâie pe podea - înţelegeţi, doamnă? Alana dădu afirmativ din cap şi spuse da. Si cum domnul Andreas spus dumneavoastră, ea are mulţi, mulţi iubiţi, şi domnul Andreas eu cred că o strangula, dar bărbatul meu vine, şi este un lucru bun, pentru că domnul Andreas nu om rău, ca să omoare, chiar dacă vine din Mani, unde ei îşi omoară uneori duşmanii.

Alana păli, imaginându-şi-l pe Andreas cu mâinile lui puternice, în jurul gâtului soţiei sale. Acum înţelegea de ce era el atât de fascinat când ea îşi pusese mâna la gât. Gestul ei îi amintise, probabil, de ceea ce el intenţionase să facă - ceea ce, fără îndoială, ar fi făcut, dacă n-ar fi intervenit servitorul. Alana spuse, luând un aer trist, pentru a-i veni în ajutor Katrinei:

- A fost o perioadă îngrozitoare pentru soţul meu.

- Foarte îngrozitoare. Si atât de tristă, ştiţi, când micuţul a murit. Alana făcu ochii, dar dădu din cap afirmativ, pentru ca femeia să creadă că ştia totul despre "micuţul". El atât de dulce - un fiu minunat pentru domnul Andreas şi el atât de mândru de el. Apoi femeia aia - doamna Andreas, vreau să spun, s-a împrietenit cu noul ei iubit, şi au băut multe băuturi împreuna, când stăpânul meu e plecat în Atena cu afaceri, înţelegeţi. Micuţul plânge şi ea aşa de supărată încât l-a lovit de multe ori. Apoi l-a azvârlit.

- L-a azvârlit? Mintea Alanei se blocă, gândindu-se la tratamentul pe care femeia îl aplicase copilului ei. Dar, în acelaşi timp, îl văzu pe soţul ei în cu totul altă lumină; fără să ezite, găsi

o justificare pentru
teribila schimbare a lui.

- înţelegeţi - ea l-a aruncat în cealaltă parte a camerei, şi el şi-a lovit capul micuţ de colţul unei mese de marmură, pe care o are domnul Andreas... Katrina se opri, privind-o cercetător pe stăpâna ei. Domnul Andreas nu v-a spus de micuţul lui? In vocea femeii se întrezării o uşoară urmă de acuzaţie, căci Alana îi lăsase impresia că ştia deja despre copil.

Alana se hotărî brusc să fie sinceră.

- Nu, Katrina, soţului meu, normal, nu-i place să vorbească despre băieţel.

Pentru un moment se lăsă tăcerea.

- Cred că vreţi să vă povestesc eu despre el, nu?

Alana dădu afirmativ din cap.

- Da, Katrina, vreau să-mi povesteşti totul.

Privirea femeii era grăitoare. Chiar şi o persoană lipsită de inteligenţă, ar fi putut să priceapă că între Andreas şi soţia lui, ceva nu era în regulă. Aşa cum remarcase chiar Alana, Katrina şi soţul ei nu puteau să creadă că era vorba de un cuplu de îndrăgostiţi.

- Domnul Andreas a avut o doică pentru micuţ, continuă Katrina, dar a fost chemată de mama ei care era bolnavă. Soţul meu şi cu mine locuim într-o casă mică, aproape de vila domnului Andreas, deci eu nu a fost acolo când se întâmplă acest lucru teribil - doar doamna Andreas şi iubitul ei, înţelegeţi. Micuţul Panos plânge pentru că nu bine. El vine din pat în camera unde este doamna Andreas şi ea s-a înfuriat cu el şi l-a bătut. El vânăt

peste tot, pe lângă rana mare de pe capul lui micuţ. Domnul Andreas a trimis după doctor, şi el a venit imediat. Katrina se opri, cu ochii plini de groază. Domnul Andreas este aşa un pătimaş, înţelegeţi, şi când la urmă singur cu femeia lui, îi ia gâtul şi apasă. A fost groaznic! Bărbatul meu vine la timp şi se bat - domnul Andreas şi bărbatul meu! Domnul Andreas puternic şi atunci vin eu, şi un bărbat care grădinăreşte pentru domnul Andreas, şi noi la sfârşit l-am dat deoparte, aşa că nu omorât femeia aia rea.

Alana înghiţi cu greu, realizând întreaga poveste, cu ochii minţii văzându-l pe Andreas, aşa cum îl cunoscuse ea şi apoi, mai târziu, deziluzionat de infidelitatea soţiei. Alana închise ochii, pentru a alunga teribila scenă când el fusese aproape să comită o crimă - şi cine l-ar fi putut condamna? Oricum, el era originar din Mani, unde răzbunarea se mai practica încă, în satele izolate.

- Soţul meu a suferit enorm. Cuvintele fură rostite în şoaptă, căci Alana gândea cu voce tare. Nu e de mirare că este, aşa cum este. Vocea i se pierdu. Se uită la Katrina, sperând că nu auzise, dar femeia îşi clătina capul dintr-o parte într-alta.

- Păcat că s-a căsătorit cu femeia asta, dar trebuie, înţelegeţi.

- Trebuie? Alana se uită repede la ea. Nu înţeleg ce vrei să spui, Katrina?

- Nu spun că el trebuie să se căsătorească special cu femeia asta, dar trebuie să se însoare cu orice femeie. Katrina se opri, căzând pe gânduri, şi când îşi reluă povestea, vorbi încruntată, evident, supărată pe felul în care tatăl lui Andreas, pur şi simplu,

îl obligase să se căsătorească. Pe măsură ce asculta, Alana află că Andreas fusese îndrăgostit de o fată din Anglia, dar aceasta îl refuzase. Spunând asta, Katrina scutură din cap şi adăugă: Nu ştiu cum vreo fată poate spune nu domnului Andreas, atunci. Era atât de frumos - nu ca acum, puţin neplăcut, înţelegeţi... Femeia se opri uitându-se la Alana, parcă pentru
a se scuza. Imi pare rău, doamnă Andreas...

- Nu trebuie să te scuzi, îi replică Alana, calm. Stiu că soţul meu s-a schimbat considerabil, în ultimii nouă ani. Asta fu o scăpare, căci era posibil ca femeia să fi aflat că trecuseră nouă ani de când englezoaica îl refuzase pe Andreas. Totuşi, Katrina nu schiţă niciun gest de surpriză, şi Alana răsuflă uşurată. Katrina nu avea habar că vorbea chiar cu englezoaica care-l refuzase pe stăpânul ei.

- Tatăl domnului Andreas, foarte mult - mult... Katrina se opri şi ridică din umeri, apoi încercă din nou. Tatăl lui foarte mult îngri... îngrijorat...? Nesigură, îşi ridică privirea la Alana, dar continuă înainte ca aceasta să-i spună ceva. El îngrijorat că afacerea se va duce la copilul fratelui său, pe care nu-l place. Aşa că spune domnului Andreas că trebuie să se căsătorească, ca să aibă fiu, înţelegeţi. Ei au ceartă mare, pentru că domnul Andreas spune că încă iubeşte englezoaica asta... Katrina se opri din nou, privind-o pe stăpâna ei, puţin şovăitoare. Mi-aţi cerut să vă povestesc totul, doamnă, şi aşa fac.

Alana dădu afirmativ din cap.

- Vreau să aud totul, o invită aceasta, nemaifăcându-şi griji pentru mândria ei. In condiţii normale, n-ar fi stat niciodată s-o

asculte pe Katrina, dar simţea nevoia să afle tot ceea ce era de aflat despre soţul ei.

Katrina începu să vorbească din nou, şi Alana află şi ultima parte a poveştii. Andreas, realizând că nu va putea s-o aibă vreodată pe fata pe care o iubea, acceptase, în final, cererea tatălui său, şi începuse să-şi caute o mireasă. Alesese o grecoaică, pentru că aceasta nu s-ar fi aşteptat la dragoste din partea lui. Dar, se părea că el dorise să fie bun cu soţia lui şi Alana presupunea că cei doi ar fi putut fi destul de fericiţi

împreună, dacă femeia n-ar fi fost o imorală.

- Domnul Andreas are o viaţă foarte rea, continuă Katrina, dar femeia asta a murit într-un accident de maşină, cu ultimul ei iubit - şi asta a fost bine! Ochii Katrinei sclipiră, dar după câteva momente, căpătară din nou o expresie blândă. Bărbatul meu şi cu mine sperăm ca acum el să aibă parte şi de clipe fericite în viaţa lui... cu dumneavoastră, doamnă Andreas.

Alana îşi întoarse capul, realizând că nu o deranjase deloc faptul că femeia îşi luase libertatea de a introduce în relatarea ei acea subtilă observaţie, căci era clar că atât Katrina, cât şi soţul ei erau excesiv de devotaţi lui Andreas şi, prin urmare, ceea ce ea tocmai spusese era scuzabil. Schiţând un zâmbet, Alana îi mulţumi pentru că-i povestise tot.

- Iţi sunt foarte recunoscătoare, Katrina. îl înţeleg acum mult mai bine pe soţul meu.

Femeia radia de bucurie.

- Doamnă Andreas, începu ea plină de zel, şi eu vă sunt recunoscătoare că-l iubiţi pe stăpânul meu. Si fără un alt cuvânt, porni spre uşă.

- Katrina - vino înapoi!

- Da, doamnă?

- Mama copilului nu a fost urmărită în justiţie?

Katrina scutură din cap.

- Ar aduce mult prea multă ruşine stăpânului meu, înţelegeţi, ieşea totul la iveală, despre iubiţi şi alcool. Stăpânul meu vorbeşte mult timp cu tatăl lui şi doctorul, şi ei au decis că această ruşine să fie ţinută ascunsă. Eu nu spun la nimeni, până

vă spun dumneavoastră, doamnă, pentru că nu vorbesc afară. Dar dumneavoastră, faceţi parte din familie acum, şi vreţi să ştiţi, deci vă spun.

Alana dădu afirmativ din cap, încruntându-se.

- Dacă băiatul a fost omorât, atunci nu văd cum s-a trecut sub tăcere, la modul ăsta.

- Ei hotărăsc să spună că el a căzut câteva trepte în grădină - trepte de piatră. Cred că femeia asta era nebună, precum şi ticăloasă, şi putea fi internată; şi stăpânul meu nu doreşte ca fiul său să aibă o femeie nebună ca mamă, deci stăpânul meu preferă să ţină totul secret.

- Si de asta domnul Andreas a decis atunci să se mute de pe insula Patmos?

- Este corect, doamnă.

După un moment Katrina părăsi încăperea, şi Alana rămase singură cu gândurile ei. Era clar că Andreas intenţionase să înceapă o nouă viaţă - într-o casă nouă şi cu o nouă soţie, eliberându-se de orice i-ar fi putut aminti de trecut.

Acum Alana realiză de ce se înfuriase Andreas, când ea se referise la ultima lui soţie. "In casa asta nu s-a amintit niciodată despre ea" spusese el.

Alana fu cuprinsă de compasiune, dar gândul supărător ce-i veni imediat în minte, fu ce îi făcuse el - se căsătorise cu ea din răzbunare, numai pentru că o considera singura vinovată de toate nenoricirile lui, chiar şi de moartea fiului său.

Atitudinea lui era ilogică, şi Alana simţea că nu va putea să-l ierte vreodată pentru că o forţase să se mărite cu el. Ea încercă

să-şi învingă mila ce o simţea pentru el, aducând pe prim-plan în mintea ei,
propria-i nenorocire.

Reuşi în cele din urmă, dar undeva în subconştientul ei exista o urmă de vinovăţie, şi începuse să se contureze ideea că trebuia să încerce, într-un fel, să aducă puţină lumină în viaţa soţului ei.

Capitolul 5

Indiferent cât de mult se străduise să nu dea importanţă enervantului sentiment de vină, Alana începu să realizeze că nu va reuşi niciodată. Acesta îi revenea în minte în mod ciudat, ca un vis urât ce refuza să fie uitat. O cuprindea furia şi, în consecinţă, toată ura ei faţă de Andreas ieşea la suprafaţă. Dacă în aceste momente se întâmpla ca Andreas să fie prezent, îi era imposibil să-şi ascundă sentimentele faţă de el.

- Tu mă urăşti, se vede în privirea ta, îi spuse el într-o seară când, venind la ea, o văzu mutându-se în cealaltă parte a camerei, amânând momentul îmbrăţişării. Si acum se vede, Alana, dar oricât de respingător sunt pentru tine, va trebui să mă suporţi. La urma urmei, adăugă neîndurător, ai acceptat dezmierdările primului tău bărbat, fără vreo aversiune. Alana tăcu, şi el continuă, amintindu-i că, dacă banii erau preocuparea ei majoră, el, Andreas, îi putea oferi chiar mai mult decât îi oferise primul ei soţ. Ea rămase în continuare tăcută, nedorind să-i dea nici cel mai mic indiciu, că nimic nu fusese normal între ea şi Howard. Cât despre Andreas, Alanei îi displăcea, mai mult ca oricând, să-l vadă stând lângă ea cu o mână în buzunar şi cu cealaltă învârtind obişnuitele mătănii ale grecilor.

- Sunt obosită, fu tot ceea ce spuse, nefiind deloc surprinsă să-l vadă schiţând un zâmbet amuzat.

- Vino aici, Alana.

Ea scutură din cap, aruncându-şi automat privirea pe fereastră.

- Te rog, pleacă. Alana simţea o nevoie presantă ca el să dispară de lângă ea, căci sentimentul de compasiune ce o cuprinsese, risca să-i influenţeze atitudinea faţă de soţul ei, şi era posibil ca ea să

răspundă vorbelor lui dulci. Fusese întotdeauna convinsă că aşa ceva nu se va întâmpla niciodată, în primul rând pentru că s-ar simţi înjosită, şi apoi, pentru că era hotărâtă să nu-i ofere lui Andreas satisfacţia de a fi cucerit-o complet. Pleacă, ţi-am spus! Nu vreau să vii aici, şi ştii asta.

Incruntându-se, Andreas făcu un pas spre ea.

- Eşti soţia mea, Alana.

- Nu este necesar să-mi aminteşti!

- In cazul ăsta, spuse pe acelaşi ton măsurat, nu este necesar să-ţi amintesc nici de îndatoririle tale.

Ea se înroşi, întorcându-şi din nou privirea spre fereastră, de data aceasta mai mult pentru a-şi ascunde îmbujorarea.

- Se pare că nu-ţi pasă că eu am numai îndatoriri, iar drepturile sunt toate ale tale.

- Nu-mi pasă deloc. Sunt grec, nu uita. Noi putem să ne căsătorim şi cu femei pe care chiar le dispreţuim.

- Mă dispreţuieşti? îl întrerupse aceasta repede, nerealizând că era
posibil să fi întrebat, tocmai pentru că nu dorea ca el s-o dispreţuiască.

- Cu siguranţă, te dispreţuiesc. Să te măriţi pentru nimic altceva, decât pentru bani, şi să faci dragoste cu aşa un animal. Se opri, strâmbând din nas. Care bărbat decent, nu ar dispreţui o astfel de femeie?

Alana se uită la el, şi fu pe punctul de a-i explica situaţia, pentru a-l lămuri, dar dispreţul ivit brusc pe figura lui, o opri. El nu-i ceruse niciodată vreo explicaţie, nu-i dăduse niciodată ocazia să-şi spună

povestea, reproşându-i doar aviditatea după bani. Atunci, de ce s-ar deranja, să-l deziluzioneze? Trebuia să-l lase să creadă tot ce era mai rău despre ea, să creadă că avusese o viaţă normală cu Howard Beaumont, bărbatul pe care el îl denumise animal. Nu avea nicio importanţă, atâta timp cât relaţia lor era lipsită de dragoste.

- N-am ce să-ţi fac, dacă mă dispreţuieşti, spuse ea, ridicând din umeri. Chiar nu mă intereseaza părerea ta despre mine, Andreas.

Privirea lui se întunecă.

- Cât m-am înşelat în privinţa ta, în toţi aceşti ani. Tu ai fost idealul meu, femeia perfectă. Ii aruncă o privire plină de dezgust, şi automat o prinse de neglije, trăgând-o spre el. Dar eram tânăr, spuse cu amărăciune, şi nu-mi băteam capul cu femeile. Se opri, părând brusc preocupat. Alana fu sigură că el se dusese cu gândul în trecut, la prima lui soţie. Sau cu răutatea lor. Se opri din nou, dar de data aceasta expresia îi deveni înspăimântată. Işi aminti de fiul său, remarcă Alana, urmărindu-i ochii încărcaţi de ură. In sufletul Alanei se dădea o luptă grea între teamă şi compasiune, şi era sigură că cea din urmă avea să câştige. Cu faţa contorsionată de furie, Andreas o apucă strâns de umeri, provocându-i o durere chinuitoare şi, apropiindu-şi faţa de a ei, adăugă, cu sălbăticie. Cu siguranţă, ştiam prea puţine despre răutatea lor!... Ura mea pentru tine este atât de puternică încât...

-Andreas! strigă ea, zbătându-se să se elibereze. Mă doare. Te rog, dă-mi drumul!

Dar el o strânse şi mai tare, făcând-o să ţipe.

- Te doare? Ar trebui să te omor! Te voi face să suferi, aşa cum am promis! De fiecare dată când îmi voi aminti, vei suferi! Tu! Auzi?

Alana se făcu verde la faţă, şi genunchii i se înmuiară, iar dacă mâinile soţului ei n-ar fi susţinut-o, s-ar fi prăbuşit.

- Te rog, dă-mi drumul. Ochii i se umplură de lacrimi; în acel moment se hotărî se rupă contractul făcut cu el. Va scăpa, va fugi de el, de pe insula lui. Si niciodată în viaţa ei, nu va mai pune piciorul pe ea. Chiar îţi place să-mi faci rău?

- Imi place şi-mi dă satisfacţie! Dar strânsoarea lui slăbi şi, după încă o privire plină de dispreţ, făcu doi paşi înapoi. Da, spuse el, îmi produce o mare plăcere şi satisfacţie, să te văd suferind din cauza mea. Mi-am pus în gând asta, de mult timp. Mi-am pus în gând ca, dacă voi avea vreodată ocazia, să mă răzbun pe tine pentru refuzul de a te căsători cu mine.

Alana îşi freca umerii, dar inima nu-i mai bătea la fel de dureros, şi treptat se calmă.

- Crezi că atitudinea ta este raţională? reuşi ea să întrebe şi, chiar dacă se încruntă, Andreas ridică din umeri, afirmând, cu seninătate, că răzbunarea nu a avut niciodată vreo legătură cu raţiunea.

- Una este emoţională şi alta mecanică, adăugă el, şi acest răspuns păru să-i ilustreze Alanei, mai mult ca orice altceva, caracterul soţului ei şi în plus, diferenţa enormă între personalitatea lui şi cea a tuturor
bărbaţilor pe care îi cunoscuse.

Andreas se afla încă foarte aproape, şi ea-l privi drept în faţă, scrutându-i adâncul de nepătruns al ochilor întunecaţi. Aceştia se îngustară, mocnind de ură. Păreau gata s-o înghită, şi el arăta de parcă devenise orb la orice altceva, mai puţin la dorinţa arzătoare de

a subjuga, de a învinge, cu desăvârşire, fără milă. Alana, cu inima bătându-i nebuneşte, făcu un pas înapoi, nescăpându-i licărul de triumf din privirea lui. Se simţea prinsă în capcană, ca un animal faţă în faţă cu prădătorul lui. Işi ridică o mână tremurândă la obraz, apoi o lăsă în jos, într-un gest de neputinţă. Andreas i-o luă, examinându-i degetele delicate, mângâindu-le apoi cu blândeţe. Si atunci, pe neaşteptate, ea se trezi trasă spre el, prinsă inevitabil în plasa pasiunii lui, când buzele lui le găsiră pe ale ei, subjugându-le cu forţa unei patimi dezlănţuite. Cu simţurile răscolite, Alana nu putu decât să se lase în braţele lui, aşteptând să treacă furtuna. Andreas o ridică, şi ea-i simţi faţa întunecată aproape de a ei, conştientă că flacăra pasiunii lui o lăsase fără vlagă. Cu o mişcare a cotului, pe care ea n-o sesizase, el cufundă încăperea în întuneric.

Andreas dormea, şi Alana se uita cu uimire la trăsăturile lui destinse. Relaxate cum erau acum, exprimau numai mulţumire şi linişte profundă. Toată răutatea dispăruse, şi ea avea în faţă bărbatul pe care-l cunoscuse odată, bărbatul care, în ciuda indiscutabilei autorităţi şi a arogantei siguranţe de sine, putea enumera printre calităţile sale, atât compasiunea, cât şi capacitatea de a iubi profund.

Trecură câteva momente şi el se întoarse în somn. Alana se strecură jos din pat, îşi puse un capot şi intră în baie. Să scape... Noaptea trecută adormise cu aceste cuvinte răsunându-i în urechi; în dimineaţa asta admise că mila pentru soţul ei îi alungase rapid dorinţa de a fugi. Era absurd, dar ideea ca el să rămână singur din nou, era aproape insuportabilă. El nu va înceta să se gândească la moartea fiului său şi împrejurările în care aceasta se produsese. Ar fi

fost suficient de dureros, dacă micuţul ar fi murit în urma unei boli, dar să-l piardă în nişte circumstanţe atât de groaznice, trebuie să fi fost devastator pentru el, iar amintirea va fi mereu vie în mintea lui.

- Unde eşti? Cuvintele fură rostite pe un ton alarmat. tonul unui bărbat care nu se trezise încă. Pierdut!.

Pierdut? Ea se întoarse, oprindu-se în uşă. Andreas se sculase, uitându-se încruntat în jurul lui. Pierdut. Ce lucru ciudat spusese! Ceva o îndemnă să-l liniştească.

- Sunt aici, Andreas.

- Ce-am spus? întrebă el. Ce ţi-am spus adineauri?

Alana ridică din umeri.

- Ai întrebat doar unde sunt.

- înţeleg. Te-ai trezit devreme.

- Este o dimineaţă atât de frumoasă. Cred că o să fac o plimbare, înainte de micul dejun.

El tăcu, şi ea se întoarse în baie. Pierdut. Din motive, greu de înţeles, Alana avu senzaţia că fusese un strigăt din trecut, un strigăt de deprimare şi durere. Se încruntă, nedumerită, întrebându-se de unde-i venise ideea că acel cuvânt se referea la ceva din trecut, şi nu la ceva petrecut recent. El probabil visase - sau fusese pe jumătate adormit; cuvântul putea să nu aibă vreun înţeles anume. Scutură din cap, nervoasă că nu reuşea să ajungă la vreo concluzie.

O jumătate de oră mai târziu, încă preocupată de problemă, Alana se plimba pe drumul ce ducea către extremitatea cealaltă a insulei. Intorcându-se cu gândul la evenimentele din noaptea trecută, se înfioră, amintindu-şi momente de dragoste petrecute cu Andreas, deşi soţul ei nu fusese sub nicio formă aşa violent şi de

neînfrânat, cum se aşteptase. Dimpotrivă, el se purtase cu blândeţe, şi săruturile lui, începute atât de sălbatic, deveniseră, în final la fel de tandre ca cele ale celui mai afectuos îndrăgostit. Fruntea i se încreţi uşor când realiză că experienţa fusese, de departe, mult mai puţin neplăcută, decât oricare alta, avută înainte cu Andreas. Oare devenise atât de resemnată, încât să-i dispară o parte din repulsia avută faţă de el? Ideea era departe de a fi acceptabilă, şi ea renunţă, preferând să admire peisajele, să se bucure de briza rece a mării, ce o învăluia.

Işi aruncă o privire la ceas şi se întoarse brusc, grăbindu-şi paşii. O singură dată întârziase la micul dejun, şi Andreas o avertizase că nu tolerează aşa ceva. Deşi avertismentul lui o înfuriase, se abţinuse să declanşeze o ceartă, şi nu mai întârziase niciodată de atunci. Dar, pe măsură ce se grăbea, devenea tot mai indignată; asta era un fel de dictatură, şi ea nu era genul care să accepte aşa ceva fără a opune rezistenţă. Astfel, îşi încetini brusc mersul şi-şi continuă drumul spre casă în paşi de plimbare, ajungând la masă, la zece minute după soţul ei. El se încruntă uşor, aşteptându-i scuzele. Alana însă, ridicându-şi bărbia, îl fixă cu privirea câteva clipe, apoi se aşeză.

- Nu trebuia să mă aştepţi, îi spuse aceasta într-o doară, presărându-şi zahăr pe grepfrut. Sper că nu ţi s-a răcit şunca.

Andreas luă loc vizavi de ea şi spuse calm.

- Stii ce părere am despre întârzierea la masă. Te-am avertizat ultima dată, că nu voi tolera să te aştept să vii. Aruncând o ocheadă capului ei plecat, adăugă. Ai întârziat special, Alana? La asta, ea-şi ridică brusc privirea, întorcându-şi-o imediat. înţeleg că da. Si

scuzele? murmură el.

- Mă plimbam şi s-a întâmplat să ajung mai departe decât intenţionam. Nu cred că este nevoie să mă scuz în vreun fel.

- Aşa se obişnuieşte, când cineva întârzie la masă - când faci pe cineva să te aştepte. Manierele tale lasă de dorit, spuse el, dar tăcu, văzând că nu primeşte niciun răspuns. Uitându-se la el, Alana fu nedumerită de atitudinea lui, însă cum nici ea nu dorea să se certe cu el, schimbă subiectul, povestindu-i de minunatele peisaje, caracteristice acelei părţi a insulei.

- A fost cea mai plăcută plimbare, adăugă aceasta, văzând că el nu comentează. N-ai fost niciodată la marginea insulei?

- Am fost, răspunse el scurt, lăsând impresia că nu mai dorea să discute cu ea. Dar, din motive pe care nu şi le putu explica, Alana insistă.

- Castelul este cel mai impresionant; pare aproape să alunece de pe stâncă.

Andreas se încruntă uşor.

- Este în perfectă siguranţă, fu tot ce spuse.

- Sper. Femeia care locuieşte acolo este englezoaică, bănuiesc.

Andreas dădu afirmativ din cap.

- Este măritată cu un grec. Noi doi nu vorbim.

Alana avu o mică ezitare, dar curiozitatea fiind mai mare decât dorinţa de a nu-şi supăra soţul, îl întrebă motivele pentru care nu vorbea cu proprietarul castelului.

- Este foarte ciudat, adăugă aceasta, căci staţi atât de aproape.

- Nu suportă ticăloşenia mea. Andreas izbucni brusc în râs, un râs sarcastic. Este chiar amuzant, pentru că nu are niciun motiv să

se considere mai bun, nu cu trecutul lui!

- Trecutul?

- A forţat-o pe fată să se mărite cu el, împotriva voinţei ei.

Alana îşi ridică repede privirea spre el.

-A forţat-o? repetă ea, nevenindu-i să creadă. Apoi, adăugă, fără să se poată abţine. A fost un şantaj, aşa cum a fost cu tine?

Intrebarea nu-i alungă veselia lui Andreas, dimpotrivă, i-o spori, făcându-l din nou să râdă.

- Cam aşa ceva, cred. Nu locuiam aici atunci. Dar pe o insulă mică precum asta, nu există secrete. O avea la mână - sau mai curând pe familia ei, şi ea a consimţit să se mărite cu el, pentru a-i salva de la ruină.

Alan spuse sec:

- Se pare că toţi grecii sunt la fel.

- Nu toţi - în niciun caz. Doar că tu ai avut ghinion.

- Si fata de la castel, se pare.

- Mi s-a dat de înţeles că mariajul lor merge foarte bine. Se opri şi râse din nou. Se spune că se potrivesc de minune şi se iubesc nebuneşte!

Ea făcu ochii mari.

- Se iubesc? Vrei să spui că a ieşit bine, în final?

- Final despre care toate femeile vor să audă; au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Pe faţa lui se ivi o urmă de dispreţ. Tu Alana, n-o să fii aşa de norocoasă. Si asta pentru că Doneas Lucien a iubit-o tot timpul pe fată, pe când eu te urăsc - te-am urât din ziua când m-ai refuzat! începu să-şi piardă calmul, dar ea nu observă şi, într-un moment de nechibzuinţă, spuse:

- Din ziua în care mariajul tău a eşuat - asta vrei să spui, nu? Andreas strânse din buze şi faţa îi deveni stacojie.

- Mariajul meu! Nu ţi-am spus să nu pomeneşti de el! Dumnezeule, te omor dacă mai aminteşti despre el vreodată! Ai înţeles? Ai înţeles?

Alana păli, inima începând să-i bată nebuneşte.

- îmi pare rău... îşi regretă sincer scăparea, dorindu-şi să fi amuţit înainte să scoată acele vorbe care, nu numai că îl mâniară, dar îl şi îndurerară, aducându-i aminte de fiul său. Sincer, îmi pare foarte rău, Andreas. Dar acesta deveni rapid furios, aparent nefăcând vreun efort să se controleze. Privirea îi deveni absentă, ca a unui nebun, şi Alanei nu-i trebui multă imaginaţie pentru a realiza că el retrăia acel interludiu îngrozitor din viaţa lui, când fusese informat că fiul său murise şi că responsabilă era soţia lui.

- îţi pare rău! mârâi el, ridicându-se în picioare şi pornind spre ea cu braţele ridicate. Bărbatul era nebun, gândi Alana, nebun de furie şi durere. O să te fac imediat să-ţi pară rău! Vino aici... Dar Alana, nu numai că era deja în picioare, dar se îndreptă rapid spre fereastra deschisă. Vino aici, am spus! îi ordonă el, bătând din picior, însă Alana, cuprinsă de panică, trecu prin fereastră şi străbătu alergând veranda, spre treptele care dădeau în alee. Spre surprinderea ei, ajunse la poartă, fără a fi prinsă de soţul ei. Aruncă o scurtă privire în spate şi, nezărindu-l, răsuflă uşurată şi se aşeză pe iarbă, chiar dincolo de poartă. Inima îi bătea cu putere, palpitaţiile provocându-i o durere insuportabilă în piept. Nervii erau aproape pe punctul de a-i ceda, şi singurul ei gând fu acela de a fugi. Se temea pentru siguranţa ei, în preajma acelui nebun care era soţul

ei, căci era convinsă că într-o bună zi, când furia lui va atinge cote maxime, îşi va pierde complet raţiunea şi nu va mai şti ce face.

După puţin timp, Alana fu în stare să se ridice şi porni pe drumul către sat. Era încă lipsită de vlagă, gura îi era uscată şi pieptul o durea îngrozitor. Ce viaţă avea! Mai întâi fusese Howard Beaumont, care o obligase să se mărite cu el, amenințând-o că îi va băga fratele în închisoare, şi acum era Andreas, care intrase în viaţa ei, după ce fusese atât de norocoasă să scape din robia primei ei căsătorii dezastruoase. Si Andreas o avea la mână - sau, mai curând pe bărbatul căruia ea îi datora viaţa, un bărbat căruia îi era obligată, datorită unei promisiuni pe care i-o făcuse odată.

Era prea mult de suportat pentru o femeie, gândi ea, cu amărăciune, indignată de ceea ce îi rezervase soarta. Ochii i se umplură de lacrimi, şi-şi fixă privirea în pământ când, din direcţie opusă apăru un ţăran călare pe un măgar. Lângă el, mergea cu paşi mărunţi un câine, iar din spate venea soţia lui, îmbrăcată în întregime în negru, o femeie istovită, cu faţa bronzată, brăzdată de cute adânci.

- Bună dimineaţa! o salută bărbatul.

- Bună dimineaţa, îi răspunse Alana, fără a-şi ridica privirea. O salută şi femeia, şi amândoi trecură pe lângă ea, urcând pe drumul abrut, ce ducea în vârful dealului, la casa mică, albă, ascunsă între măslini şi lămâi.

Alana îi invidie imediat. Ei ştiau ce este siguranţa; şi cunoşteau exact direcţia în care se îndreptau... se îndreptau spre micul lor cămin.

"Dar eu unde mă duc?" şopti ea, târându-şi picioarele pe drumul

prăfuit. Nu avea niciun ban, nicio haină, şi în plus se simţea atât de obosită, încât nu mai dorea să-şi continue drumul. Nu se putea întoarce, totuşi, încercă să se convingă; era periculos, cu Andreas în starea în care se afla. "De ce nu mi-am luat geanta?" strigă aceasta, nerealizând că vorbea cu voce tare. “Nu pot ajunge nicăieri fără bani..." Vocea i se pierdu, când auzi paşi în urma ei. Andreas! Intrând din nou în panică, se întoarse brusc, şi păli. Nu mai putu să facă nicio mişcare, rămânând acolo hipnotizată, ca un iepure în faţa unei vulpi, cu inima bătându-i nebuneşte.

- Bani, draga mea, se auzi vocea soţului ei, când acesta ajunse lângă ea. Te-am auzit cumva, vorbind despre bani?

Ea scutură din cap.

- N-nu... da...

- De ce ai nevoie de bani? El stătea foarte aproape de ea, atât de înalt şi slab şi atât de înspăimântător. Dar, cel puţin, părea mai puţin furios, şi licărul de nebunie din ochi îi dispăruse. Ce-ai putea să faci cu banii, într-un loc ca ăsta.

Alana nu mai avu glas să răspundă. Nu putu nici măcar să se mişte, căci Andreas o prinse de braţ, strângându-l uşor, şi atunci, fără să opună vreo rezistenţă, se supuse ordinului mut de a se întoarce cu el acasă. Abia când ajunseră în faţa uşii, ea se dădu înapoi.

- Andreas, nu vreau să intru. Mai bine rămân aici, în grădină.

El se opri, cu o figură impenetrabilă, observându-i ochii înlăcrimaţi pe faţa plânsă.

- De ce ai plâns, Alana?

- Mă simţeam nefericită.

- De ce?

- De viaţa mea aici, normal.

- Ai fost destul de fericită cu primul tău bărbat. Ce avea el, şi eu n-am.

Alana îşi ridică privirea spre el.

- Ce speri să câştigi, prin răspunsul meu la această întrebare?

Andreas ridică din umeri, dându-i drumul la braţ.

- Nimic, recunoscu acesta. Eram curios, atâta tot. Alana tăcu, şi după un alt moment, el spuse aproape şoptit.

- Erai nefericită, aşa că te-ai gândit să fugi. Unde să te duci, draga mea?

- N-nu ştiu - departe de insula asta!

- Nu vei părăsi niciodată insula asta, fără permisiunea mea. Orice încercare a ta, de a te îmbarca pe vreun vas care pleacă de aici, îmi va fi adusă la cunoştinţă imediat.

Alana îl fixă cu privirea.

- Ţi-ai luat deja măsuri de prevedere, pentru ca eu să nu te părăsesc?

- îmi place să împiedic orice mişcare care ar avea un efect nefavorabil pentru viaţa mea, îi răspunse el, calm.

- Nu eşti regele insulei, simţi ea nevoia să-i replice. Cum mă vei împiedica să mă îmbarc pe unul dintre vase?

- Autorităţile portuare au primit instrucţiuni de la mine, ca atunci când soţia mea va cumpăra un bilet, să fiu informat imediat. Făcu o pauză, aşteptând ca ea să comenteze, dar Alana nu avu nimic de spus. Deci, după cum vezi, Alana mea, nu există nicio cale de scăpare pentru tine. Eşti prizoniera mea şi vei fi mai fericită dacă ai

accepta, cu înţelepciune, viaţa pe care singură ţi-ai ales-o.

- Nu am ales-o eu! Mi-a fost impusă.

- Ai avut de ales. Si acum, când eşti soţia mea, locul tău este aici cu mine. Luând-o din nou de braţ, o împinse în sus pe scări spre uşa vilei.

- Dă-mi drumul! strigă aceasta, răsucindu-se şi scăpând din strânsoarea lui. Nu intru în casă! Teama îi umplu ochii de lacrimi, şi brusc Andreas se uită la ea, cu o figură uluită, scuturând din cap, de parcă ar fi vrut să alunge o imagine ce-i apăruse în faţa ochilor.

- Ţi-e frică de mine? întrebă el.

- Nu asta ai urmărit?

Andreas păru să-şi înăbuşe o emoţie. Dintr-un motiv imposibil de definit, ea îşi aminti de tonul vocii lui când, mai devreme, rostise cuvântul “pierdut”.

- Presupun că exact asta am urmărit, mărturisi el, dar din nou scutură din cap. Asta este frică adevărată, totuşi, teroare adevărată. De ce ţi-e frică. In mod miraculos, comportamentul lui se schimbă radical. Nedumerită, ea îl fixă cu privirea, şi se părea că teama pe care o trăise fusese rodul imaginaţiei ei. Căci el nu arăta deloc înspăimântător; dimpotrivă, în faţa ei se afla bărbatul pe care îl cunoscuse odată, bărbatul care, recunoscuse de multe ori, ar fi atras-o, dacă n-ar fi fost hotărâtă să nu se mărite niciodată. De ce ţi-e frică, Alana, întrebă Andreas din nou.

- Mi-a fost frică de tine. Răspunsul la întrebarea lui veni târziu, dar el aşteptase răbdător, preocupat de schimbările expresiei de pe faţa ei, încercând să le citească.

- Frică... vorbi el pentru sine, încruntându-se. Da, e adevărat, ţi-

a fost.

- Era de aşteptat, nu - după felul în care te-ai purtat la micul dejun?

Andreas dădu afirmativ din cap, cu ochii întunecaţi, de nepătruns. Spre mirarea ei, îşi întoarse capul de la ea, parcă pentru a-şi ascunde expresia feţei, apoi, după o lungă tăcere, porni în direcţia grădinii de orhidee şi Alana rămase cu impresia că, indiferent dacă el intenţionat căutase să bage frica în ea, pentru a o face să sufere aşa cum suferise el, acum îl încerca un oarecare regret, pentru că o înspăimântase într-atât, încât încercase să-l părăsească.

Ce bărbat ciudat, imposibil de înţeles era, un bărbat a cărui viaţă fusese zdruncinată atât de eşecul unui mariaj, cât şi de moartea inoportună a fiului său. Era normal să-i poarte pică, gândi Alana, căci dacă ar fi devenit soţia lui, el n-ar mai fi suferit deloc... îşi întrerupse brusc gândurile, imaginându-şi viaţa ei alături de Andreas. Suferinţa pe care o cunoscuse, tragedia vieţii lui... ar fi fost prevenite, şi ei doi ar fi fost fericiţi. Da, era mai mult decât sigură; ea şi Andreas ar fi făcut un succes din căsătoria lor, exact aşa cum declarase el!

- De ce, oh, de ce facem noi asemenea greşeli? strigă ea, cu ochii înceţoşaţi urmărind silueta înaltă a soţului ei, dispărând printre copaci. Am fost o proastă, să mă gândesc la ce au păţit Sally şi Mag! Fiecare dintre noi trebuie să avem propriul model de viaţă, nu să ne lăsăm influenţaţi de greşelile făcute de alţii.

Era prea târziu. Andreas nu era bărbatul de care putea să se îndrăgostească; el era un altfel de bărbat, inabordabil şi ursuz, un

bărbat care ura ceea ce iubise odată şi care se căsătorise cu ea din răzbunare.

Capitolul 6

Trecură două săptămâni de ore petrecute în linişte în grădină, de plimbări pe ţărmul mării şi cumpărături în capitala Pothia. Andreas nu mai ridicase vreodată tonul la ea, şi Alanei i se păru că se lupta cu el însuşi. Ea avea impresia că, deşi dorea în continuare s-o facă să sufere, Andreas se abătu de la calea pe care o alesese iniţial. Oricum, nu făcu nimic din care să reiasă că ar fi dorit o relaţie mai prietenoasă. Cât despre Alana, aceasta fu mirată să realizeze că ar fi primit cu plăcere prietenia lui. Viaţa ar fi fost mai liniştită; între ei s-ar fi creat un soi de tovărăşie, gândi ea, chiar dacă nu era posibil ca dragostea să intre în viaţa lor.

Si atunci, într-o după-amiază, când Alana se afla în curtea interioară citind, se părea că el ajunsese la un punct în care hotărâse să se apropie de ea, căci o invită să-l însoţească la Myrtles, un oraş situat într-un golf din partea vestică a insulei, unde, el îi spusese că deţinea un hotel.

Alana acceptă, cu o bucurie ce o surprinse atât pe ea, cât şi pe el.

- Mi-ar plăcea foarte mult să vin cu tine, spuse aceasta, ridicându-se imediat şi punându-şi cartea pe masă. Eşti gata acum?

El dădu afirmativ din cap.

- Nu-ţi iei o haină?

- Nu, dar aş vrea să mă spăl pe mâini şi pe faţă. Te deranjează, dacă mă aştepţi câteva minute?

- Te aştept, răspunse Andreas, aşezându-se în fotoliul rămas liber.

Să fie oare acesta primul pas spre o viaţă mai plăcută pentru

amândoi? se întrebă ea, periindu-şi părul. Dându-şi cu puţin roşu în obraji şi pe buze, îşi tpuse pe ea o rochie albă fără mâneci şi se studie câteva clipe în oglindă, încântată de ceea ce văzu.

Andreas se ridicase în picioare şi stătea lângă o bordură de flori. Ea se apropie, şi el se întoarse, auzindu-i paşii pe alee. Ochii lui o măsurară din cap până în picioare, oprindu-se pe faţa ei zâmbitoare.

- Gata? întrebă el, în cele din urmă, întorcându-şi indiferent capul de la ea. Maşina era parcată pe alee, şi curând ei se aflau pe drum. Dar, dacă Alana se gândise la o conversaţie, urma să fie dezamăgită. Andreas era îmbufnat, tăcut, preocupat. Oare regreta acest mariaj? Ideea îi veni pe neaşteptate, şi ea insistă asupra ei, simţind că soţul ei ajunsese să se întrebe ce câştigase de fapt. Răzbunarea era dulce, aşa se spunea, dar cu timpul dulceaţa putea deveni mai puţin satisfăcătoare. Faptul că el încetase să-i mai facă viaţa mizerabilă, era o dovadă grăitoare. El nu mai era nepoliticos, nu-şi mai manifesta necontrolat autoritatea atunci când făceau dragoste. Dimpotrivă, uneori dăduse dovadă de o tandreţe, de care ea nu l-ar fi crezut capabil vreodată.

- Vrei să intru cu tine? întrebă ea, când Andreas opri maşina pe aleea ce ducea spre hotel. Sau să mă plimb puţin prin oraş şi să mă întorc?

- Poţi să vii înăuntru, dacă vrei.

- Bine. Alana îi zâmbi, dorind ca şi el să-i zâmbească, dar încercarea ei eşuase. Faţa lui rămase întunecată şi lipsită de orice expresie.

Hotelul era de un lux inimaginabil, totuşi plaja era practic pustie.

- Merge afacerea? întrebarea îi ieşi din gură, înainte de a se gândi, şi adăugă repede: Normal, altfel n-ar fi deschis.

Andreas se uită la ea. Se aflau în salonul decorat în alb şi negru, aşteptând băuturile pe care le comandase Andreas.

- De fapt, nu merge.

- Oh... Se uită întrebătoare la el. Nu ţi-a trecut prin minte, înainte de a-l construi că s-ar putea să nu meargă?

- De ce ar fi trebuit să-mi treacă prin minte aşa ceva? întrebă el curios.

- Păi... Alana ridică din umeri. Eşti un om de afaceri, şi majoritatea oamenilor de afaceri investeşte numai în proiecte care să le aducă un profit.

- Profitul este totul? Banii sunt singurul lucru important în viaţă?

Ea scoase un uşor oftat şi spuse, uşor iritată.

- Intenţionat m-ai interpretat greşit. Pe mine nu mă interesează dacă afacerea asta merge sau nu; pentru mine n-are nicio importanţă.

- S-ar putea să aibă - când eu nu voi mai fi. Cu cât fac mai mulţi bani, cu atât vei fi mai bogată când va veni timpul să mă moşteneşti.

- Nu mă interesează să-ţi moştenesc banii, îi spuse Alana, cu demnitate.

El strâmbă din nas.

- Prostii! Prima dată te-ai căsătorit numai pentru bani...

- De unde ştii? îl întrerupse ea, iritată. N-ai nicio bază să faci o astfel de afirmaţie!

- Este mai mult decât evident, fu tot ce spuse, chelnerul sosind cu băuturile. Mulţumesc. Vom lua masa de seară, adăugă el,

devreme - în jur de şapte.

- Da, domnule Andreas. Bărbatul făcu o uşoară plecăciune, luă bacşişul oferit de Andreas şi plecă.

Sorbind din băutura ei, Alana fu tentată să-i amintească lui Andreas că putea să conteste testamentul soţului ei, dacă ar fi fost atât de interesată de bani. Dar se abţinu, fiind prea mândră pentru a se justifica. Dacă Andreas dorea să gândească aşa, era liber s-o facă. Părerea lui n-o interesa, aşa cum îi spusese o dată.

- Hotelul este vreodată plin? întrebă ea. Categoric, o plajă ca asta atrage o mulţime de turişti, în anumite perioade ale anului, nu?

- Este în sezon, dar după cum am spus, hotelul ăsta deosebit nu este apreciat la justa lui valoare.

Ea se uită ciudat la el, nedumerită de felul în care el accepta faptul că hotelul mergea în pierdere.

- Presupun că ştiai, înainte de a-l construi, că era foarte posibil să nu meargă.

- Presupunerea ta este corectă.

Alana se încruntă, încurcată şi pentru prima dată, faţa soţului ei se destinse, şi el zâmbi amuzat.

- Atunci de ce l-ai construit? dori aceasta să ştie.

- Era nevoie de un hotel luxos - pentru a satisface dorinţele celor care doresc confort maxim.

- Fii mai explicit, Andreas.

- Iţi poţi imagina că avem câţiva turişti aici, cu plaja asta minunată... Intinse mâna spre fereastra care se întindea pe tot peretele, şi care oferea o imagine splendidă a mării. Acei oameni, care doreau condiţii de primă clasă, nu au fost mulţumiţi, şi aşa am

hotărât să le ofer ceea ce doreau.

- Chiar dacă ştiai că afacerea nu va merge niciodată?

- N-aş face chiar o astfel de afirmaţie. Este posibil să meargă, cândva în viitor. Locul ăsta devine tot mai cunoscut, dar Kalymnos nu este o insulă care se bucură de popularitate, şi se pare că nici nu va fi. Totuşi, mulţi preferă locurile ferite de aglomeraţie, şi ăsta este unul dintre ele.

- Este, într-adevăr! exclamă ea cu entuziasm. Cred că este un adevărat paradis!

- Paradis, repetă Andreas amuzat. N-aş fi crezut că aşa îl vezi. Iad, mai curând, adăugă el.

- Vorbeam despre insulă, nu despre viaţa mea, răspunse ea.

- Viaţa ta este un iad?

- N-aş merge atât de departe, încât să afirm aşa ceva, replică Alana, preferând să-l dezamăgească, decât să recunoască adevărul. Oricum, viaţa mea în ultimele două săptămâni nu a fost atât insuportabil, ca la început. Sper să mă obişnuiesc cu stările tale.

Andreas ridică din sprâncene, pentru o clipă.

- Ce vrei să spui? întrebă el repede. Si, fără a-i permite să răspundă, continuă, avertizând-- o că nu trebuia să fie atât de sigură că în viitor viaţa lor împreună va fi ca în ultimele două săptămâni. Sunt un tip capricios, adăugă el, şi mă pot schimba oricând. M-am căsătorit cu tine numai pentru a te face să plăteşti pentru suferinţa mea - şi vei plăti, să nu te îndoieşti de asta.

Alana nu spuse nimic, având sentimentul că el făcuse acea afirmaţie intenţionat, şi dacă urma să fie aşa, sau nu, rămânea de văzut. Ea înclină să creadă, mai curând, că lucrurile între ei se vor

desfăşura în continuare, ca în ultimele două săptămâni - dar, curând, avea să descopere că se înşelase. Andreas, neclintit în hotărârea lui, începu din nou să-i facă viaţa insuportabilă. Limba îi redeveni ascuţită, privirea severă sau glacială, momentele de amor caracterizate de o pură dominare, în forma ei cea mai primitivă. Alana îndură totul cu stoicism, spunându-şi că acea stare a soţului ei va trece, dar fu nevoită să rabde, fără încetare, mai mult de o lună.

- Andreas, îi spuse aceasta într-o seară, când el intră în cameră, puse mâna pe ea şi fără vreo vorbă, aproape o strivi în braţele sale, rănind-o intenţionat, ignorând strigătul ei de protest, tu eşti singurul tău duşman, pentru că eu nu mai stau cu tine. Se smulse din strânsoarea lui, reuşind să se depărteze câţiva paşi. Faţa îi era albă ca varul, şi nervii aproape la limită. "Niciodată nu mi-a fost atât de teamă de Howard, creatura aceia josnică", gândi ea.

- Ai tot ce-ţi doreşti, de ce mă ameninţi că mă părăseşti? Andreas nu schiţă niciun gest, să se apropie de ea, dar nici nu se mişcă din loc. Alana mai făcu un pas înapoi, un act involuntar, căci ştia că nu avea nicio scăpare.

- Tot ce-mi doresc? Mi-am pierdut libertatea!

- A fost alegerea ta, îi aminti el, calm, şi Alana scutură vehement din cap.

- Nu am avut de ales.

- Nu ca prima dată, bănuiesc. Atunci ai fost liberă să alegi, şi l-ai ales pe cel cu cei mai mulţi bani. Eu eram doar moştenitorul tatălui meu. Nu puteam să fiu bogat, cât timp trăia el. Brusc izbucni în râs, râsul acela nefiresc, de păgân, pe care-l mai auzise de câteva ori. Nu aveai de unde să ştii că lucrurile vor lua întorsătura pe care au luat-

o. că, dacă mă alegeai pe mine, ai fi avut o situaţie financiară mult mai bună! Ea-l privi în tăcere, temându-se pentru siguranţa ei, atât de periculos arăta el, cu faţa întunecată şi îmbrăcat în halatul negru de casă. Vino aici, murmură acesta, întinzând o mână. Ai primit sărutările lui, le vei primi şi pe ale mele! Vino aici, am spus! Andreas fu pe punctul de a intra în starea aceea, în care îi era imposibil să se mai controleze, şi automat, ea scutură din cap, pornind spre uşă. Dar, când ajunse în dreptul lui, acesta îi şuieră printre dinţi. Va trebui să-ţi dispară aversiunea asta! Sunt soţul tău, şi nu trebuie să uiţi asta. Puse mâna pe ea, şi pentru următoarele câteva momente, fu obligată să suporte cruzimea nestăpânită a buzelor lui peste ale ei. Da, iubita mea Alana, spuse el, cu glas răguşit, sunt soţul tău şi o să am grijă să nu uiţi asta!

Zorile se iviră la orizont; Alana deschise ochii şi se înfioră, văzând faţa întunecată de lângă ea. Strecurându-se jos din pat, intră în baie şi dădu drumul la apă. Nu era posibil ca Andreas s-o poată ţine acolo, gândi aceasta. Putea merge la poliţie - da, asta trebuia să facă! Le va povesti despre frica ei, şi chiar dacă vor trata problema cu uşurinţă, le va fi milă de ea, şi o vor ajuta să plece de pe insulă. Era englezoaică, şi ei n-ar fi îndrăznit să acţioneze în aşa fel încât să pară că ar fi ţinută prizonieră. Era foarte ciudat că, în cele din urmă, se simţea în stare să-l părăsească pe Andres, fără să aibă nici cea mai mică remuşcare. Dar merita asta, pentru că se comportase ca un ticălos, jucându-se cu sentimentele ei şi profitând de obligaţia pe care ea o avea faţă de patronul ei.

Cum Andreas nu fu gata după micul dejun, Alana ieşi, pornind pe drumul pe care ea şi Andreas veniseră de la nunta lor din oraşul

Kalymnos. Avea de parcurs o distanţă mare până la cel mai apropiat sat, dar merse agale, gândindu-se cât s-ar fi bucurat de privelişte şi de aerul curat, dacă s-ar fi aflat acolo în alte circumstanţe. Odată ajunsă în sat, opri un tânăr, întrebându-l de un taxi.

- Taxi? El ridică din umeri. Nu taxi! Ăsta sat mic, şi taxi numai în oraş mare Laymnos! Dar fratele meu are maşină şi te duce el, dacă vrei?

- Da? Se uită la el cu recunoştinţă. Trebuie să ajung în port. Cred că peste vreo două ore, pleacă un vas spre continent, nu?

- Knossos. Da. Vino cu mine! Eşti în vacanţă, adăugă el. Cred că-ţi place insula mea, da?

Alana se hotărî să spună da, primind în schimb un zâmbet.

- Tocmai mă întorc de pe vasul meu. Sunt scafandru, caut bureţi, înţelegi!

- Serios? Ea auzise deja de aceşti scafandrii din Kalymnos, bărbaţi care-şi riscau viaţa, scufundându-se în adâncurile oceanului, cautând bureţii care cresc pe stânci. Am auzit că este o muncă foarte periculoasă.

El dădu afirmativ din cap.

- Periculoasă, da! Totuşi, îmi place. Imi place să merg foarte departe sub apă şi să văd frumoasele cre. cre. Se opri, uitându-se întrebător la ea. Corpurile mici care trăiesc acolo, adăugă el, zâmbind.

Alana fu nevoită să râdă, căci buna lui dispoziţie era contagioasă.

- Creaturi, ai vrut să spui, îl ajută ea, şi el repetă de trei, patru ori, până să dea afirmativ din cap plin de satisfacţie că reuşise să pronunţe.

- Numele meu este Andonys, spuse acesta. Care este numele tău?

- Alana.

- Alana? repetă el. întâlnesc multe fete engleze, odată, când am lucrat în hotel în Rodos - ştii Rodos?

- Da am aterizat acolo şi am venit aici cu vasul.

- în Rodos întâlnesc multe fete engleze, dar n-am auzit niciodată de Alana.

- Nu este un nume foarte comun.

- Asta este casa fratelui meu. Andonys deschise poarta şi o lăsă pe Alana să intre. Rosti câteva propoziţii scurte cu voce tare, din care Alana nu înţelese decât "Stella" şi "Petros", restul fiind vorbit în limba greacă.

îşi făcu apariţia o fată, o adolescentă cu ochi de căprioară, timidă, dar zâmbind. Andonys o prezentă, ca fiind sora lui, apoi începu să discute cu ea în limba greacă. Fata încheie, şi lui Andonys îi căzu faţa.

- Fratele tău nu-i aici? Alanei îi stătu inima în loc. Putea, desigur, să meargă pe jos până în satul următor, dar Andonys nu-i dăduse prea multe speranţă în găsirea unui taxi.

- A plecat la Kalymnos cu maşina lui! Cred că dacă veaneam cu un minut, două înainte, îl prindeam!

- Da... dar asta nu ajută cu nimic. Se simţea mai curând înfrântă, decât înfricoşată de ceea ce făcuse. Dacă va fi nevoită să se întoarcă la Andreas, acesta o va întreba unde fusese. Desigur, Alana putea să-i spună că făcuse o plimbare mai lungă, dar ea credea că o va suspecta că încercase să fugă.

- Doreşti o băutură răcoritoare, sau altceva?

Ea ridică din umeri, ridicându-şi privirea spre Stella care stătea sfioasă într-o parte, măsurând-o pe Alana din cap până în picioare.

- Nu cred că mai am timp.

- Dar trebuie să bei ceva răcoritor. Sora mea vrea să-ţi ofere o băutură care se face la noi din rodii... Florile roşii pe care le vezi pe gardul viu. Sora mea face băutura asta şi vrea să guşti şi tu, nu?

- Mulţumesc foarte mult, răspunse Alana binevoitoare, dar...

- In Grecia noi oferim mereu răcoritoare, şi lumea nu refuză ospitalitatea noastră... Andonys clătină din cap. Nu s-a mai întâmplat, Alana.

- Inţeleg. Luând o figură resemnată, o urmă pe fată, care-i făcu semn cu mâna spre uşa deschisă.

- Nu vorbeşte engleză, explică Andonys. Fetele în Kalymnos şi în insulele astea mici nu vorbesc. Numai băieţii au învăţat să vorbească engleza.

- Nu mi se pare corect, nu se putu abţine Alana să spună, chiar dacă gândul îi era în altă parte. De ce fetele nu învaţă limba noastră?

Andonys ridică din umeri.

- Nu au de ce. Bărbaţii merg la muncă pe altă insulă, sau în Atena. Mulţi dintre bărbaţii noştri merg în Australia, şi aşa este bine să poată vorbi limba. Dar fetele nu merg la muncă; ele au grijă de casă şi... şi au copii. Urmă un moment de tăcere, şi Alana privi în jurul ei. Podeaua era din gresie rece şi curată; pereţii erau daţi cu var, şi Alana gândi că un tapet nu ar fi fost potrivit în climatul acela, unde se aflau atât de multe insecte. O pisică şi trei pisoi dormeau pe un fotoliu şi într-o colivie, deasupra şemineului, un canar îşi susţinea

recitalul cu vocea-i guturală.

- Oh! exclamă Andonys, uite-l pe vărul meu! Si el are maşină. îl întreb dacă te duce la Kalymnos!

Maşina opri în faţa casei, şi din ea sări un tânăr cam de aceeaşi vârstă cu Andonys.

Grăbindu-se afară din casă, Andonys îi vorbi, plin de entuziasm, gesticulând şi, evident, întrebându-l dacă o putea duce pe Alana în portul din Kalymnos.

Alana îl văzu pe bărbat spunând ceva, apoi încruntându-se, când acesta îşi întoarse capul spre uşa deschisă. Mai spuse ceva în greacă şi Andonys se încruntă şi el, dar atenţia Alanei fu distrasă de apariţia Stellei cu o tavă în mână, pe care se afla un pahar plin cu suc de rodii. îl luă şi sorbi imediat din el, căci era clar că îngrijorarea de pe faţa fetei trebuia să dispară. Alana zâmbi şi spuse:

- Este minunată! îmi place, Stella.

Fata ridică din umeri, arătând puţin ruşinată, şi dispăru cu tava goală.

- Cred că nu eşti o turistă, spuse Andonys, imediat ce intră în camera în care se afla Alana. Vărul meu lucrează în birourile portului din Kalymnos, şi el spune că eşti soţia domnului Andreas care trăieşte în casa mare de acolo de sus... Tânărul făcu un gest cu mâna spre vârful dealului, unde era situată vila soţului ei. Spune că domnul Andreas nu te lasă să părăseşti insula. Schimbarea în comportarea lui fu uimitoare; el acuza acum, devenind aproape ostil. Eu şi fratele meu am fi avut probleme cu domnul Andreas, dacă te-am fi ajutat să ajungi pe vas... Se opri din nou, căci vărul său îi mai spuse ceva în greacă. Dacă ajungi în port nu vei putea să cumperi

bilet!

Alana păli, clocotind de nervi.

- Sunt englezoaică! Fac exact ce vreau! Dacă vreau să plec de pe insula asta, atunci voi pleca!

- Cred că trebuie să mergi acasă, spuse Andonys, cu severitate, şi Alana se enervă şi mai tare, că acele vorbe îi fuseseră adresate de nimeni altcineva, decât de un băiat. Termină-ţi băutura şi pleacă!

Ar fi pus paharul jos imediat, dar aruncând o privire spre Stella se răzgândi, incapabilă, chiar şi în acele circumstanţe, s-o rănească pe fată. Dar, dădu lichidul pe gât, se ridică şi-i spuse la revedere Stellei, ignorându-i pe cei doi tineri care stăteau lângă uşă.

Mânia ei atinse cote aproape incontrolabile, în timp ce se îndrepta spre casă, şi în momentul în care intră în grădină, era atât de furioasă, încât se considera o copie fidelă a lui Andreas, în momentele lui de maximă supărare. El stătea într-un fotoliu, cu o carte în mână. Işi ridică ochii spre ea, şi i-ar fi zâmbit dacă Alana nu i-ar fi aruncat o privire ucigătoare.

- Bună, spuse Andreas, pe tonul acela autoritat. Ce ţi s-a întâmplat? Unde ai fost?

- Am încercat să părăsesc insula asta! îi aruncă ea.

- Serios? Ochii lui o săgetară cu privirea, oprindu-se pe faţa îmbujorată. Si ai aflat că n-o să reuşeşti niciodată să faci asta. Stai jos şi povesteşte-mi. Ii arătă cu mâna o pătură aşezată pe jos, lângă fotoliu. Cu cine te-ai întâlnit?

Atitudinea lui, nu făcu decât s-o înfurie şi mai mult.

- Cu Andonys, sau cam aşa ceva! Un puşti impertinent! A avut

îndrăzneala să-mi comande mie să mă întorc la tine. Cine se crede el?

- Fiul unuia dintre angajaţii mei.

- Ar fi fost mai mult decât îndrăzneală, dacă te-ar fi ajutat să pleci de pe insulă. Bănuiesc că ai sperat în ajutorul fratelui său, care are maşină.

- Acest Andonys a spus că fratele lui mă va duce la Kalymnos, dar nu era acolo. Apoi a venit un văr şi... Alana se opri, ochii scăpărându-i la zâmbetul ivit pe buzele soţului său. Voi pleca! Nu mai vreau să rămân căsătorită cu tine, deci poţi să te obişnuieşti cu gândul că am hotărât să nu mai respect înţelegerea!

El tăcu, pentru câteva momente bune, apoi spuse cu blândeţe.

- Cum am mai spus, nu poţi părăsi insula fără acordul meu, nu pe o cale normală, asta este. Totuşi, din când în când, în golf sunt ancorate iahturi private, şi adesea proprietarii sunt englezi. Alana, continuă el, pe acelaşi ton periculos, dacă vreodată vei reuşi să pleci, atunci oferta mea de a-l proteja pe prietenul tău Max, va fi retrasă. Tonul inflexibil şi fălcile încleştate o convinseră că el vorbea serios, şi se întrebă de ce nu se gândise la asta înainte. Chiar dacă nu dorea deloc să umilească, spuse:

- Deci, sunt o prizonieră, nu, prizoniera ta?

- Dacă aşa te consideri, da. Pentru mine eşti soţia mea, şi după logica mea, locul tău este aici cu mine. Punând cartea deoparte, se ridică, şi Alana se încruntă brusc, fiind cuprinsă de un sentiment de inferioritate. O înţelegere este o înţelegere, Alana. Dacă n-o respecţi, mă dezamăgeşti. Am avut încredere în tine...

- Si totuşi ţi-ai luat măsuri de prevedere, pentru cazul în care aş

vrea să plec, nu?

-Ăsta sunt eu, fu singura explicaţie pe care el dori să i-o dea. Dar, chiar dacă am fost precaut, am crezut că nu mă vei dezamăgi. Totuşi, ai făcut-o, şi va trece mult timp până voi uita asta.

- Crezi că-mi pasă? Ei bine, nu!

Andreas rămase pe loc, înfruntând-o cu privirea. Umbrele aruncate de razele soarelui îi întunecară faţa, deformându-i trăsăturile, dându-le un aspect respingător. Asta, combinat cu silueta înaltă şi suplă, o umplură pe Alana de repulsie şi, incapabilă să se controleze, tresări vizibil. El se schimbă fulgerător la faţă, ochii sclipindu-i, ca licuricii în amurg. întregul lui trup vibra de pasiunea sălbatică ce pusese stăpânire pe el. Cuprinsă de teamă, ea făcu un pas înapoi, o mişcare neinspirată, care-i declanşă furia lui Andreas şi, înainte să încerce să scape, ea se simţi prinsă cu putere de braţ şi trasă spre el.

- Dă-mi drumul! tipă ea, cuprinzând-o groaza, imaginându-şi scena în care Andreas încercase să-şi omoare prima soţie. Mă doare!

-Te omor, dacă mai tresari aşa vreodată! Sunt soţul tău, nu uita. Incapabil să-şi controleze instinctul de a face rău, o prinse cu mâinile de umeri şi o zgâlţâi cu violenţă. Te omor, auzi!

- Mă omori. cuvântul îi ieşi încet de pe buzele livide. Da, cred că eşti în stare. Probabil fu convingerea din vocea ei, sau groaza din ochii - sau poate faptul că tremura vizibil - dar efectul asupra lui, fu instantaneu şi uluitor. De parcă violenţa nici nu ar fi existat, o luă cu blândeţe, în braţele sale, atingându-i cu buzele părul, gâtul şi buzele. Dar Alana, tremurând din toate încheieturile, şi cu inima bătându-i aproape să-i spargă pieptul, nu putu schiţa nici cel mai mic gest de

răspuns, chiar dacă dorea. Dându-i drumul din braţe, el se dădu înapoi, coborându-şi privirea spre ea, cu ochi visători.

- Spui că nu te interesează părerea mea despre tine. Mi se pare ciudat, Alana. Majoritatea oamenilor este interesată de părerea altora.

- Poate că şi pe mine mă interesează părerea unora, dar nu a ta, Andreas. Nu mă interesează deloc dacă mă dispreţuieşti.

El se încruntă uşor şi, fără să vrea, Alana îşi aminti cât de mândră fusese odată, să fie văzută în compania lui.

- Nu doreşti să te respect?

- Unde nu există dragoste, nu există nici respect. Nu te voi respecta niciodată, continuă aceasta, văzând că el tăcea, şi nici nu cred că tu mă vei respecta vreodată... Se opri, ridicând din umeri. Niciunul din noi nu ar trebui să-şi facă probleme în legătură cu părerea celuilalt. Cu siguranţă eşti de acord cu asta, nu?

El se uită la ea, în privirea lui zărindu-se o urmă de sfidare.

- Eşti foarte arogantă, Alana, şi o asemenea comportare nu ţi se potriveşte. Imi amintesc cum erai - aveai o frumuseţe interioară, la care tânjeam să ajung... Da, continuă el, după o lungă tăcere, doream să ajung în profunzimea frumuseţii tale interioare, şi ştiam că aveam un drum lung de parcurs. Unde este acea frumuseţe acum, Alana?

Fără să vrea, ea-şi lăsă capul în jos, simţindu-se ca un copil care primise o palmă.

- De ce te-ai însurat cu mine, Andreas?

Faţa lui deveni o mască ilizibilă şi neprietenoasă, dar ochii lui indiscreţi şi vigilenţi.

- Ce te-a făcut să pui o întrebare ca asta? Cred că ţi-am spus motivul meu. Te îndoieşti acum de el?

Intrebarea lui directă o făcu pe Alana să roşească. Fusese atât de neaşteptată şi pusă pe un ton uşor cinic, pe care Alana nu-l mai auzise, încât ea nu prea ştia ce să-i răspundă, căci reacţia lui, categoric, urma să fie alta decât se aştepta.

- Ai spus că te-ai însurat cu mine din răzbunare, spuse Alana în cele din urmă. Andreas dădu afirmativ din cap.

- Aşa este, da. Dar acum se pare că de îndoieşti, că ăsta ar fi adevărul.

- Care este adevărul, Andreas? El ridică din sprâncene.

- Deci, te îndoieşti. Spune-mi, continuă, oarecum amuzat, ce alt motiv aş fi avut să doresc să mă însor cu tine? El evitase cuvântul răzbunare, dar Alana, care nu văzuse nicio simnificaţie în acea omisiune, spuse încet:

- Altul decât răzbunarea, vrei să spui?

Andreas îşi muşcă buza, ochii devenindu-i aproape negri. Uitându-se la el, şi prea zăpăcită, ca să-i fie teamă, ea realiză că menţionarea cuvântului răzbunare aducându-i în memorie suferinţa acelor ani, acţionase ca un motor asupra mâniei lui, declanşând-o din nou.

- Altul decât răzbunarea! Vocea lui avea o rezonanţă metalică. Da

- altul decât răzbunarea.

Depărtându-se de el, Alana călcă greşit, şi ar fi căzut, dacă Andreas nu ar fi întins braţul s-o prindă.

- N...nu cred că ai putea avea alt motiv, se bâlbâi ea, doar pentru

a-l împăca.

- Si ai dreptate, mormăi Andreas, împingând-o de lângă el. M-am însurat cu tine din răzbunare, şi să nu-ţi închipui vreodată altceva, ai auzit?

- Da - d.. .desigur, am auzit.

Capitolul 1

In următoarele momente el traversa cu paşi mari peluza, Alana urmărind silueta suplă, până dispăru din raza ei vizuală. Apoi, ea se aşează în fotoliu lui, simţindu-şi pulsaţiile inimii ca nişte lovituri de ciocane în piept. Oare cât va mai putea îndura situaţia asta? se întrebă, amintindu-şi că în timpul primului ei mariaj, fusese convinsă că viaţa ei nu putea fi niciodată mai crudă decât era. Dar alături de Andreas, era ca şi cum ar fi trăit în infernul lui Pluto, de unde nu puteai să evadezi şi nu pătrundea nicio rază de lumină.

Cât de ciudat fusese, totuşi. Existase ceva de neînţeles în spatele furiei lui, şi de asemenea, în insistenţa lui, ca ei să nu-i iasă din minte motivul pentru care se însurase cu ea: răzbunarea. Răzbunarea... Ea nu trebuia să-şi închipuie altceva...

Alana se lăsă pe spate în fotoliu, dorind să se calmeze, dorind ca bătăile inimii să-i revină la normal. Si odată ce-şi recăpătă calmul, şi fu în stare să gândească mai limpede, atunci îi veni în minte ideea că era posibil să existe un alt motiv pentru care el o luase de soţie. Dar ce motiv? Nu era îndrăgostit de ea, asta era sigur. Nu, trebuia să fie răzbunarea, şi totuşi Alana nu-şi putea risipi bănuielile născute din declaraţia lui, foarte vehementă. Scutură din cap, încurcată. De ce ar pune la îndoială declaraţia soţului ei? Nu era genul de om care să spună ceva şi să gândească altceva... şi totuşi...

Reflectând asupra vieţii lor împreună, fu nevoită să se confrunte cu surprinzătorul adevăr, că aceasta nu era complet lipsită de armonie. Adevărat, scandalurile erau înfricoşătoare, totuşi nu lăsaseră urme serioase; vorbele lui puteau fi pline de venin şi nemiloase, dar existau şi momente când, fără niciun efort, se

înţelegeau foarte bine. Atunci vocea lui era calmă şi tonul deosebit de plăcut.

Da, viaţa lor nu era complet dezastruoasă, şi întorcându-se cu gândul la ultimele două săptămâni, nu excluse ideea care tocmai îi veni în minte. Andreas se hotărâse ca relaţia dintre ei să devină mai amicală! Compasiunea Alanei era încă puternică, dar în luptă cu indignarea ei, faţă de postura în care fusese pusă forţat, de soţul ei. Cum va putea să-l ierte vreodată, într-atât încât să accepte o relaţie amicală cu el? Poate, cu timpul.

O mişcare îi atrase atenţia, şi ea ridică privirea, zărindu-l pe soţul ei la fereastra din dormitor - o siluetă neclară, mai subţire ca niciodată, cu faţa întunecată - şi sinistră. înfiorându-se involuntar, se ridică în picioare, dorinţa de a evada fiind atât de puternică, încât străbătu aproape alergând, cărarea ce lega grădina de alee. Inima îi bătea cu putere, nu din cauza efortului, ci dorinţei nebune de a se depărta cât mai mult de soţul ei, de care îi era teamă.

Aleea îngustă, prăfuită şi abruptă, ducea în drumul principală ce se întindea de-a lungul coastei până la marginea insulei, o regiune cu munţi înalţi şi un ţărm stâncos. Ajunsă la drum, Alana se linişti, mergând fără ţintă, ţinutul dezolant din acea parte a insulei, atrăgând-o brusc, căci se potrivea perfect cu starea ei sufletească. Dar, înainte de a ajunge acolo, trebuia să treacă pe lângă castelul veneţian, care, cocoţat pe stâncă, părea gata să se prăbuşească în valurile înspumate ale mării.

Simţindu-se puţin obosită, Alana se aşează pe un bolovan de pe marginea drumului, coborându-şi privirea spre mare, o mare liniştită şi lipsită de strălucire, căci un nor întunecase cerul. Velele albe ale

unui iaht luxos se zăreau la orizont. Iahtul aparţinea probabil celor de la castel, işi spuse ea, gândindu-se la compatrioata ei, care locuia acolo, întrebându-se cum era. Era fericită, spusese Andreas, căci ea şi soţul ei se iubeau. Fericită... Lacrimi de autocompătimire stăteau să-i umple ochii, şi ea nu încercă să le oprească. Cu cât se gândea mai mult la englezoaică, cu atât mai mult dorea s-o întâlnească; tânjea să audă o voce cu un accent familiar, dorind să converseze cu o femeie din ţara ei.

Oare ce vârstă avea soţia grecului care, ca şi Andreas, o forţase iniţial să se mărite cu el? De cât timp stătea acolo, în acel minunat castel?

In cele din urmă, ridicându-se în picioare, Alana îşi continuă drumul spre castel, întrebându-se cum să se recomande, dar, negăsind vreun răspuns, se opri în faţa porţilor înalte din fier forjat privind prin ele grădina magnifică.

Nu era niciun semn de viaţă în spatele porţilor şi, cu un oftat de dezamăgire, îşi continuă drumul de-a lungul coastei, intrând în ţinutul pustiu.

Uitându-se la ceas şi realizând că trecuse mult timp de când plecase de la vila soţului ei, se întoarse, fără tragere de inimă, şi porni înapoi pe acelaşi drum. Gândul de a reintra pe proprietatea lui, era departe de a fi îmbietor; acolo nu se simţise niciodată acasă, nu se bucurase niciodată că era şi ea proprietara acelui loc, ceea ce era un privilegiu pentru o soţie iubită şi apreciată.

Lacrimile începură să-i curgă din nou; era cu nervii la pământ, constată ea, ştergându-şi ochii şi obrajii uzi. Picioarele abia i se târau, chiar dacă îi era foame, şi-şi simţea gura uscată. Trecuse de

mult ora mesei şi fără îndoială, Andreas o căuta acum întrebându-se dacă nu cumva, în ciuda faptului că o avertizase, ea încercase din nou să-şi recapete libertatea.

în cele din urmă se trezi din nou la porţile castelului, şi atât de tensionată era, încât momentul în care văzu labradorul uriaş sărind peste un gard viu, în drum, scoase un ţipăt de spaimă. Asta îl făcu să se oprească, ciulindu-şi urechile, şi înclinându-şi capul într-o parte, parcă întrebându-se, de ce oare îi era cuiva frică de el. Dar se puse pe lătrat după o secundă sau două şi, în acelaşi timp, o voce masculină, profundă, spuse poruncitor:

- Jason! Vino aici! Câinele se întoarse imediat şi intră pe porţile, pe care le deschisese între timp stăpânul său. îmi pare rău, continuă vocea. Este chiar inofensiv, dar... Bărbatul, un grec înalt şi foarte chipeş, se opri, încruntându-se. Este evident că v-a speriat, continuă acesta încă încruntat, uitându-se la lacrimile de pe obrajii Alanei. Veniţi înauntru, să staţi jos câteva minute. în vocea lui profundă, cu un timbru plăcut, la fel ca a soţului ei, se simţea o uşoară îngrijorare. Jason, nu te porţi cum trebuie! Mi-e teamă că stăpâna ta te-a cam răsfăţat! Câinele îşi lăsă capul în pământ, dar numai pentru o secundă, sau două. In acel moment, o tânără se ivi pe drum, îmbrăcată într-un şort şi o bustieră. Brusc, labradorul porni alergând spre ea.

- Ce...? Se opri, plimbându-şi privirea de la soţul ei la Alana. Nu vă simţiţi bine? întrebă aceasta, îngrijorată.

- A speriat-o Jason, începu bărbatul, dar Alana îl întrerupse, mărturisind că ţipătul fusese nechibzuit, involuntar.

- El n-are nicio vină, vă rog nu-l dojeniţi. L-am văzut şi am ţipat.

A fost o prostie din partea mea să mă sperii aşa tare. Atunci câinele veni la Alana şi, automat îl mângâie pe cap. Este foarte frumos, adăugă aceasta, nu trebuie să-l certaţi.

Jason se uită de la Alana la stăpânul lui, apoi se întoarse la fată. Bărbatul vorbi din nou, şi Alana răspunzând invitaţiei lui, se trezi dincolo de poartă. Observă schimbul de priviri ciudate, dintre tânără şi soţul ei, când, după ce el se prezentase ca fiind Doneas Lucien, şi soţia lui, Julie, Alana spusese:

- Sunt doamna Mavilis; am venit recent să locuiesc aici, pe insulă.

- Doamna Mavilis, repetă Julie, dând din cap, ca şi cum îi venise în minte că Alana nu putea fi altcineva, căci niciun turist nu s-ar fi aventurat până acolo. Nu-l cunoaştem foarte bine pe soţul dumneavoastră, adăugă Julie, şi nu era niciun dubiu asupra acestui fapt, căci vocea îi fusese foarte rece, când rostise acele cuvinte. Soţul ei strânse din buze, fruntea încreţindu-i-se uşor, şi Alana realiză că Doneas Lucian nu-l plăcea deloc pe soţul ei. Si totuşi, cei doi bărbaţi semănau în multe privinţe, având aceeaşi înfăţişare distinsă, acelaşi aer autoritar, purtând aceeaşi emblemă aristocratică a străbunilor greci. Da semănau, şi era ciudat că nu deveniseră prieteni. Alana se simţi stingherită, din cauza atmosferei tensionate şi pentru că nu avea nicio idee, ce scuză putea aduce caracterului neprietenos al soţului ei. în cele din urmă spuse, pe un ton neconvingător.

- Nu este un tip comunicativ.

Doneas Lucien ignoră asta, şi-i ceru soţiei sale să o conducă pe Alana înăuntru, să-i ofere o băutură răcoritoare.

- Oh, nu, protestă Alana, mâhnită de răceala fetei. Nu vreau să vă deranjez.

- Nu este niciun deraj. Veniţi înauntru. Sunt sigură că doriţi să beţi ceva.

- Trebuie să recunosc că mi-e sete, replică Alana, gândindu-se la distanţa pe care o mai avea de parcurs până acasă. Mulţumesc - da, aş bea ceva rece.

Fata zâmbi, şi Alana gândi că nu mai văzuse vreodată o fată mai drăguţă ca Julie Lucien. Doneas se uita la ea, şi afecţiunea din ochii lui, fu ceva de care Alana îşi va aminti foarte mult timp. Niciun bărbat nu putea iubi la fel de mult cum îşi iubea Doneas soţia, îşi spuse Alana, cuprinsă de o profundă tristeţe. Ea nu dorise vreodată să fie iubită, îşi jurase să rămână singură toată viaţa. Totuşi soarta hotărâse altceva, şi se măritase de două ori... şi niciodată nu iubise, sau nu fusese iubită.

- Polymnea să pregătească nişte sandvişuri pentru doamna Mavilis. Doneas îşi mută privirea la Alana. Mergeţi cu soţia mea, şi odihniţi-vă puţin.

- Mulţumesc.

Câteva momente mai târziu, Alana intră în castel. Julie o conduse într-un salon frumos, ale cărui ferestre imense, aveau vedere spre grădinile superbe şi spre mare.

- Luaţi loc, domana Mavilis. Indicându-i un fotoliu, Julie se scuză, spunând că se întoarce în câteva momente.

Privind pe fereastră, Alana îl văzu pe Doneas Lucien vorbindu-i unui bărbat, arătând ca un grădinar, dar Alana observă că era şchiop. Apoi, spre surprinderea ei, apăru un alt bărbat, cu acceaşi

afecţiune, ce părea o formă de paralizie. Intrigată, rămase cu privirea la ei, când apăru Julie, cu o rochie albastră de plajă, peste cosmului de baie.

- Aceşti bărbaţi sunt grădinarii dumneavoastră? nu se putu abţine să întrebe, şi Julie dădu din cap afirmativ.

- Soţul meu are numai angajaţi care au avut de suferit de pe urma mării.

O umbră se ivi pe faţa Alanei.

- Am auzit de scufundătorii din Kalymnos, spuse aceasta. Există nişte peşti de pradă, care-i muşcă şi le provoacă paralizia, nu?

- Aşa este. Dar oamenii aceştia sunt foarte fericiţi aici. Au terminat cu marea, şi sunt schilodiţi, dar fac o muncă folositoare şi sunt încântaţi că nu sunt o povară pentru familiile lor. Ah, iat-o pe Polymnera cu tava, adăugă ea repede. Mulţumesc Polymnera; te rog pune-o jos aici. Julie îi oferi Alanei o băutură, pe care ea o primi cu plăcere.

- Sunteţi foarte amabilă. Mi-e teamă că am mers prea departe... Se opri, observând că era cercetată cu deosebită atenţie de ochii aceia albaştri. Dar, sunt încântată că v-am cunoscut, adăugă repede. Am admirat castelul de multe ori, întrebându-mă cine sunt proprietarii lui. Soţul meu mi-a spus că aici locuieşte o englezoaică şi m-am gândit că ar fi plăcut să stau de vorbă cu o compatrioată de-a mea.

- Sunt bucuroasă că ne-am cunoscut, veni replica spontană a Juliei. Sper că ne veţi căuta, oricând mai treceţi pe aici.

- Pot?

- Si eu şi soţul meu vom fi bucuroşi să ne vizitaţi.

Alana se uită la ea şi, fără să realizeze, spuse:

- Bucuroşi să vă vizitez eu, nu soţul meu, nu?

- Noi... noi... Julie se opri, stânjenită. Si soţul dumneavoastră este binevenit la noi, începu aceasta, apoi se opri din nou, îmbujorându-se. Alana nu avu nevoie de cuvinte pentru a realiza că Julie căuta să fie diplomată. Luând tava cu sandvişuri de pe masă, i-o întinse musafirei. Mâncaţi ceva, doamnă Mavilis, o invită ea, schimbând intenţionat subiectul. Mai doriţi un pahar cu băutură?

- Mi-ar plăcea, spuse Alana, cu recunoştinţă. Este atât de cald, şi am mers mult prea mult.

Julie se ridică, dar făcu o pauză, fixându-şi privirea pe faţa Alanei.

- Sunteţi plecată de acasă, de mult?

Alana dădu afirmativ din cap.

- M-am plimbat ore în şir... Se opri, de teamă să nu-i dezvăluie Juliei că preferase să fie cât mai departe de casă.

- Vă place aici?

- Pe coastă? Da, este minunat!

- Locuitorii insulei o găsesc prea sălbatică şi pustie, pentru ei.

- Eu o găsesc frumoasă... şi confortabilă. Nu intenţionase să spună ceva nepotrivit şi, spre uşurarea ei, Julie nu făcu vreun comentariu.

- Iţi mai aduc o băutură, se oferi Julie, şi ieşi din cameră.

Alana îşi mânca sandvişurile, când auzi şoapte afară, la colţul geamului, care era deschis.

- Este femeia domnului Andreas! De ce a venit aici, când stăpânul

meu nu-l place pe soţul ei?

Alana se opri din mâncat, să asculte. Două servitoare, realiză ea imediat, vorbeau în limba engleză spre surprinderea ei, fără să realizeze că puteau fi auzite de tânăra din cameră.

- Nu ştiu, dar am văzut-o de mult, plimbându-se pe drum, părând nefericită! Cred că îi este teamă de bărbatul ăla rău, cu care s-a căsătorit.

- Este ciudat că nu putem afla nimic despre el.

- Vărul meu trăieşte în Patmos, şi când a venit, două - trei săptămâni în urmă a spus că domnul Andreas a încercat să-şi omoare prima soţie!

- S-o omoare? Nu mi-ai spus niciodată asta, Thoula!

- I-am spus doamnei şi ea s-a supărat. A spus să nu bârfesc, că poate nu este adevărat, oricum.

- Doamnei Doneas nu-i place să vorbim despre cineva. Este o femeie bună!

- Cred că domnul Doneas ştie deja că domnul Andreas a încercat să-şi omoare soţia.

- Serios? De ce?

- Pentru că, mai târziu, am auzit-o pe doamna spunându-i ce am spus eu, şi el nu s-a arătat surprins. Cred că de asta el nu-l place pe domnul Andreas.

- Eu cred că pentru că domnul Andreas nu este sociabil. A refuzat invitaţiile stăpânilor mei - şi este şi nepoliticos!

- Femeile continuară apoi să vorbească în limba lor, şi Alana nu mai înţelese nimic. Dar, când Julie se întoarse cu un alt pahar de băutură răcoritoare, o întrebă dacă toate servitoarele lor vorbeau

limba engleză.

- Le-am învăţat pe câteva dintre ele, replică Julie, încruntându-se nedumerită. De ce întrebaţi?

- Am auzit două, vorbind afară lângă fereastră, şi am fost surprinsă, că vorbeau în engleză.

Julie îşi îndreptă privirea spre colţul ferestrei.

- Le place să exerseze, murmură aceasta. Despre ce vorbeau?

Alana ridică din umeri, fără să vrea.

- Oh, nimic deosebit... Vocea i se pierdu când, uitându-se în ochii Juliei, realiză că minciuna ei nu avusese vreun efect. Julie ştia că minţise, şi pentru a nu-i da ocazia să mai pună vreo întrebare, îşi goli paharul şi se ridică în picioare. Trebuie să plec, spuse aceasta, simulând o nerăbdare, pe care era departe de a o simţi. Soţul meu probabil se întreabă ce este cu mine. La revedere, domnule Lucien, şi mulţumesc foarte mult pentru amabilitatea dumneavoastră.

Julie nu mai spuse nimic, dar o însoţi pe Alana până la poartă, unde-i reaminti acesteia că va fi binevenită la castel, oricând doreşte.

- Mulţumesc, doamnă Lucien.

- Nu lăsaţi să treacă prea mult timp, îi spuse Julie zâmbind.

- Nu... promit. Julie îşi întoarse capul, şi Alana îi văzu ochii strălucind, când Doneas veni lângă ele, la poartă.

- Vă simţiţi mai bine? o întrebă acesta politicos, scrutându-i cu privirea faţa palidă. Vreţi să vă duc acasă cu maşina?

Alana scutură din cap.

- Sunteţi foarte amabil, spuse ea, dar mă simt mult mai bine acum, şi prefer să mă plimb.

- Am rugat-o pe doamna Mavilis să ne viziteze când doreşte, interveni Julie. A promis că o va face.

- Il veţi cunoaşte atunci pe fiul nostru, adăugă Doneas cu mândrie. Tocmai a împlinit doi ani - deci este deja un flăcău.

Julie râse, luându-l de braţ.

- Doneas - el încă este copilaşul meu!

El îi zâmbi; fu un zâmbet vag, şi plin de demnitate. Alanei în veni din nou în minte, cât de mult se asemăna cu soţul ei. Totuşi, Doneas era un bărbat fericit, şi un tată mândru, în timp ce Andreas nu avea nimic. Nu exista nicio fărâmă de dragoste în viaţa lui, niciun tovarăş, nicio plăcere - numai dacă nu-i făcea o oarecare plăcere să stăruie în suferinţa lui. Inrăit de cicatricele pe care le purta, nu dorise altceva decât răzbunare, şi aceasta îi întunecase mintea.

Alanei i se puse un nod în gât, simţindu-şi ochii umplându-i-se de lacrimi şi, pentru o bucată bună de drum, nu fu în stare să gândească limpede. Nu vedea decât suferinţa soţului ei, ferecarea lui într-un turn al durerii, de unde nu va face niciodată vreun efort să scape.

Nu era departe de casă, când îi veni în minte ce spuseseră cele două femei. Probabil, toată lumea ştia deja că Andreas încercase să-şi ucidă soţia, şi Alana se întrebă ce gândea exact familia Lucien despre asta. Il considerau vinovat doar pentru că-şi pierduse cumpătul, sau îl considerau un criminal care avusese noroc să fie împiedicat să comită teribila crimă? Ideea că l-ar putea considera un criminal, fu prea mult pentru Alana, care se hotărî să-i spună Juliei întreaga poveste, cu prima ocazie. Ii va povesti acesteia despre bărbatul pe care ea, Alana, îl cunoscuse odată, bărbatul plin de

compasiune, ale cărui trăsături frumoase fuseseră complet schimbate de dezamăgire şi supărare.

Capitolul 8

Andreas se afla în salon, când ea se întoarse la vilă; îşi ridică privirea de pe cartea pe care o citea, fixându-şi-o pe faţa ei.

- Unde ai fost, tot timpul ăsta? o întrebă el calm. Cred că n-ai fost atât de nesăbuită, să încerci din nou să scapi?

Alana rămase în uşă, uitându-se lung la el, conştientă de miresmele ce pătrundeau prin fereastra deschisă... şi de noua ei stare sufletească, mai curând plăcută, totuşi nedefinită exact. Privirea îi era plină de curiozitate, neaducând în niciun fel cu cea obişnuită, de sfidare şi dezgust. Andreas se încruntă, întrebând-o din nou unde fusese.

- Am făcut o plimbare, replică ea, înaintând în cameră.

- Se pare că a fost una lungă, nu?

-Aşa este. Se apropie totuşi de el, nefiindu-i deloc teamă, în ciuda severităţii expresiei lui şi a licărului ce i se ivise în ochi.

- Unde ai fost?

- In cel mai îndepărtat capăt al insulei.

- Te-ai întâlnit cu cineva?

- Ce te face să mă întrebi asta?

El aruncă o privire la ceas.

- Perioada lungă de timp cât ai lipsit. Ori ai stat de vorbă cu cineva, ori intenţionat ţi-ai prelungit plimbarea.

- I-am întâlnit pe cei de la castel.

- Ai stat de vorbă cu ei?

- Câinele a sărit gardul afară şi eu m-am speriat. Am ţipat şi a apărut bărbatul... domnul Lucien.

Andreas îşi încleştă fălcile.

- Te-am întrebat dacă ai stat de vorbă cu ei.

- Da, am stat. N-am avut ce face, nu?

- Cât ai stat cu bărbatul ăla?

-A venit şi soţia lui, şi am fost invitată să mănânc şi să beau ceva...

- Deci ai intrat în casă - şi ai stat destul timp, nu?

-Am intrat, da. N-am stat prea mult.

- Despre ce aţi vorbit? dori el să afle, şi Alana ridică din umeri.

- Despre nimic deosebit. Julie - doamna Lucien - m-a invitat să-i mai vizitez.

Andreas păru să se gândească, înainte de a vorbi cu o voce foarte calmă.

- N-o să-i mai vizitezi, Alana, înţelegi? Vocea lui prietenoasă, nu reuşi s-o păcălească. Alana îşi ridică bărbia, intenţionând să se răzvrătească în faţa tonului autoritar. Dar, în mod ciudat, nu reuşi să strecoare nicio urmă de animozitate în vocea ei.

-Andreas, dacă-mi dai un motiv acceptabil, pentru care n-ar trebui să mă duc în vizită la castel, atunci îşi voi respecta cerinţa.

Ochii lui se îngustară.

- Iţi spun doar să nu-i mai vizitezi. Motivul nu te priveşte.

- Andreas, de ce eşti aşa rezervat faţă de ei? Sunt nişte oameni încântători.

- Nu doresc să fiu deranjat de vizitele vecinilor mei, şi asta se va întâmpla, dacă-i voi încuraja.

- Este plăcut să ai prieteni. Am putea să-i invităm la noi, să bem ceva. Ea nu era convinsă că familia Lucien ar fi interesată de o astfel de invitaţie, dar dori să vadă cum reacţiona Andreas la propunerea

ei.

- Am renunţat de mult să-mi mai fac prieteni.

- Ai putea începe din nou.

- Aş putea - dacă aş fi dispus, dar se întâmplă să nu fiu.

Alana ridică din umeri.

- Cum doreşti, Andreas, şi ar fi ieşit din cameră, dacă el nu ar fi spus ceva ce o făcu să se întoarcă.

- Imi dai cuvântul tău, că nu vei mai merge în vizită la castel?

Ea scutură din cap, imediat.

- Nu, Andreas, nu ţi-l dau. Am promis că mă voi duce din nou. Julie este englezoaică, şi este normal să dorim să ne cunoaştem mai bine.

Andreas strânse din buze.

- Sper că ai suficientă minte să nu mă înfrunţi.

Alana îşi umezi buzele.

- Vrei să-mi refuzi şi această mică plăcere? întrebă aceasta, urmărindu-i expresia, plină de interes.

- Intenţionez să-ţi refuzi orice plăcere, fu răspunsul lui nemilos. Ba, mai mult, intenţionez să-ţi demonstrez că viaţa poate fi un infern. Ochii îi deveniră ameninţători, şi pumnii i se încleştară. Da, murmură el, da... viaţa poate fi un infern...

- Viaţa, Andreas, poate fi aşa cum ţi-o faci... Oh, da, ştiu că nu este foarte original, dar este foarte adevărat. Tu te gândeşti numai la trecut...

- Am multe lucruri la care să mă gândesc, o întrerupse el. Tu nu ştii totul! De fapt, ştii foarte puţin, aşa că te rog abţine-te să dai sfaturi!

- Sunt nerăbdătoare să ascult, îi spuse Alana cu blândeţe. Ai avut vreun... necaz? El deveni brusc foarte atent, şi Alanei i se opri respiraţia. Andreas nu trebuia să afle că ştia de la Katrina despre fiul lui.

- Ce te face să-mi pui o astfel de întrebare? întrebă el, cu ochii strălucindu-i, într-un mod ciudat.

Ea ridică din umeri.

- Arăţi mereu aşa de trist, Andreas.

- Trist... Ochii îi deveniră iar visători, şi din nou el se dusese cu gândul în trecut. N-are nicio importanţă - şi nu este deloc treaba ta!

- Sunt soţia ta, îi aminti Alana, pe acelaşi ton prietenos.

- Soţie? Porţi o verighetă, este adevărat, şi eşti tovarăşa mea de pat, atâta tot. Nu eşti soţia mea în adevăratul sens al cuvântului, atât timp cât nu există nicio legătură sufletească între noi - nimic!

Alana oftă şi ieşi din cameră, mulţumită că el nu mai relua subiectul vizitei ei la castel, şi totuşi mâhnită din cauza suferinţei lui.

Trei zile mai târziu, Andreas se hotărî să plece la Atena, şi Alana rămase singură, pentru prima dată, de când erau căsătoriţi. Soţul ei urma să fie plecat patru sau cinci zile, şi ea era surprinsă că el nu insistase să-l însoţească. Nici măcar n-o întrebase dacă dorea să viziteze capitala, plecând dis-de-dimineaţă, înainte ca ea să se trezească.

Primul ei sentiment fu unul de libertate, sentiment pe care nu-l mai trăise din ziua în care realiză că trebuia să devină soţia lui Andreas. Si evident, paşii i se îndreptară către castel, trezindu-se că merge în grabă, atât de nerăbdătoare era, să-i revadă pe soţii Lucien, în special pe Julie, tânăra drăgălaşă care, după spusele lui

Andreas, fusese obligată să se mărite, pentru ca, mai târziu, să se îndrăgostească şi să devină o soţie foarte fericită, cu un fiu binecuvântat. Un fiu... Alana se înfioră. Deci ăsta era motivul pentru care Andreas nu-i plăcea pe soţii Lucien, motivul pentru care nu le accepta prietenia. Era invidios pentru fiul lor.

Julie se afla în grădină, când Alana ajunse la poartă; aceasta fu deschisă imediat, şi ea fu invitată înăuntru, de zâmbitoarea soţie a lui Doneas Lucien.

- Ce drăguţ din partea dumneavoastră, să reveniţi atât de curând! Rămâneţi puţin la noi, nu? Băieţelul meu doarme, dar vreau să-l cunoaşteţi. Se scoală cam într-o oră.

- Rămân, răspunse Alana entuziasmată. Soţul meu este plecat pentru câteva zile, deci sunt singură.

Julie se uită atent la ea, lăsându-i impresia că avea de gând să facă vreo remarcă privitor la faptul că ea era liberă o perioadă de timp. Alana fu bucuroasă însă că aceasta se abţinuse, căci nu dorea să audă ceva care să-l pună pe soţul ei într-o lumină proastă. Julie, cum avea să constate curând, era o fată foarte abilă, înţelegătoare şi cu o inimă la fel de afectuoasă ca şi a ei.

- Atunci, rămâneţi la masă? Doneas are de lucru în biroul său, aşa
că, într-un fel şi eu sunt singură.

- Mi-ar plăcea să rămân. Alana îşi plimbă privirea prin grădină, apoi şi-o ridică la acoperiş. Aceea de sus este o altă grădină? întrebă ea şi, când Julie dădu afirmativ din cap, continuă. Cred că oferă o vedere magnifică.

- Aşa este. Am fost pur şi simplu fascinată, când am urcat prima

dată acolo. Haideţi să mergem sus, să luăm cafeaua acolo - sau preferaţi o băutură rece?

- O cafea ar fi minunat. Urmând-o pe Julie de-a lungul peluzei din faţa castelului, Alana îşi aminti de hotărârea ei de a-i povesti despre Andreas, aşa cum era când îl cunoscuse ea în trecut, şi spera să afle ceva despre el, şi de la Julie.

Ajunse pe acoperiş, Alana rămase fără glas de uimire, nefăcând altceva decât să privească într-o parte şi într-alta, pentru a admira priveliştea din toate unghiurile.

- Ce privelişte! exclamă Alana, cu răsuflarea întretăiată. Oh, dacă aş locui aici, aş sta pe acoperiş tot timpul!

- Dar şi dumneavoastră aveţi o privelişte splendidă, îi răspunse Julie, cu amabilitate. Imi place foarte mult casa dumneavoastră. Are o poziţie minunată. De la noi nu se vede ţinutul împădurit. Alana dădu afirmativ din cap, căci, fără îndoială, vila lor oferea cele mai spectaculoase privelişti de pe întreaga insulă. Luaţi loc, o invită Lucie, oferindu-i un fotoliu de grădină. Una dintre menajerele noastre este în vizită la fratele ei, aşa că, pentru a le uşura munca celorlalte două, fac eu treburile suplimentare. Uneori îmi spun că puţină muncă brută, mi-ar face bine, dar Doneas, nici nu vrea să audă. Tonul vocii ei se schimbă, chiar perceptibil, când rosti numele soţului ei, şi pe Alana o
încercă o uşoară invidie, în faţa fericirii depline a celeilalte tinere.

Julie continuă să vorbească, şi Alana află că fiul lor avea acum vârsta pe care o avea copilul lui Andreas când a murit. Deşi, la început, Julie nu menţionase numele lui Andreas, Alana îl aduse în discuţie. Ea întrebă direct, de ce cei doi bărbaţi nu deveniseră buni

vecini, menţionând că se asemănau din multe puncte de vedere. Julie dădu din cap, îngândurată, înainte de a răspunde, cu o evidentă precauţie, care nu-i scăpă musafirei ei.

- Nu am reuşit niciodată să-mi dau seama, doamnă Mavilis, dar cred că bărbatul dumneavoastră a fost cel care a dorit să fie lăsat în pace.

- înţeleg. Alana făcu o pauză. Greşesc, dacă presupun că bărbatul dumneavoastră a încercat să se apropie de Andreas?

Din nou cealaltă tânără dădu afirmativ din cap.

- Da, a încercat. I-a făcut o scurtă vizită...

- Si Andreas nu l-a întâmpinat cu un bun venit. Fu o afirmaţie, şi Julie îşi ridică imediat privirea la ea. Eu ştiu, doamnă Lucien, că soţul meu nu acceptă nicio ofertă de prietenie, de la absolut nimeni.

Un timp Julie nu spuse nimic, chibzuind, şi când, în cele din urmă, reluă conversaţia, o întrebă pe Alana dacă dorea să afle detalii. Vă întreb pentru că păreţi dornică să vorbiţi despre soţul dumneavoastră, adăugă aceasta, plină de înţelegere. Căutaţi informaţii?

- Da, recunoscu Alana, fără să ezite. Dumneavoastră, evident, bănuiţi că există ceva misterios, legat de căsătoria noastră.

Julie dădu afirmativ din cap, zâmbind.

- Este normal, doamnă Mavilis... Julie se opri, încruntându-se

uşor. Pot să vă spun pe numele mic? întrebă şi, când Alana dădu din cap, spuse: numele meu este Julie, după cum ştiţi, al tău?

- Alana.

- Ce nume frumos şi neobişnuit. Făcu o pauză, apoi continuă. Ei bine, după cum spuneam, este normal să fiu curioasă. Spun "să fiu", pentru că soţul meu nu este niciodată curios, în sensul ăsta. M-a dojenit pentru indiscreţia mea, când la început îmi puneam întrebări despre bărbatul care devenise vecinul nostru, dar care ducea o viaţă de sihastru, nevorbind cu absolut nimeni. Am crezut că trebuia să i se fi întâmplat ceva rău şi recunosc, am crezut că era căsătorit şi se despărţise de soţia lui. Totuşi, când am aflat că se însoară, mi-am dat seama că greşisem în presupunerile mele - cel puţin în cea referitoare la faptul că era deja căsătorit.

- Cum ai aflat că urmează să se căsătorească?

- De la servitoare. Ele vorbeau. De fapt, a fost unul dintre grădinarii noştri care i-a spus soţului meu că Andreas Mavilis urmează să se însoare.

- Ţi s-a părut ceva neaşteptat, Julie? Ultimele cuvinte fură rostite cu o oarecare sfială, şi Julie îi zâmbi liniştitor.

- Aşa este. Si când a început să umble vorba, că logodnica lui este o englezoaică, am fost şi mai intrigată. Vezi tu, Alana, au existat nişte amănunte legate de propria mea căsătorie, şi-ţi voi povesti odată despre ele, dar nu acum. Totuşi, cum ţi-am spus, am fost intrigată, şi eram, normal, nerăbdătoare să te cunosc. Asta părea să fie dificil de realizat, pentru că atunci când am vrut să-ţi fac o scurtă vizită, curând după nunta ta, soţul meu m-a oprit.

- Pentru că nici el nu-l place pe Andreas?

- N-aş spune că nu-l place, dar consideră că suntem datori să-i respectăm dorinţa de a fi lăsat în pace.

- Da, înţeleg. Alana făcu o pauză, ezitând; dar apoi continuă, hotărâtă s-o lămurească pe Julie, ce fel de caracter avea Andreas, înainte de căsătoria lui catastrofală. Neascunzând nimic, Alana se întrebă, cum ajunsese să se confeseze la modul acela, cunoscând-o pe Julie, de atât de puţin timp. Dar, ca şi înainte, era convinsă că-şi găsise o prietenă, o bună şi loială prietenă, în care putea avea încredere, fără rezerve. Julie era, vizibil interesată, căci ochii ei nu se deslipiră nicio clipă de pe faţa Alanei. Si acum înţelegi, încheie Alana, că există scuze pentru comportarea lui Andreas.

- Este o poveste incredibilă, spuse Julie, cu răsuflarea întretăiată, când Alana îşi termină povestea, şi se lăsă pe spate în fotoliu, aşteptând comentariile prietenei sale. Deci, şi tu ai fost obligaţă să te căsătoreşti...

- Da, ştiu că şi tu ai fost. Mi-a spus soţul meu, dar mi-a spus şi cât de fericită eşti acum - că totul s-a terminat cu bine, până la urmă.

O expresie, aproape de veneraţie, se ivi în ochii Juliei.

- Da, Alana, totul s-a sfârşit cu bine, până la urmă... Stii ceva, am sentimentul că şi mariajul vostru se va transforma într-unul fericit, până la urmă...

- Nu, este imposibil! Alana scutură din cap, cu hotărâre. Andreas mă urăşte, cu adevărat, Julie. Nu exagerez.

Julie schiţă un zâmbet.

- Femeile sunt nişte fiinţe ciudate, Alana. Noi credem că ştim toate răspunsurile, când, de fapt, nici nu ne-am pus întrebările potrivite. Chiar crezi că Andreas s-a căsătorit cu tine din răzbunare?

- Sunt sigură de asta!

- Am senzaţia că el încă te mai iubeşte, Alana.

Alana se uită uimită şi neîncrezătoare, în ochii ei frumoşi.

- Nu... nu se poate. Oh, Julie, te înşeli - sunt sigură!

- Ce te face să fii atât de sigură?

- O femeie simte când cineva o iubeşte... sau o urăşte. Chiar dacă făcuse acea afirmaţie, Alana se gândi la îndoielile ei referitoare la motivul pentru care Andreas se căsătorise cu ea.

- Pot să-ţi pun o întrebare personală, Alana? o întrebă Julie, după o pauză.

- Desigur. Ţi-am făcut deja atâtea confidenţe, încât nu mai pot da înapoi.

- îl iubeşti pe soţul tău?

- Nu, categoric, nu! Vorbind cu o oarecare înflăcărare, uită pentru o secundă, că şi Julie fusese forţată să se căsătorească. Tu ai iubi un bărbat, care te-a obligat să te măriţi cu el?

Julie trebui să râdă, în ciuda caracterului serios al conversaţiei.

- Am iăcut-o, Alana, cum ştii deja.

- Da... Alana se simţi, mai curând, ridicolă şi tăcu pentru câteva momente. Dar situaţia mea este foarte diferită de a ta...

- Intr-un fel, trebuie s ă fie, căci două situaţii nu pot fi absolut identice. Oricum, există o evidentă asemănare, şi te întreb din nou: îl iubeşti pe soţul tău?

- Nu! Scuturând vehement din cap. Alana adăugă că îi era imposibil să-şi iubească soţul.

- Foarte bine. Iţi pun o altă întrebare - dacă-mi permiţi?

- Da?

- Andreas îţi displace, la fel de mult ca la început?

Nu veni niciun răspuns de la Alana, care recunoscuse deja, pentru sine, că părerea ei despre Andreas suferise recent o schimbare. Julie zâmbi, cu subînţeles.

- Trebuie să mărturisesc, spuse Alana, în cele din urmă, că deşi la început l-am urât, acum categoric nu-l mai urăsc.

- Ţi-e milă de el? întrebă Julie, ca şi când ideea tocmai îi venise în minte.

- Foarte tare. Ţi-am spus deja, că şi-a pierdut fiul în acele circumstanţe tragice.

Julie dădu afirmativ din cap.

- Este ciudat că nu ţi-a pomenit vreodată de copilul lui, murmură aceasta.

- Simt că nu suportă să vorbească despre el - şi totuşi ştiu că se gândeşte foarte mult la el.

- De unde ştii?

- După cum arată. Este îngândurat, şi ochii au o privire pierdută.

- Si te condamnă pe tine, pentru tot ce s-a întâmplat. Julie scoase un uşor oftat şi adăugă. Este de înţeles, dar în acelaşi timp şi nedrept. Tu nu eşti deloc de condamnat, Alana.

- Mi-e teamă că sunt de condamnat. La urma urmei, dacă m-aş fi măritat cu el atunci când mi-a propus, nu i s-ar mai fi întâmplat acele nenoriciri.

- Este adevărat, recunoscu Julie, dar, pe de altă parte, erai liberă să faci propria ta alegere.

- Da, şi de asta este absurd să mă simt atât de vinovată.

- Cred, mai curând, că ai făcut o alegere greşită, spuse Julie,

după
o scurtă pauză. Si, spre surprinderea ei, Alana dădu din cap afirmativ.

Oare chiar făcuse o alegere greşită? De multe ori, în ultimul timp, se trezise imaginându-şi viaţa alături de Andreas, dacă s-ar fi căsătorit cu el, atunci când i-o ceruse.

- Eu... eu... Se opri, incapabilă să găsească cuvintele potrivite, care trebuiau să ilustreze sentimentele pe care le avea în acel moment. Pentru că începuse efectiv să tremure, în faţa dezvăluirii, care încerca să i se fixeze în minte, în ciuda insistenţei cu care ea o respingea. Milă, asta simt pentru el, şopti aceasta pentru sine, fixându-şi privirea spre orizont. Nu... nu poate fi dragoste.

Işi întoarse din nou privirea la tânăra care şedea în faţa ei, observându-i zâmbetul din colţul gurii.

- Eu aş spune că este dragoste, murmură Julie. Dacă-ţi aminteşti...

- Obrajii Alanei se îmbujorară; Ii venea să fugă de privirea directă a Juliei.

- L-ai văzut pe soţul meu ... la propriu? fu tot ce putu să spună, şi zâmbetul Juliei deveni unul amuzat.

- Vrei să spui că nicio femeie, în toate minţile, nu s-ar îndrăgosti de un bărbat atât de respingător? Asta este?

- Asta este, răspunse Alana.

- Ai spus, mai devreme, că era cel mai frumos bărbat pe care l-ai cunoscut vreodată.

- Da, era. Dar... să-l vezi acum. Este... înfricoşător uneori.

- Trebuie să recunosc că are o expresie cam înspăimântătoare...

- Când se înfurie, este chiar urât. Alana nu ştia de ce vorbea aşa. Stia doar că nu voia să admită că-l iubea pe soţul ei; încerca să se convingă singură că era imposibil să iubească un astfel de bărbat.

- Aparenţele înşală, Alana. Eu personal am descoperi că... Julie se lăsă în voia amintirilor, aproape uitând de cealaltă prezenţă, şi Alana se abţinu să-i întrerupă şirul gândurilor. Când, în cele din urmă, Julie se trezi din visare, subiectul fu schimbat, nemaifiind pomenit până, mult mai târziu, la plecarea Alanei.

Doneas li se alătură la masă; fu politicos, dar rezervat. Dar toate reţinerile dispărură când, puţin mai târziu, bona îl aduse pe fiul său - la cererea Juliei - în curtea interioară, unde toţi trei îşi băură cafelele. Alana fu foarte încântată de copil, care era, vizibil, foarte inteligent şi înzestrat cu o frumuseţe moştenită de la mama lui. Alana nu se putu abţine să nu se gândească la Andreas, la fiul pe care acesta îl pierduse. O umbră îi străbătu faţa, chiar în momentul în care Doneas se uită în direcţia ei.

- Mă gândeam la băieţelul soţului meu, spuse Alana încet, căci avu impresia că Doneas, prin privirea lui, o întreba care era motivul tristeţii ce i se citea pe faţă. L-a pierdut.

- Alana mi-a povestit totul despre tragedie, interveni Julie, sesizând stânjeneala prietenei sale. Noi n-am auzit despre acest fiu al lui, după cum ştii.

- Faţa lui Doneas luă o expresie ciudată şi, după o scurtă pauză, spuse încet.

- Eu ştiam, draga mea...

- Stiai! Dar de ce nu mi-ai pomenit nimic de asta?

- Curiozitatea femeii... Doamne Dumnezeule! Nu era nici treaba

ta, nici a mea, adăugă el, cu o fermitate, care nu mai îngăduia niciun comentariu din partea soţiei sale. Totuşi, puţin mai târziu, Alana fu convinsă că Julie şi soţul ei discutaseră despre acea problemă. Julie, cerându-i Alanei s-o scuze câteva minute, întrucât avea ceva să-i spună soţului ei, se întoarse din biroul lui, uşor încruntată. Era şi îngândurată, şi-i aruncă Alanei câteva priviri ciudate, ca şi când n-ar fi ştiut, dacă să-i spună, sau nu, musafirei sale, ceva ce tocmai aflase.

- Ce s-a întâmplat? Alana nu se putu abţine să nu întrebe, după o lungă tăcere. Este ceva important?

Julie scutură din cap, şi imediat spuse nu. Uşor dezamăgită, Alana fu sigură că Julie tocmai aflase ceva despre copilul lui Andreas şi Doneas îi interzisese să-i spună prietenei sale.

Un sfert de oră mai târziu, Alana pleca, şi Julie o conduse la poartă. Ea deveni din nou îngândurată şi încruntată.

- Nu-l judeca prea aspru pe soţul tău, Alana. E posibil să existe nişte lucruri pe care tu încă nu le înţelegi... şi lucruri pe care nici el nu le înţelege. Spunând asta, Julie clătină din cap, buzele tremurându-i uşor. Era limpede că era afectată emoţional, şi Alana spuse repede.

- Ce lucru nu înţelege el, Julie? Ştiu ce vrei să spui prin prima parte a afirmatie: repeţi ce mi-ai spus mai devreme, că Andreas încă mă iubeşte, nu?

- Da, Alana, aşa este.

- Dar restul? Alana se uită stăruitor la ea. Te rog, fii mai explicită.

- Nu-ţi pot spune nimic, Alana ... este ... dificil. La revedere şi revino curând.

Alana dorea să-i facă şi ea o invitaţie, dar se abţinu, convinsă că, fie şi în lipsa lui Andreas, Julie nu va accepta invitaţia de a intra în casa ei. Asta o întristă, făcând-o să se întrebe, dacă prietenia lor va rezista în aceste condiţii precare. Oricum, o altă problemă începu s-o preocupe, în drumul înapoi spre vilă: cuvintele misterioase ale Juliei. Aceasta aflase ceva de la soţul ei, şi Alana încercase s-o tragă de limbă, chiar dacă ajunsese deja la concluzia că Doneas îi interzisese soţiei sale să spună. Era supărător şi pentru o clipă, simţi o puternică ură faţă de puterea pe care Doneas o avea asupra soţiei sale.

Totuşi, curând ea renunţă să se mai gândească la asta, concluzionând că Doneas Lucien, fiind genul de om care era, prefera să nu se amestece în problemele altora.

Vila era deja la vedere, dar Alana nu avea nicio tragere de inimă să intre în ea, aşa că îşi încetini paşii, reflectând acum la afirmaţia Juliei, că Andreas nu încetase s-o iubească pe femeia care, în prezent, era soţia lui. Alana îşi aminti de furia ce-l cuprinsese pe soţul ei, când îl întrebase de motivul real pentru care se însurase cu ea. De ce se înfuriase. Răspunsul era foarte simplu, dacă el încă o mai iubea. Crezând că ea nu-l va putea iubi vreodată, nu voia să-i dezvăluie adevăratele lui sentimente. Motivul lui era răzbunarea, aşa afirmase el, şi ei nu trebuia să-i vină alte idei. Ei bine, ei îi veniră alte idei, şi ce o uimi cel mai mult fu modul firesc în care acestea, fiindu-i împărtăşite, fură acceptate, cu mult mai puţină neîncredere decât se aşteptase.

Deci Andreas o iubea...

Alana ajunse la vilă, păşi în grădină şi, traversând peluza, intră

în casă, îndreptându-se spre sufragerie.

Andreas o iubea...

Dar care erau sentimentele ei? Ce simplu ar fi, dacă şi ea ar recunoaşte că şi ea-l iubea pe soţul ei.

Nu, este doar milă! Alana scutură din cap, văzându-l pe Andreas doar aşa cum era acum, uscăţiv şi respingător, aproape tot timpul strâmbând din nas şi mormăind. Un bărbat arătând mai în vârstă decât
era, încovoiat de supărare, cu trăsăturile, odată nobile şi atrăgătoare, deformate de durere. Cum putea să iubească un bărbat care arăta aşa? Era doar milă. Era sigură.

Capitolul 9

- Doamnă, este un vizitator care vă aşteaptă. Katrina stătea pe peluză, vorbind chiar înainte ca Alana să ajungă la scară. Este bărbatul care a venit cu dumneavoastră la început...

- Max! - domnul Newland! De el vorbeşti, Katrina?

- Ăsta este bărbatul. Vocea îi era neprietenoasă, şi pe faţă i se citea îngrijorarea. Este în salonul mic, doamnă.

- Mulţumesc, Katrina. Ce s-o fi întâmplat? se întrebă Alana, încă uluită de vestea pe care i-o dăduse menajera. Mă duc imediat la el. De cât timp aşteaptă?

- De la două, doamnă. După un moment de ezitare, adăugă. Sper că stăpânul meu nu va fi îndurerat, doamnă...

Alana se încruntă, pornind spre uşă. Ajunsă acolo, îşi întoarse capul spre Katrina. Aceasta îşi ştergea o lacrimă.

- Nu cred că înţeleg, Katrina. Ce te face să crezi că stăpânul tău va fi îndurerat?

- Domnul a spus că a venit să vă ia.

Alana făcu ochii mari.

- Nu e nevoie să-ţi faci griji. Stăpânul tău nu va fi îndurerat.

Un moment mai târziu, se afla faţă în faţă cu Max, în salonul cu vedere spre piscină. Era palidă, cu o expresie de nedumerire pe faţă, şi Max se ridică din fotoliu, informând-o, fără să piardă nicio clipă, că venise s-o ia de acolo, s-o salveze de bărbatul care o forţase să se mărite cu el. Ea îl ascultă, foarte atentă, până terminase ce avusese de spus.

- Tu ai greşit de la bun început, spuse aceasta, înţepată. Nu înţeleg, cum ai putut să faci o astfel de greşeală.

- Am luat, ca literă de lege, tot ce mi-a spus grecul! El a afirmat că pot fi judecat, şi trimis în închisoare, dacă nu returnez toţi acei bani. Totul a fost o minciună, pe care am acceptat-o amândoi. Este un ticălos isteţ, şi nu mă înşel! Oricum, eşti liberă, Alana. Divorţul poate fi înaintat în ţara noastră. Sunt gata să te duc înapoi, imediat, şi avem mare noroc că el nu este acasă. Nu că ar fi vreo diferenţă; l-aş pune la punct, într-o clipă!

- Spui că ai angajat un avocat să aranjeze totul... Alana se opri, înghiţind în sec, apoi continuă. Acest avocat te-a asigurat că Andreas nu poate face nimic?

- Tocmai am spus asta. Eu nu sunt afectat de legile din Grecia.

Alana se uită fix la el, văzându-l aşa cum era în acea noapte fatală
când, printr-o manevră subtilă, o adusese până într-acolo, încât să se sacrifice, pentru a-l scăpa de răzbunarea cu care-l ameninţase Andreas. Fu cuprinsă de mânie şi dispreţ, pentru un astfel de om.

- Nu este puţin cam târziu? întrebă ea, cu un calm care o uimi, căci doar cu puţin timp în urmă, ar fi fost bucuroasă de şansa care i se oferea acum. Sunt căsătorită de aproape două luni.

El ridică din umeri, şi Alana îi simţi nervozitatea din voce, când îi răspunse:

- Lucrurile astea au necesitat timp. Am contactat un avocat, cât de repede am putut. M-am felicitat pentru rapiditatea cu care au fost făcute investigaţiile.

- Puteai să-mi scrii, să mă informezi despre ce se întâmplă, spuse ea, şi din nou el ridică din umeri.

- N-am vrut să-ţi faci speranţe care, era posibil, în final, să fie

spulberate. El o privi cu atenţie. Nu pari, să fi realizat că eşti liberă, şi că te iau cu mine în Anglia. Menajera mi-a spus că Mavilis este în Atena, deci poţi să-ţi faci bagajul, fără să se ivească vreo problemă. Se uită la ceas. Vasul pleacă peste trei ore. Luăm prânzul aici, sau plecăm acum la Kalymnos? Personal, prefer aici, pentru că nu mă omor după priveliştile alea din faţa portului. El continuă, spunându-i că-i fusese dor de ea, că înlocuitoarea ei nu era deloc eficientă şi spera să-şi recapete vechea secretară. Si, desigur, n-am renunţat la speranţa că vei deveni soţia mea, continuă acesta. După experienţa asta, trebuie să accepţi un model de civilizaţie - pentru că, nu exagerez deloc, Mavilis este un păgân. Eşti de acord?

Ea îl ascultă în linişte, devenind tot mai iritată. Ce tupeu avea! Si ei, nici prin gând nu-i trecuse vreodată, această latură a caracterului lui

- latură care, cu siguranţă, şi-ar fi dezvăluit-o, dacă s-ar fi măritat cu el. Ochii ei îl săgetară cu dispreţ. Era ciudat însă, că era mânioasă pe el, în principal, pentru felul în care vorbise despre soţul ei. Andreas, care suferise atâta... şi care o iubise atât de mult, încât recursese la mijloace injuste, pentru a forţa-o să se mărite cu el - cel puţin, dacă ceea ce

spusese Max era adevărat, atunci metodele lui fuseseră injuste.

Max o privi încruntat, întrebând-o dacă ceva nu era în regulă, întreaga lui atitudine fiind cea a unui salvator, căruia nu i se arăta recunoştinţa la care se aştepta.

- Ce te face să crezi că ceva nu este în regulă?

- Felul în care reacţionezi, desigur. Oricine ar putea vedea că eşti insensibilă în faţa ocaziei care ţi se oferă, de a te elibera.

- De a mă elibera de ce? îl întrebă ea, curioasă.

- Din iadul ăsta - nu-l pot numi altfel adăugă acesta.

- Nu puteai să te gândeşti la asta, cu două luni în urmă? M-ai lăsat aici, fără măcar un cuvânt de regret sau compătimire.

El îşi lăsă privirea în jos, sentimentul de vinovăţiei îmbujorându-i faţa.

- Mă simt un ticălos, Alana, serios. Mi-a fost ruşine să dau ochii cu tine, în dimineaţa aceea. Am fost atât de încurcat, neştiind dacă, să-l înfrunt pe Mavilis, şi să suport consecinţele, sau să accept oferta pe care mi-ai făcut-o.

Alana îşi întoarse capul de la el, dezgustată. Un păgân, spusese el despre soţul ei, şi încă, pe tonul cel mai dispreţuitor, ca şi când Andreas ar fi fost ceva aproape detestabil. Dar, pentru Alana, Max era cel detestabil.

- Alana, spune ceva! Am făcut tot drumul ăsta - fără să mă gândesc vreun moment că este o pierdere de timp - şi tu stai acolo şi asculţi, fără să dai vreun semn de entuziasm...

- Sau recunoştinţă? îl întrerupse ea, înaite ca el să termine. De asta eşti aşa de iritat?

- Nu sunt iritat!

- Surpins, atunci, şi afişând aerul ăla de om jignit, menit să mă determine să mă simt nerecunoscătoare?

Max înghiţi în sec.

- Ai de gând să te duci să-ţi faci bagajele? Am venit să te iau acasă, Alana.

- Acasă? Ea-i aruncă o privire, plină de nedumerire. Asta este

casa mea, adăugă, cu un calm care o surprinse, având în vederea starea de nervozitate în care se afla, în acel moment.

- Pentru Dumnezeu! Doar nu încerci să-mi spui că vrei să rămâi aici - cu păgânul ăla! Bine - de supărare, începu să se plimbe prin cameră - m-am purtat urât cu tine, dar acum vreau să îndrept lucrurile. Divorţul se va desfăşura, fără niciun obstacol...

- Divorţul? Ce te face să crezi, că doresc să mă despart de soţul meu?

Max se răsuci brusc pe călcâie.

- Ţi-ai perdut minţile?

- Sunt în deplinătatea minţilor mele, Max.

El făcu ochii mari. Privind-o cu atenţie, culoarea îi dispăru din obraji... şi ceea ce văzu în ochii ei, îi tăie respiraţia. Te-ai îndrăgostit de acest bărbat!

Alana înghiţi cu greu, conştientă că inima începu să-i bată anormal şi mânile i se umeziră.

- Da. Max... Cuvintele fură rostite cu o oarecare dificultate, dar fură clare şi apăsate, ilustrând, fără niciun dubiu, adevăratele sentimente pentru soţul ei. Da, aşa cum spui, sunt îndrăgostită de soţul meu...

- Dar el? interveni Max, scuturând din cap, de parcă nici acum nu putea accepta ceea ce auzise. El nu te iubeşte, aşa că, la ce fericire te aştepţi? Brusc, se domoli, şi în următoarele două minute, o imploră să-l însoţească în Anglia, să şi-l scoată din minte pe Mavilis, o dată pentru totdeauna.

- Iţi pierzi timpul, Max, spuse ea, când acesta se opri. Locul meu este alături de Andreas, cu care, până la urmă, m-am căsătorit de

bunăvoie.

- Nu de bunăvoie!

- Eu am făcut alegerea!

- El te-a forţat!

Alana schiţă un zâmbet. Max, uitase, se părea, că numai el era de vină, pentru decizia pe care ea o luase, cu două luni în urmă. Totuşi, Alana nu văzu niciun câştig, dintr-o ceartă cu el, aşa că, nu făcu altceva, decât să repete că intenţiona să rămână cu soţul ei. Un timp, Max refuză să accepte ideea dar, până la urmă, nu avu de ales, aşa că plecă, spunându-i la revedere, şi asigurând-o că, foarte curând, se va răzgândi.

- Si când va veni ziua aceea, continuă el, în timp ce Alana îl conducea spre uşă, nu ezita să mă contactezi. Iţi voi trimite bani de drum, şi voi avea grijă ca soţul tău să afle că nu mai are nicio putere asupra mea - sau a ta. Ii voi aduce la cunoştinţă, că minciunile lui au fost scoase la iveală. El nu-şi va face nicio problemă, Alana, îţi garantez.

- Ai venit cu taxiul?

- Nu, am închiriat o maşină, parcată imediat, lângă alee.

- Oh... De ce ai lăsat-o acolo?

- Am vrut să mă apropii de casă, fără să fiu văzut. Speram să te găsesc în grădină, sau undeva afară.

- Nu voiai să afle Andreas că eşti aici? Voiai ca totul să fie făcut în secret? Max se încruntă.

- Categoric, nu! Ţi-am spus deja, eram pregătit să-l înfrunt pe Mavilis! Coborâră scările, şi Alana nu intenţionă să-l conducă mai departe.

- Iţi spun la revedere, Max.

El se uită lung la ea, apoi îşi coborî privirea pe mâinile ei.

- N-ai de gând să dai mâna cu mine? o întrebă acesta, şi pentru prima dată, Alana se întrebă, dacă el se simţea jignit sau dezamăgit, sau amândouă.

întinse o mână, punându-şi-o într-a lui. Imi doresc să fi venit cu mine, Alana.

Neprimind vreun răspuns, continuă. Chiar eşti fericită, la gândul că vei trăi alături de un astfel de bărbat?

- Trăiesc cu el de două luni, îi aminti aceasta.

-Ăsta nu este un răspuns. Te-ai gândit la viitor...?

- îl iubesc pe Andreas, îi întrerupse Alana. Viitorul meu este în mâinile lui.

- Dar el nu te iubeşte! S-a însurat cu tine din răzbunare!

- Părerea mea este că s-a însurat cu mine, pentru că mă iubeşte.

- Părerea ta?

Nu eşti sigură? Nu ţi-a spus aşa ceva, este evident. Dumnezeule, tu consideri asta indiscutabil...

- Max, îl întrerupse ea, te rog, hai să ne luăm la revedere şi să punem capăt acestei discuţii inutile. îmi pare rău că nu te-am invitat să rămâi la masă, dar cred că eşti de acord că este mai bine pentru amândoi, să ne luăm rămas-bun acum. Aşa cum ai spus, poţi mânca ceva la cafeneaua din faţa portului.

Alana se întoarse şi porni în sus pe scări, cu mintea limpede acum, şi inima mai uşoară decât şi-o simţise vreodată.

Capitolul 10

Recunoscând faptul că-şi iubea soţul, Alana fu nerăbdătoare să-l revadă, şi totuşi o încercă un oarecare sentiment de teamă, în faţa situaţiei căreia urma să-i facă faţă. Existau atât de multe probleme, care puteau sta în calea fericirii ei şi a lui Andreas. Ea trebuia să se lupte cu mâhnirea lui şi cu amintirea, atât de vie, a fiului său, Trebuia să-l convingă să-şi recunoască iubirea pentru ea - în mintea Alanei născându-se brusc ideea că, întrucât dragostea soţului ei nu era mai mult decât o presupunere a ei, pentru a fi sigură de ea, trebuia să aştepte până ce soţul ei i-o va declara. Va fi el însă în stare să facă aşa ceva, atât timp cât o considera vinovată pentru toată suferinţa lui? Era puţin probabil, trebuia să recunoască şi, pentru o fracţiune de secundă, îşi dori să nu fi refuzat oferta făcută de Max.

"Eu şi Andreas nu vom reuşi niciodată”, şopti Alana, pentru sine. "S-au întâmplat prea multe; el este prea înveninat şi, chiar dacă mă iubeşte, mă şi urăşte în aceeaşi măsură. Poate era mai bine, dacă m-aş fi întors în Anglia... "

Dar nu, îşi spuse ea, cu hotărâre, asta însemna să accepte o înfrângere, înainte de a începe bătălia, bătălia pentru fericirea, pe care o dorea atât de mult. Trebuia să încerce, cel puţin, şi să accepte înfrângerea, doar atunci când va fi sigură că Andreas nu va fi niciodată capabil să uite de trecut suficient de mult pentru a începe o nouă viaţă. El era încă tânăr, deşi părea mai în vârstă; fusese frumos odată, şi urma să fie din nou, când tristeţea şi ura îi vor dispărea de pe faţă. Stiuse odată să râdă, deci, dacă încerca, putea să înveţe să râdă din nou.

La numai câteva ore de la plecarea lui Max, Andreas telefonă, spunând că avea să se întoarcă seara umătoare. Alana îi vorbi cu o deosebită amabilitate, spunându-i că era bucuroasă că afacerile au fost încheiate aşa rapid.

- Bucuroasă? veni replica sceptică. Eşti politicoasă, sau diplomată?

- Nici una, nici alta. Sunt doar sinceră.

Se lăsă tăcerea. Alana aşteptă, şi când Andreas vorbi din nou, îi ceru acesteia să aibă grijă ca cina să fie gata la ora opt.

- Bine, răspunse ea, şi imediat legătura se întrerupse.

Nu fu un început promiţător, dar Alana nu fu descurajată, neaşteptându-se la vreun succes imediat. Să-l aducă pe soţul ei pe calea care dorea, nu avea să fie uşor, şi nici nu se aştepta ca acest lucru să se producă rapid. Dar ea avea tot timpul din lume, şi răbdare...

- Doamnă... Katrina, stând în cadrul uşii, vorbi cu blândeţe, trezind-o pe Alana la realitate- Da? Alana se încruntă uşor, nu foarte încântată că-i fuseseră întrerupte gândurile. Ce s-a întâmplat?

- Bărbatul. A plecat. Stiu, dar dumneavoastră, doamnă? Vă rog... Katrine se opri, frecându-şi mâinile. Il părăsiţi pe stăpânul meu?

- De ce întrebi, Katrina? Privirea Alanei se opri pe mâinile femeii. Te-ai supărat chiar degeaba.

- Aşa e, doamnă? Oh, aşa e? Soţul meu şi cu mine am vorbit, înţelegeţi, şi am hotărât că dumneavoastră veţi părăsi pe stăpânul meu şi vă întoarceţi în ţara dumneavoastră.

- Dar sunt încă aici, îi aminti Alana cu blândeţe. Asta nu este o dovadă clară?

Femeia scutură din cap; fu o mişcare involuntară.

- Noi am crezut că veţi pleca mai târziu, când l-aţi văzut pe stăpânul meu.

Alana schiţă un zâmbet.

- Cel puţin ai încredere în mine că îl informez înainte de a face un plan.

Katrina dădu afirmativ din cap, dar fruntea îi era ridată, de nedumerire. Realizând că aceasta nu prea înţelesese cuvintele, Alana reformulă fraza, făcând-o mai simplă, şi Katrina dădu din cap, cu mai multă hotărâre.

- Stim că sunteţi cinstită şi nu o să fugiţi în mod laş, când stăpânul nostru era plecat de acasă.

- Dar, te-ai gândit că voi pleca?

- Ne-am îngrijorat pentru că... Katrina se opri, privirea devenindu-i rugătoare. Doamnă, reluă aceasta, văzând că Alana nu scoase o vorbă. Dacă spun tot ce vreau să spun, nu veţi fi supărată pe mine, nu?

- Nu, Katrina. Te rog, spune ce ai pe suflet.

- Sufletul meu... Aţi spus foarte bine, doamnă, pentru că, înţelegeţi, este sufletul meu care mă doare pentru stăpânul meu.

- Nu are de ce, îi răspunse Alana. Nu am de gând să-mi părăsesc soţul. Totuşi, adăugă ea, aş vrea să aud tot ce ai de spus.

- Bărbatul meu şi cu mine eram îngrijoraţi, pentru că ştim dumneavoastră sunteţi nefericită, chiar de când aţi venit aici, şi

ne întrebăm de ce. Apoi, după puţin timp, am ghicit că dumneavoastră fata engleză pe care stăpânul meu iubeşte de mult timp şi vedem că e ceva lucru ciudat. Se opri şi, încruntându-se, nedumerită, Alana interveni prompt.

- Lucru ciudat, Katrina?

Femeia dădu afirmativ din cap.

- Oarecare mister, cred că dumneavoastră spuneţi în limba dumneavoastră. Noi simţeam că stăpânul meu vă forţează să vă măritaţi cu el, şi nu bine pentru dumneavoastră, pentru că el vrea să vă pedepsească că nu v-aţi măritat cu el, mult timp în urmă. Si aşa, ne întrebăm dacă îl veţi părăsi, dar suntem foarte fericiţi acum, că aţi spus că rămâneţi cu el. Doamnă, el va fi bun cu dumneavoastră, într-o zi, numai dacă veţi fi răbdătoare.

Alana zâmbi, răspunzându-i, cu o voce tremurată.

- Asta sper şi eu, Katrina.

Printre lacrimi, femeia reuşi să schiţeze un zâmbet.

- Dumneavoastră foarte bună femeie, şi domnul Andreas foarte bun bărbat, deci totul trebuie să fie bine la sfârşit.

Alana se spălă şi se îmbrăcă pentru masă, apoi se întoarse cu intenţia de a pleca, realizând, după ce se uită la ceas, că masa va fi gata, în câteva minute. Dar, dintr-un motiv pe care niciodată nu şi-l va explica, se îndreptă spre uşa dormitorului lui Andreas, şi intră - pentru prima dată, deşi îl văzuse deseori prin uşa deschisă. Cu puţine piese de mobilier, draperii şi covoare închise la culoare, arăta atât de sobru, încât Alana aproape se înfioră. Camera se potrivea perfect ocupantului ei, şi aruncându-şi privirea în jurul ei, începu să se întrebe, dacă va putea vreodată

să ajungă la inima unui bărbat, care-şi făcea singur aşa ceva. Pentru că era foarte clar, că Andreas îşi dorise o ambianţă lipsită de viaţă. Părea ceva extrem de nesănătos, şi Alana tocmai se întoarse să plece, când ochii îi căzură pe cartea aşezată pe masa din stejar masiv de lângă pat. O poză la minut - care probabil fusese folosită ca semn de carte - alunecase dintre paginile ei şi, instinctiv Alana se duse şi o ridică.

Copilul...

Băieţelul lui Andreas. Un copil frumos, cu păr negru şi ochi cenuşii, inteligenţi. Cât de mult semăna cu tatăl său, chiar şi la acea vârstă fragedă! Rămase mult timp, contemplând fotografia, apoi scoţând un oftat adânc, o puse la loc, exact aşa cum o găsise. Asta nu pentru că ar fi crezut că Andreas o lăsase aşa; o văzuse pe Katrina intrând acolo mai devreme, şi probabil alunecase, în timp ce aceasta făcuse curăţenie dar, într-un fel, Alana se simţi obligată să lase, atât cartea, cât şi fotografia, aşa cum le găsise.

Dar a doua zi se întoarse în cameră, mânată de o presimţire absurdă că, la întoarcere, Andreas se va uita la carte şi la fotografie, şi-şi va bănui soţia că pusese mâna pe carte, şi aşa dăduse peste fotografie, care din greşeală alunecase, când Alana pusese cartea la loc pe masă.

"Sunt atât de proastă", îşi spuse ea, deschizând cartea, pentru a pune fotografia înăuntru. "Andreas nu mă va suspecta, că m-am atins..." Se opri, ciulindu-şi urechile, la zgomotul uşor de pe coridor.

- Ai venit ... ai venit devreme, se bâlbâi ea, conştientă că

pălise. Nu te aşteptam, î ... încă... Inghiţi cu greu, uitându-se fix la figura întunecată a soţului ei.

- Ce faci? mormăi el, trecându-şi privirea de la cartea, pe care ea o ţinea într-o mână, la fotografia din cealaltă mână. Pune aceea jos!

- Imi pare rău, Andreas, bolborosi ea, punând fotografia pe masă. N-am vrut - n-am...

- De ce te afli în camera asta? întrebă el, reducând distanţa dintre ei. Ce făceai?

- Nimic. Am intrat şi am văzut că fotografia alunecase din carte, şi am vrut s-o pun la loc. Alana îi înfruntă privirea, fără teamă, chiar dacă el se schimbase la faţă, trăsăturile devenindu-i iar neatrăgătoare. Andreas, nu ai niciun motiv să fii supărat. Dar el se enervă şi mai mult, mergând până într-acolo, încât simţi nevoia s-o facă să sufere. Alana scoase un ţipăt, când Andreas o strânse de braţ, dar strânsoarea lui deveni şi mai violentă, şi ochii ei se umplură de lacrimi.

- Fotografia aia! Ce făceai cu ea?

Alana se uită la el, printre lacrimi, convinsă de dragostea ei, şi întrebându-se în acel moment, dacă era posibil ca soţul ei să simtă pentru ea, altceva decât ură.

- O să-ţi spun totul, spuse Alana, şi continuă să vorbească, cu toate că strânsoarea lui o făcea să sufere. Acum ştii de ce eram aici, încheie ea, şi numai atunci el îi dădu drumul la braţ, făcând câţiva paşi înapoi, după ce luă fotografia fiului său.

El se linişti, mutându-şi privirea la soţia lui.

- Este copilul meu, spuse el calm, aproape reverenţios. Stiai,

nu?

Ea dădu afirmativ din cap. Atunci, el dori să ştie de unde aflase de copil şi, nedorind s-o pomenească pe Katrina, Alana mărturisi că fiul lui fusese menţionat de cei de la castel. El dădu afirmativ din cap, părând uluit, prea uluit, ca să-şi amintească faptul că îi interzisese să mai facă vreo vizită la castel.

- Da, ei ştiu de el, cu toate că nu ştiu cum au aflat.

- A fost un copil frumos, spuse Alana, cu o profundă compasiune în voce. Faţa lui încă deformată, era cenuşie, şi ochii teribil de îndureraţi. Pentru o vreme, Alana rămase acolo, nemişcată, cu inima bătându-i cu putere. Fu un ghinion, pe de o parte, ca el să se întoarcă mai devreme, şi să dea peste ea acolo. Pe de altă parte, Alana era bucuroasă că Andreas ştia acum, că ea aflase de copil.

La cină el fu morocănos, dar mai târziu vorbi cu ea, pe tonul lui obişnuit, dispreţuitor.

- Ce-ai făcut, cât am fost plecat? Bănuiesc că sperai să lipsesc mai mult.

- Ţi-am spus la telefon că mă bucur că afacerile s-au încheiat rapid; ţi-am mai spus şi că vorbesc serios.

El păru surprins, încruntându-se uşor.

- Te aştepţi să cred asta?

Ignorând întrebarea lui, Alana rămase tăcută, câteva momente. Se aflau pe verandă şi, în afară de stativul cu lumânări, aşezat pe un pervaz, lângă Alana, singura lumină venea de la lună. Aerul înmiresmat îi învăluia, şi din măslinii din livadă, răzbătea zumzăitul greierilor. Era o noapte a

îndrăgostiţilor... o noapte în care să-ţi găseşti înţelegerea şi liniştea, alături de un suflet pereche.

- Ţi-e chiar atât de greu să crezi? întrebă Alana, în cele din urmă. Ea-i vorbi cu blândeţe, zâmbindu-i dar din nefericire, el păru să nu fi
sesizat.

- Foarte greu, replică aceasta. Nu văd motivul, pentru care ar trebui să cred. El făcu o pauză, apoi întrebă din nou ce făcuse cât lipsise, şi adăugă: altceva, decât să-ţi bagi nasul în dormitorul meu?

Alana roşi, dar rămase calmă.

- Nu mi-am băgat nasul, Andreas. Ţi-am explicat ce s-a întâmplat. El nu comentă, şi Alana îi răspunse la prima întrebare. Am citit, ca de obicei, şi am făcut o vizită familiei Lucien, la castel.

Andreas, strânse din buze.

- Ţi-am spus să nu-i mai vizitezi, îi aminti el.

- M-am împrietenit cu Julie. O plac foarte mult, şi se pare că şi ea mă place. Imi pare rău, Andreas, dar nu pot să rup relaţia cu ea, acum.

- Tu faci ce-ţi spun eu!

Ea avu un moment de ezitare, dându-şi timp să-şi alunge mânia, replicându-i apoi, cu un zâmbet chiar natural, pe buze.

- Andreas, de ce nu-ţi place familia Lucien?

El îşi întoarse capul.

- Nu te interesează motivele mele. Ceea ce trebuie să te intereseze, este doar ceea ce doresc eu. Te conformezi, sau

suporţi consecinţele.

- Care sunt consecinţele, spuse Alana, nedumerită, şi el se întoarse brusc spre ea.

- Eşti altfel în seara asta. S-a întâmplat ceva, în lipsa mea?

Alana schiţă un zâmbet, întrebându-se, cum va reacţiona, când îi va spune: "Da, Andreas, am descoperit că te iubesc".

Dar, desigur, nu-i spuse asta; nu era deloc momentul potrivit.

- Nu s-a întâmplat ceva deosebit, minţi ea, gândindu-se la vizita lui
Max, şi sperând că nu va afla vreodată. Nici Katrina, nici soţul ei, nu vor vorbi, era sigură de asta.

Andreas o scrută cu privirea.

- Se pare că ţi-a dispărut tonul ăla caustic, comentă el. Asta mă face să cred că ai început să accepţi faptul că viaţa îţi va fi mult mai uşoară, odată ce te vei supune autorităţii mele, nu?

Ea păli uşor, totuşi, printr-un miracol, reuşi să-şi păstreze calmul.

- Vreau să schimbăm subiectul, Andreas, să ne întoarcem la întrebarea, de ce nu-ţi place familia Lucien.

- Andreas îţi încleştă fălcile.

- Asta, spuse printre dinţi, este treaba mea.

Urmă o pauză, timp în care ea se gândi, dacă să spună, sau nu, tot ce avea în minte. In cele din urmă decise s-o facă, întrebându-l deschis dacă, ideea că ei aveau un copil, era insuportabila pentru el.

- Fiul tău ar fi avut acum vârsta lui, cred, adăugă ea, conştientă că furia lui crescu din nou, şi că inima ei începu să

bată anormal.

- Ai discutat despre mine - şi fiul meu - cu femeia aia!

- Cu Julie? Trebuie să admit că am discutat despre tine, Andreas. Am vrut să aflu mai multe despre tine şi fiul tău.

- Ai aflat cum a murit? Ai aflat? Fruntea i se umplu de transpiraţie. Iţi voi spune eu, adăugă el, înainte ca ea să spună ceva. A fost ucis de mama lui! Si cine este de vină pentru asta? Tu! Tu, auzi!

- Nu eu, Andreas, negă aceasta încet. Dacă m-aş fi căsătorit cu tine, asta nu s-ar fi întâmplat, normal, dar tot nu poţi da vina pe mine. Doream să rămân singură, aşa că am refuzat cererea ta în căsătorie...

- Doreai să rămâi singură! mârâi el. Dacă ăsta ar fi fost adevărul, atunci aş fi acceptat, şi nu ţi-aş mai fi adus vreo vină. Dar tu nu doreai

să rămâi singură, cum s-a dovedit, când te-ai măritat, aproape imediat ce te-ai întors în ţara ta! Si cu cine te-ai măritat? Cu un animal, îi aruncă el, un animal de pe câmp! Cum ai putut să faci aşa ceva, nu voi înţelege niciodată! Dar ai făcut-o - l-ai preferat pe el, în locul meu!

- Andreas, ascultă-mă, interveni Alana repede, căci se părea că el era gata s-o jignească. Nu cunoşti toate amănuntele. Trebuia să-ţi fi spus înainte, dar am fost încăpăţânată. Oricum, am să-ţi povestesc acum.

- Amănunte, mormăi el. Crezi că am nevoie de amănunte? Nu este suficient ce-mi închipui eu?

- Ce-ţi închipui tu este total greşit; asta este problema... Ea tăcu brusc, o reală groază, cuprinzând-o, când observă expresia soţului ei. Vreau să intru, se bâlbâi ea, ridicându-se din fotoliu. Vorbim mâine dimineaţă. Se opri, căci Andreas scutură din cap. Alana realiză că el dorea să vorbească atunci; constată, cu mare uşurare, că expresia lui

- chiar întreaga lui atitudine - se schimbară, şi era nerăbdător s-o asculte. Ea-i zâmbi, şi spre surprinderea ei, el îi răspunse. Alana realiză imediat că groaza ei, fu cea care-l adusese la sentimente mai bune. Vrei să vorbim acum? întrebă aceasta, pregătindu-se să ia loc din nou.

- încep să cred că e timpul să stăm de vorbă. Fiecare din nou are foarte multe de povestit, nu-i aşa?

Fu ca un miracol! Alana nu mai putu să ascundă ce era în inima ei, şi începu să spună că-l iubea, dar cuvintele fură oprite de ţipătul ei de spaimă când, răsucindu-se, din neatenţie atinse

cu braţul stativul cu lumânări, care căzu pe podea.

- Nu face nimic! Si nu te mişca! Ordinul fu dat de Andreas dar, instinctiv, Alana se aplecă, rochia ei lungă, de seară, atinse flacăra unei lumânări şi, deşi Andreas fu lângă ea, într-o clipă, ea intră în panică, îl impinse, şi porni în fugă pe scările verandei.

- Alana! Andreas coborî câte trei trepte odată, smulgând carpeta de pe podeaua verandei. Iubito... oh, iubita mea, nu fugi în vânt, aşa! Fu un strigăt strangulat, care o făcu pe soţia lui să se oprească. Intorcându-se, aceasta călcă pe poala rochiei şi, dezechilibrându-se, se lovi de un stâlp de marmură, de la capătul verandei.

Văzu mii de stele, apoi nu mai ştiu nimic de ea, până se trezi, cu Julie aplecată deasupra ei.

- Ce ... încercă să se ridice, dar Julie o împinse la loc pe pernă. Unde sunt?

- La castel, se auzi vocea blândă a prietenei sale. Cum te simţi acum?

Alana îşi puse mâna pe capul, care o durea îngrozitor. Işi amintea totul acum - sau, cel puţin, îşi amintea tot ce se întâmplase, înainte să-şi piardă cunoştinţa.

- De ce sunt aici? Julie ...

- Linişte, dragă. Ah, uite-l pe soţul tău, el îţi va povesti totul.

- Andreas? exclamă ea. E şi el aici? Ce s-a întâmplat! Dar Julie plecase, şi uşa era închisă. Andreas se apropie de pat. Era palid, şi hainele îi erau înnegrite, mirosind a ars. Dar era un bărbat ale cărui trăsături fuseseră mai familiare Alanei, cu nouă ani în urmă, decât în perioada mai recentă.

- Alana, scumpa mea, iubita mea... Era copleşit, şi ea realiză că era într-adevăr foarte obosit. Părea să nu dorească altceva, decât să stea aproape de ea, şi luându-i mâinile, se aşeză pe marginea patului.

- Andreas, începu Alana, de ce eşti aici?

- Casa a fost mistuită de foc.

- Mistuită de foc? Se uită la el, nevenindu-i să creadă. Dar cum?

Andreas făcu o scurtă pauză, apoi îi vorbi câteva minute. Ea află că
lumânările aprinseseră faţada casei. Briza intensificase flăcările, şi casa fusese mistuită, înainte să sosească pompierii. Doneas şi Julie, întorcându-se dintr-o vizită, văzuseră focul printre copaci, şi-şi făcuseră imediat apariţia, oferindu-şi ajutorul.

- Si tu, Alana, spuse Andreas, după ce îi povestise totul, vorbeai într-una, cât timp ai fost inconştientă.

- Vorbeam? Despre ce? Ea se uită la el, cu ochii plini de afecţiune.

- Despre toate. Despre căsătoria ta, şi cum ai ajuns să te căsătoreşti.

- Deci, ştii că niciodată... că... Se opri, înroşindu-se. Andreas îi strânse mâinile, înainte de a le duce la buze şi a le săruta.

- Nu mai există nimic, ce nu ştiu. Ai vorbit despre vizita lui Max, despre conversaţia cu Katrina, şi am auzit cum ai aflat de fiul meu - La amintirea fiului său, se opri, încruntându-se o clipă. Alana, spuse el, în cele din urmă.

- Da?

- Copilul... Doneas Lucien era un prieten al doctorului care l-a îngrijit pe fiul meu, o dată, sau de două ori, când nu se simţea bine.

- Da? Se uită la el, nedumerită. Trebuie să fie o coincidenţă, pentru că, sunt sigură, Julie mi-a spus că Doneas a locuit aici toată viaţa lui.

- S-au întâlnit când doctorul a venit aici pentru un an, să pună pe roate spitalul pe care-l avem aici. Au rămas prieteni de atunci. El se uită la ea. Fiul meu, Alana, ar fi fost un infirm, dacă ar fi trăit. I-a fost
afectat creierul la naştere.

- Este un lucru ciudat, dar la un moment dat am bănuit că ceva nu era în regulă, că fusese în neregulă încă de la naştere, dar nu mi-am dat seama ce, şi am renunţat - am uitat totul, de fapt. Dar Doneas a ştiut tot timpul. Mi-a spus în seara asta, numai pentru că soţia lui l-a implorat s-o facă - pentru fericirea noastră, a ta şi a mea. Făcu din nou o pauză. Am fost un prost, Alana, refugiindu-mă în amărăciune, aşa cum am făcut. Iartă-mă, iubita mea - îmi spui că mă ierţi?

Ea se ridică, lipindu-se de el, şi braţele lui o cuprinseră, cu afecţiune, adoraţie şi recunoştinţă.

- Te iubesc, îi spuse ea simplu. Tocmai voiam să-ţi spun asta, când au căzut lumânările alea.

- Stiu, ai spus totul, când vorbeai aiurea. Alana râse.

- Andreas, ce altceva am zis? Spune-mi!

- Ţi-am spus deja. Tot ceea ce are legătură cu noi.

- Oh! vai Doamne! Atunci, ştii că Max ţi-a descoperit

şiretlicul?

Andreas dădu din cap, nepăsător.

- A fost un şiretlic, dar trebuia să devii soţia mea, Alana - deşi te uram, aproape tot atât cât te iubeam.

Alana îşi puse capul pe pieptul lui.

- Acum este numai dragoste, totuşi, murmură ea.

- Este doar dragoste, fu acordul lui înflăcărat. Acum şi întotdeauna.

Sfârşit